

Kontokin Laukkasten suku

1. Grigorij Laukkanen	5	
-----		5
2. Juho Grigorinpoika Laukkanen	5	
-----		6
3. Timo Juhonpoika Laukkanen	7	
3. Nazar Juhonpoika Laukkanen	7	
3. Makarei Juhonpoika Laukkanen	7	
3. Vasili Juhonpoika Laukkanen	8	
3. Heikki Juhonpoika KONTOKIN LAUKKASET e. Laukkanen	8	
-----		10
.4. Gavriila Timonpoika Laukkanen	10	
4. Stepan Timonpoika Laukkanen	10	
4. Hilppä Timonpoika Laukkanen	10	
4. Jevdokia Timontytär Laukkanen	11	
4. Agafja Timontytär Laukkanen	11	
4. Andrei Timonpoika Laukkanen	11	
4. Petri Timonpoika Laukkanen	11	
-----		11
4. Darja Nazarintytär Laukkanen	11	
4- Ivan Nazarinpoika Laukkanen	11	
-----		11
4. Irinja Makareintytär Laukkanen	11	
4. Akilina Makareintytär Laukkanen	11	
4. Jeremei Makarienpoika Laukkanen	12	
-----		12
4. Ivan Vasilinpoika Laukkanen	12	
4. Irina Vasilintytär Laukkanen	12	
4. Paramon Vasilinpoika Laukkanen	12	
4. Anna Vasilintytär Laukkanen	12	
-----		12
4. Mosei Heikinpoika Laukkanen	12	
4. Karp Heikinpoika Laukkanen	13	
-----		13
5. Ivan Hilpänpoika Laukkanen	13	
5. Fedosja Hilpäntytär Laukkanen	13	
5. Agafia Hilpäntytär Laukkanen	14	
-----		14
5. Anton Jeremeinpoika Laukkanen	14	
5. Kornil Jeremeinpoika Laukkanen	14	
-----		14
5. Jaakko Ivaninpoika Laukkanen	14	
5. Nazar Ivaninpoika Laukkanen	15	
-----		15
5. Heikki (vanhempi) Moiseinpoika Laukkanen	15	
5. N.N. Moiseinpoika Laukkanen,.	15	
5. Akulina MoiseintytärLaukkanen	15	

5. Heikki (nuorempi) Moiseispoika Laukkanen	16	
-----		16
5. Poavila Ohvonpoika Laukkanen	16	
5. Stahvei Ohvonpoika Laukkanen	18	
5. Paro Ohvontytär Laukkanen	18	
5. Fedosja Ohvontytär Peksujeva o.s. Laukkanen	18	
5. Houri Ohvontytär Huovinen o.s. Laukkanen	19	
-----		20
6. Mihhei Ivaninpoika Laukkanen	20	
6. Ivan Ivaninpoika Laukkanen	20	
6. Hilippä Ivaninpoika Laukkanen	20	
-----		21
6. Timo Jaakonpoika Laukkanen	21	
6. Siklintija Jakontytär Laukkanen	21	
6. Pekka (Petr) Jaakonpoika Laukkanen	21	
-----		21
6. Marija Nazareintytär Laukkanen	22	
6. Marfa Nazareintytär Laukkanen	22	
6. Fedosja Nazareintytär Laukkanen	22	
-----		22
6. Katerina Heikintytär Laukkanen	22	
6. Evdokia Heikintytär Laukkanen	22	
-----		22
6. Andrea Laukkanen	22	
6. Savel Laukkanen	22	
-----		22
6. Ohvo Heikinpoika Laukkanen	22	
6. Irina Heikintytär Laukkanen	22	
6. Jegor Heikinpoika Laukkanen	22	
6. Darja Heikintytär Laukkanen	22	
6. Lukeria Heikintytär Laukkanen	22	
6. Ulita Heikintytär Laukkanen	23	
6. Maria HeikintytärLaukkanen,	23	
-----		23
6. Leva Poavilanpoika Laukkanen	23	
6. Miihkali Poavilanpoika Laukkanen	24	
6. Senja PoavilantytärLaukkanen	24	
6. Riiko Poavilanpoika Laukkanen	25	
6. Jaakko Poavilanpoika Laukkanen	25	
6. Timo Poavilanpoika Laukkanen	26	
6. Miitrei PoavilanpoikaLaukkanen	27	
-----		27
6. Fekla Stahveintytär Dobrinin o.s. Laukkanen	27	
6. Matrjona Stahveintytär Laukkanen	27	
6. Juho Stahveinpoika Laukkanen	27	
6. Ortjo Stahveinpoika Laukkanen	28	
6. Lukki Stahveintytär Fomin o.s. Laukkanen	28	
6. Nasti Stahveintytär Hämäläinen- Bogdanova o.s. Laukkanen	28	
6. Akuliina Stahveintytär Hämäläinen- Bogdanova o.s. Laukkanen	28	
6. Huotari Stahveinpoika Laukkanen	29	
-----		30

6. Pelagia Jefimintytär Peksujeva o.s. Peksujeva	30	
6. Timo Jefiminpoika Peksujev	30	
-----		30
6. Oksenie Ontreintytär Huovinen	30	
6. Outi Ontreintytär Karhunen o.s. Huovinen	30	
6. Katti Ontreintytär Saavinen o.s. Huovinen	31	
-----		31
7. Leontei Mihheinpoika Laukkanen	31	
7. Ksenja Mihheintytär Laukkanen	31	
7. Anton Mihheinpoika Laukkanen	31	
-----		31
7. Siklintija Hilipäntytär Laukkanen	32	
7. Aleksii Hilpänpoika Laukkanen	32	
-----		32
7. Anna Timontytär Laukkanen	32	
7. Vasili Timonpoika Laukkanen	32	
7. Otto Timonpoika Laukkanen	32	
7. Irina (vanhempi) Timontytär Laukkanen	32	
7. Petr Timonpoika Laukkanen	32	
7. Sofia Timontytär Laukkanen	32	
7. Kira Timontytär Laukkanen	32	
7. Vassa Timontytär Laukkanen	33	
7. Irina (nuorempi) Timontytär Laukkanen	33	
7. Ekaterina Timontytär Laukkanen	33	
-----		33
7. Melania Pekantytär Laukkanen	33	
7. Evdokia Pekantytär Laukkanen	33	
7. Anna Pekantytär Laukkanen	33	
7. Vasili Pekanpoika Laukkanen	33	
7. Luka Pekanpoika Laukkanen	33	
7. Kirill Pekanpoika Laukkanen	33	
7. Jemeljan Pekanpoika Laukkanen	33	
7. Olga Pekantytär Laukkanen	37	
7.. Agafia Pekantytär Laukkanen	37	
-----		37
7. Iivana Levanpoika Laukkanen	37	
-----		37
7. Oleksi Riionpoika Laukkanen	38	
7. Riiko Riionpoika Laukkanen	39	
7. Sandra (Aleksandra) Riiontytär Kuzmin o.s. Laukkanen	40	
7. Juho Riionpoika Laukkanen	41	
7. Anna Riiontytär Ivanova o.s. Laukkanen	42	
7. Roope Riionpoika Laukkanen	42	
7. Mikko Riionpoika Laukkanen	42	
-----		46
7. Outi Jaakontytär Laukkanen	46	
7. Juho Jaakonpoika Laukkanen	47	
7. Maria Jaakontytär Melentjeva o.s. Laukkanen	47	
7. Oleksi Jaakonpoika Laukkanen	47	
7. Nastii Jaakontytär Dobrinin o.s. Laukkanen	48	
-----		48

7. Ulli Timontytär Peksujeva o.s. Laukkanen	48	
-----		49
7. Fedosija Varlomeintytär Melentjeva o.s. Dobrinin	49	
-----		50
7. Miitrei Matronanpoika Laukkanen	50	
-----		50
7. Lukka Juhonpoika Laukkanen	50	
-----		51
7. Simo Ortjonpoika Laukkanen	51	
7. Evgenija Ortjontytär Sallinen o.s. Laukkanen	51	
7. Kusti (Luka) Ortjonpoika Laukkanen	51	
7. Vappu Orjontytär Nykänen o.s. Laukkanen	51	
-----		52
7. Juho Huotarinpoika Laukkanen	52	
7. Heikki Huotarinpoika Laukkanen	53	
-----		53
7. Nasarie Huotarinpoika Peksujev	53	
7. Outi Timontytär Stepanova o.s. Peksujeva	53	
7. Vasselei Timonpoika Peksujev	54	
-----		54
7. Iivana Oleksipoika Saavin	54	
7. Anni Oleksintytär Saavin	55	
7. Outi Oleksintytär Saavin	55	
7. Toarie Oleksintytär Salmi o.s. Saavin	56	
7. Marppa Oleksintytär Huovinen o.s. Saavin	56	
-----		56
8. Jenny Oleksintytär Peksujeva o.s. Laukkanen	56	
8. Jelena Oleksintytär Vasiljeva o.s. Laukkanen	56	
8. Maria Oleksintytär Laukkanen	57	
8. Nikolai Oleksipoika Laukkanen	57	
8. Olga Oleksintytär Laukkanen	57	
8. Santeri Oleksipoika Laukkanen	57	
8. Anna Oleksintytär Olennikov o.s. Laukkanen	58	
-----		58
8. Pekka Riionpoika Laukkanen	58	
-----		58
8. Pjote Nikiforinpoika Kuzmin	58	
-----		58
8. Juho Juhonpoika Laukkanen	58	
-----		62
8. Väinö Mikonpoika Laukkanen	62	
-----		62
8. Heikki Juhonpoika Laukkanen	62	
8. Anni Juhontytär Koutanen o.s. Laukkanen	63	
8. Oleksi Juhonpoika Laukkanen	63	
-----		63
8. Maria Oleksintytär Sirkeinen- Sergejeva o.s. Laukkanen	63	
-----		65
8. Jussi Juhonpoika Peilamo e. Peksujev	65	
8. Marttina Juhonpoika Peksujev	66	
8. Maria Juhontytär Rugojeva o.s. Peksujeva	66	

8. Otto Juhonpoika Peksujev	66	
8. Irina Ivanintytär Laukkanen o.s. Peksujeva	66	
8. Simo Juhonpoika Peittola e. Peksujev	67	
8. Ulli Juhontytär Bogdanova o.s. Peksujeva	67	
-----		68
8. Jelena Miitreintytär Nykänen o.s. Melentjeva	68	
8. Pekka Miitreinpoika Melentjev-Omenainen	68	
8. Ivan Miitreinpoika Melas- Melentjev- Omenainen	68	
8. Nasto Miitreintytär Sinikivi o.s. Melentjeva	68	
8. Irina Miitreintytär Melentjeva- Omenainen	68	
-----		68
8. Nasto Miitreintytär Arhipova o.s. Laukkanen	69	
8. Anna Miitreintytär Prohorova o.s. Laukkanen	69	
8. Paro Miitreintytär Lysenko o.s. Laukkanen	69	
8. Mihail Miitreinpoika Laukkanen	69	
-----		69
8. Toivo Heikinpoika Laukkanen	69	
8. Helmi Heikintytär Fokin o.s. Laukkanen	71	
-----		71
9. Vilho Heikinpoika Laukkanen	71	
-----		72
9. Nikolai Marttinanpoika Peksujev	72	
9. Anni Marttinantytär Gerasimova o.s. Peksujeva	72	
9. Alekski Marttinanpoika Peksujev	72	
-----		72
9. Veikko Huotinpoika Sinikivi	72	
-----		72
9. Boris Miihkalinpoika Laukkanen	72	
-----		73

Taulu 1

1. Grigorij Laukkanen

(Grigorij Läykky).

Puoliso: N.N

Lapset:

Juho Laukkanen, s. noin 1690 Piismalahti Rukajärvi.

Populi **Dmitrij Jakovlev** lapseton (tämä on Ivan Grigorjev Laukkanen isäpuoli)

Lähde: Sari: Piismalahti 1707

Taulu 2 (taulusta 1)

2. Juho Grigorinpoika Laukkanen

(Ivan Grigorjev Läykky)

s. noin 1690 Piismalahti Rukajärvi

k. noin 1765.

Puoliso: **N.N. Laukkanen**

Lapset:

Timo Laukkanen, s. noin 1723 Piismalahti Rukajärvi.

Nazar Laukkanen, s. noin 1729 Piismalahti Rukajärvi.

Makarei Laukkanen, s. noin 1732 Piismalahti Rukajärvi.

Vasili Laukkanen, s. noin 1741 Piismalahti Rukajärvi.

Heikki KONTOKIN LAUKKASET e. Laukkanen, s. noin 1742 Piismalahti Rukajärvi.

Populi Dmitrij Jakovlev lapseton (tämä on **Ivan Grigorjev Laukkasen** isäpuoli)

Lähde: Sari: Piismalahti 1707

Dmitrei Jakovlev 53

poikapuoli **Ivan Grigorjev 30**

Ivanin poika Tmofei

Terveisiä Petroskoista,

Santeri

17311 viime henkikirjoituksessa kirjattu **Ivan Grigorjev 54**
hänellä lapset:

17312 viime henkikirjoituksessa myös kirjattu Timofei 32
henkikirjoituksen jälkeen syntyneet:

17313 Nazar 17

17314 Makarei 12

17315 Vasilei 4

17316 Fedor 3

Lähde: Rukajärvi 1748 RGADA fond 350 opis' 2 delo 2376 s. 836ob-882ob

s. 22ob

Ivan Grigorjev 54 72

hänellä viime revisiossa kirjatut lapset:

Timofei 32 50 hänellä vaimo Agripina Mihailova, 45 vuotta, otettu Paanajärven pogostan Tikšamusjärven kylästä valtioneuvostonpojalta

heillä revision jälkeen syntyneet lapset:

Gavrila 14

Filip 13

Stepan 10

Andrei 1 kk

naimattomat tyttäret:

Jevdokija, 6 vuotta

Agafja, 2 vuotta

Nazar 17 värvätty 1760

hänellä revision jälkeen syntynyt poika Ivan 7

naimaton tytär Darja, 11 vuotta

Lähde: Rukajärvi 1763 RGADA fond 350, op' 2, delo 2413

Fb Viesti: Denis Tuhkanen 08.11.2015

Hei Pauli! Piismalahden Timofei Ivanovin isä **oli Ivan Grigorjev** (sn. 1690 (v. 1762 - 72 vuotias), kuol. 1765). Koska Timofei Ivanovin (s.1723) jälkeläiset ovat Läykkyjä ja Kontokiin vuoden 1762 jälkeen muuttuneen piismalahtelaisen Fjodor Ivanovin (s. 1713) jälkeläiset ovat myös Läykkyjä, niin oletan, että Timofei ja Fjodor ovat veljeksiä. Samalla olisi hyvä vilkaista tietoa Piismalahden kylästä 1740- ja 1760-luvulla.

3. Timo Juhonpoika Laukkanen

(Timofeij Ivanov Ljavkujev).

s. noin 1723 Piismalahti Rukajärvi

k. noin 1785.

1. puoliso: **Agrippina Mihailova Laukkanen**

s. noin 1721 Paanajärven pogostan Tikšamusjärven kylästä

2. puoliso: **Fedosia Andreintytär Laukkanen**

s. noin 1721.

Lapset:

1. **Gavrila Laukkanen**, s. noin 1749 Piismalahti Rukajärvi.

1. **Stepan Laukkanen**, s. noin 1752 Piismalahti Rukajärvi Piismalahti.

1. **Hilppä Laukkanen**, s. noin 1753 Piismalahti Rukajärvi.

1. **Jevdokia Laukkanen**, s. noin 1756 Piismalahti Rukajärvi.

1. **Agafja Laukkanen**, s. noin 1760 Piismalahti Rukajärvi.

1. **Andrei Laukkanen**, s. noin 1763 Piismalahti Rukajärvi.

2. **Petr Laukkanen**, s. noin 1766 Piismalahti Rukajärvi.

Timofei 32 50 hänellä vaimo **Agripina Mihailova** 45 vuotta, otettu Paanajärven pogostan Tikšamusjärven kylästä valtioneuvostonpojalta

heillä revision jälkeen syntyneet lapset:

Gavrila 14

Filip 13

Stepan 10

Andrei 1 kk

naimattomat tyttäret:

Jevdokija, 6 vuotta

Agafja, 2 vuotta

Nazar 17 värvätty 1760

hänellä revision jälkeen syntynyt poika Ivan 7

naimaton tytär Darja, 11 vuotta

Lähde: Rukajärvi 1763 RGADA fond 350, op' 2, delo 2413

Taulu 4 (taulusta 2)

3. Nazar Juhonpoika Laukkanen

(Nazar Ivanov Läykky)

s. noin 1729 Piismalahti Rukajärvi.

Puoliso: **N.N. Laukkanen**,.

Lapset:

Darja Laukkanen, s. noin 1751 Piismalahti Rukajärvi.

Ivan Laukkanen, s. noin 1755 Piismalahti Rukajärvi.

Nazar 17 värvätty 1760

hänellä revision jälkeen syntynyt poika Ivan 7

naimaton tytär Darja, 11 vuotta

Lähde: Rukajärvi 1763 RGADA fond 350, op' 2, delo 2413

Taulu 5 (taulusta 2)

3. Makarei Juhonpoika Laukkanen

(Makar Ivanov Ljavkujev).

s. noin 1732 Piismalahti Rukajärvi

k. noin 1810 Piismalahti.

Puoliso: **Agafja Lazareva Laukkanen**

s. noin 1732 Suopassalmi Paanajärvi.

Lapset:

Irinja Laukkanen, s. noin 1757 Piismalahti Rukajärvi.

Akilina Laukkanen, s. noin 1760 Piismalahti Rukajärvi.

Jeremei Laukkanen, s. noin 1782 Piismalahti Rukajärvi..

Makarei 12 30 hänellä vaimo **Agafja Lazareva**, 30 vuotta, otettu Paanajärven pogostan Suopassalmen kylästä valtionalonpojalta

heillä naimattomat tyttäret:

Irinja, 5 vuotta

Akilina, 2 vuotta

Lähde: Rukajärvi 1763 RGADA fond 350, op' 2, delo 2413

Makarei Ivanov oli 46 vuotias v. 1795, kuollut v. 1810

Lähde: Piismalahden Ljaskuevit Revisio 1811

Makarın jälkeläisiä ei ole enää v 1834-50 revisiossa Piismalahdessa. Muuttivatko jonnekin?

Taulu 6 (taulusta 2)

3. Vasili Juhonpoika Laukkanen

(Vasilei Ivanov Läykky).

s. noin 1741 Piismalahti Rukajärvi.

Puoliso: **Jevdokija Gavrilova Laukkanen**

s. noin 1738 Luusalmi Paanajärvi.

Lapset:

Irina Laukkanen, s. noin 1758 Piismalahti Rukajärvi.

Paramon Laukkanen, s. noin 1760 Piismalahti Rukajärvi.

Anna Laukkanen, s. noin 1767 Piismalahti Rukajärvi.

Ivan Laukkanen, s. noin 1773 Piismalahti Rukajärvi.

s. 23

Vasilei 4 22 hänellä vaimo **Jevdokija Gavrilova**, 24 vuotta, otettu Paanajärven pogostan Luusalmen kylästä valtionalonpojalta

heillä revision jälkeen syntynyt poika Paramon 2

naimaton tytär Irina, 4 vuotta

Lähde: Rukajärvi 1763 RGADA fond 350, op' 2, delo 2413

Taulu 7 (taulusta 2)

3. Heikki Juhonpoika KONTOKIN LAUKKASET e. Laukkanen

(Fjódor Ivanov Läykky).

s. noin 1742 Piismalahti Rukajärvi

k. noin 1796 Kontokki.

Puoliso: **Tatjana Andreintytär Laukkanen o.s. Melentjeva**

s. noin 1742 Kontokki

k. noin 1821.

Lapset:

Mosei Laukkanen, s. noin 1760 Kontokki.

Karp Laukkanen, s. noin 1766 Kontokki.

Ohvo Laukkanen, s. noin 1771 Kontokki.

Jukka Petrov kertoi Kontokin ensimmäisestä asukkaasta: Muuan Laukkani oli hiihtänyt kevät hankien aikaan hirven jälessä kymmeniä kilometrejä, sai tapettua hirven Koiralahden jäälle. Ihastui kauniiseen paikkaan, merkitsi paikan tekemällä puista ristin rantaan ja muutti myöhemmin sinne asumaan.

Lähde: Petrov, Jukka. Luento Kontokista ja sen asukkaista. Kuhmo-talo 24.01.1996.

Kontokin ensimmäisestä asukkaasta, hirvenhiihtäjä Ljavkujevistä. Hilma muistaa isä Mikon kertoneen, että noin vuonna 1800 marraskuussa eräänä vallattomasti riehuvana purkupäivänä pismalahtelainen metsämies Ljavkujev ajoi takaa isoa hirveä. Paksusta lumikerroksesta huolimatta pitkäkoipi loikki hyvällä nopeudella yhä kauemmaksi Pismalahden selkosista. Omatekoisilla leveillä suksilla kokenut hirvenhiihtäjä pysytteli pakenevan kruunupään kintereillä. Lopulta hiihtäjä osui tuntemattoman järven rantaan. Seutu oli ihana. Järvi, jolla oli viisi saarta, kiersi suuren kaaran idästä etelään ja sieltä lännen kautta pohjoiseen muodostaen ison niemen. Tuuhea kuusikko ja leppämetsä kielivät maaperän hedelmällisyydestä, järven ruokorannat tarjosivat runsaasti kalaa ja aarniometsä kaikenlaista riistaa.

Metsästäjä oli vihdoon saavuttanut saaliinsa, mutta muut mietteet valloittivat hänen ajatuksensa. Hän seisoi järven rannalla ihailien maiseman luonnonkauneutta ja ajatteli muutosta uudelle asuinpaikalle. >>Kyllä tänne muitakin tulee, kunhan vain pääsen alkuun>>, hän tuumi itsekseen. >>Varmasti tänne nousee kaunis ja iso kylä!>>

Purku oli jo lakannut riehumasta ja taivas seljennyt puhtaaksi pilvistä. Marraskuinen aurinko hyväili lempeästi lumihankia pakkasäteillään. Kuusimetsä seisoi hiljaa ikään kuin kuunnellen ihmisen mietteitä. Päätöksensä varmistamiseksi Ljavkujev pystytti paikalle kuusisen ristin merkiksi kylän alulle. Se risti seisoi vielä 1920-lukuun asti. Peltoa, jolla risti oli seisonut, nimitettiin Ristipelloksi vielä kolhoosin kirjoissakin. Talven pitkään suksilla hiihtäen ensimmäinen Kontokin asukas kantoi tuohikontilla tarpeelliset kampeensa Pismalahdesta uudelle elosijalleen. Sanasta kontti syntyikin nimi Kontokki.

Keväällä puuristin kohdalle Ljavkujev rakensi talonsa, jota sittemmin alettiin nimittää Ljäykkyläksi.

Myöhemmin isäntä muutti nimensä Laukkaseksi.

Lähde: Punalippu n:o 9/1983, s. 54-57.

Kontokin Läjkkylässä asui 1800-luvun jälkipuoliskolla Laukkasen sukua. 1500-luvulta Laukkasia mainitaan Etelä-Piismalahti lienee ollut Kalevalan piirin monia muita kyliä vanhempi. Perimätiedon mukaan ainakin Kontokin ensimmäinen karjalainen asukas, lappalaisten pois mentyä, oli tullut Piismalahdesta. Hänen nimensä oli ollut Läjky. Venäläisen kirkon papereihin heidän sukunimensä sekä Piismalahdessa että Kontokissa oli merkitty Ljavkujeviksi. Kontokissa Läjkyjä sikeytyi niin runsaasti, että kokonaista kylänosaa nimitettiin Läjkkyläksi. Myöhemmin Kontokin Ljavkujevit ottivat sukunimekseen Laukkasen. Eräs heistä tuli kotivävyksi Kostamuksen Suojärvelle, sitten rakensi oman talonsa Suojärven pohjoisrannalle. Tällä Laukkasella, Miihkalin Oleksilla, ja hänen vaimollaan Timon Irolla oli toistakymmentä lasta. Nykyään Kalevalan piirissä tapaa paljon Laukkasia. Kaikkien heidän sukujuurensa kiertävät Kontokin kautta Piismalahteen. Saattaa kuvitella, kuinka paljon olisi nyt Läjkyjä-Laukkasia, jos karjalainen rahvas olisi saanut asua rauhassa omilla rannoillaan. Viime sota ja sitä seuranneet vuosikymmenet pyyhkivät kartalta pois kaikki tämän suvun alkuperäiset karjalaiset pesuekylät - sekä Piismalahdet, Kontokit että Kostamukset. Läjkyjen - Laukkasten rippeet on hajotettu mailmalle kuin tuhka tuuleen.

Lähde: Rugojev, Jaakko. Alajärven miehiä ajan myllerryksessä, Carelia n:o 9/1990, s. 149.

Kontokin Läjkkylässä asui 1800-luvun jälkipuoliskolla Laukkasen sukua. 1500-luvulta Laukkasia mainitaan Etelä-Karjalasta ja Savosta, seuraavalta vuosisadalta nimestä on merkintöjä myös Pohjois-Karjalasta ja Pohjois-Pohjanmaan rannikkopitäjistä. Kainuusta Laukkasen ruokakunta mainitaan vuonna 1580; sukunimi puuttuu kuitenkin vuoden 1605 asukasluettelosta. Toistamiseen Laukkasia saapui Kainuuseen 1600-luvun jälkipuoliskolla; vuonna 1695 suku asui Ylisotkamossa, ts. Vienaan ja nimenomaan Kontokin kunnan alueelle johtavan vesiväylän varrella.

Lähde: Pöllä, Matti 1995: Vieran Karjalan etnisen koostumuksen muutokset 1600-1800-luvulla, s. 154. Suomalaisen Kirjallisuuden Seura, Helsinki.

Kontokin suurin taloryhmä oli rannalla. Siinä erotettiin >> alareäty >> (= alarivi) eli Mäkkälä ja sen yläpuolella >> yläreäty >> eli Läykkylä, jotka olivat Laukkasia.

Lähde: Virtaranta, Pertti 1978: Vienan kyliä kiertämässä, Kontokki, s.257. Kirjayhtymä, Helsinki 1978.

Vuokkiniemen Iljnskin kirkon tiedot Kostomuksen ja Kontokin talonpoikien kirkon toimituksien suorittamisesta. (Ehtoollisella ja syntejään päästämässä) v.1793

Kirkossa ja ehtoollisella käyneet Kontokkilaiset 1793.

Leski Matrona Timofeeva 54 v. hänen lapsi Andron 19 v.

Peotr Ivanov 45 v. hänen vaimo Paraskeva 37 v.

heidän lapset: Fevronia 15 v, Matrona 12 v, Irina 10 v ja Jekaterina 5 v.

Peotr Timofeev 34 v. hänen äiti, leski Feodosia 72 v. (Andreevan tytär).

Feodor Ivanov 69 v. hänen vaimo Tatjana 61 v.

heidän lapset: Mosei 34 v. Karp 26 v. Afanasij 21 v. Karpin vaimo Darja 20 v.

Lähde: Petroskoin Arkisto: Seuraavat tiedot Läykkujeff'in (Laukkanen) ja Peksujev'in perheistä on löydetty Vuokkiniemen kirjoista Kontokin seurakunnan (itsenäinen alk. v. 1894) -, Kemin piirin, Arkangelin läänin kirkkoviraston kirjoista. Valokopiot: Väestörekisteristä (Reviskaja skaska) Vuokkiniemen alueelta, v. 1850 ja kopiot papereista "Kostomuksen historia". Ilmoitamme, että arkistossamme on kirkon kirjoja Vuokkiniemeltä (myöhemmin Kontokin) alue v. 1819-1829, 1831, 1833-1834, 1837-1841, 1843, 1846-1849, 1851, 1854-1860, 1866-1867, 1873-1916. Tietoja Läykkujeffien ja Peksujevien perheistä on annettu edellä mainittujen papereiden perusteella. 20.7.1995 Arkiston johtaja Ishistjakov.

(taulusta 3)

.4. Gavriila Timonpoika Laukkanen

(Gavril Timofejev Läykkujev).

s. noin 1749 Piismalahti Rukajärvi.

Taulu 8 (taulusta 3)

4. Stepan Timonpoika Laukkanen

(Stepan Timofejev Läykkujev).

s. noin 1752 Piismalahti Rukajärvi Piismalahti.

Puoliso: **Avodja Prokopjeva Laukkanen**

s. noin 1758.

Taulu 9 (taulusta 3)

4. Hilppä Timonpoika Laukkanen

(Filipp Timofejev Ljavkujev).

s. noin 1753 Piismalahti Rukajärvi

k. noin 1804 Piismalahti.

Puoliso: **Marfa Grigoreintytär Laukkanen o.s. Makuskina**

s. noin 1753.

Lapset:

Ivan Laukkanen, s. noin 1780 Piismalahti Rukajärvi.

Fedosja Laukkanen, s. noin 1783 Piismalahti Rukajärvi.

Agafia Laukkanen, s. noin 1799 Piismalahti Rukajärvi.

Filipp Timofejev oli 42 vuotias v. 1795, kuollut v. 1804

Lähde: Piismalahden Ljavkuevit Revisio 1811

(taulusta 3)

4. Jevdokia Timontytär Laukkanen

(Jevdokia Timofejeva Ljävkyjeva).
s. noin 1756 Piismalahti Rukajärvi.

(taulusta 3)

4. Agafja Timontytär Laukkanen

(Agafia Timofejeva Ljävkyjeva).
s. noin 1760 Piismalahti Rukajärvi.

(taulusta 3)

4. Andrei Timonpoika Laukkanen

(Andrei Timofejev Ljavkujev).
s. noin 1763 Piismalahti Rukajärvi.

(taulusta 3)

4. Petri Timonpoika Laukkanen

(Petri Timofejev Ljavkujev).
s. noin 1767

Petr Timofejev vuonna 1793 oli 28 vuotias, vuonna 1811 hän oli 44 vuotias
Lähde: Sari; Kontokki 1811

(taulusta 4)

4. Darja Nazarintytär Laukkanen

(Darja Nazarova Ljavkujeva).
s. noin 1751 Piismalahti Rukajärvi.

(taulusta 4)

4- Ivan Nazarinpoika Laukkanen

(Ivan Nazarov Ljavkujeva).
s. noin 1755 Piismalahti Rukajärvi.

Nazar 17 värvätty 1760

hänellä revision jälkeen syntynyt poika Ivan 7
naimaton tytär Darja, 11 vuotta

Lähde: Rukajärvi 1763 RGADA fond 350, op' 2, delo 2413

(taulusta 5)

4. Irinja Makareintytär Laukkanen

(Irinja Makarova Ljavkujeva).
s. noin 1757 Piismalahti Rukajärvi.

(taulusta 5)

4. Akilina Makareintytär Laukkanen

(Akilina Makarova Ljavkujeva).
s. noin 1760 Piismalahti Rukajärvi.

Taulu 10 (taulusta 5)

4. Jeremei Makarienpoika Laukkanen

(Eremeij Makarov Ljavkujev).

s. noin 1782 Piismalahti Rukajärvi

k. noin 1820.

Puoliso: **N.N. Laukkanen,**.

Lapset:

Anton Laukkanen, s. noin 1797 Piismalahti Rukajärvi.

Kornil Laukkanen, s. noin 1799 Piismalahti Rukajärvi.

Makar in poika Eremeij oli 13 vuotias v. 1795 ja 24 vuotias v. 1811

Lähde: Piismalahden Ljavkuevit Revisio 1811

Taulu 11 (taulusta 6)

4. Ivan Vasilinpoika Laukkanen

s. noin 1773 Piismalahti Rukajärvi.

Puoliso: **Parakeva Laukkanen**

s. noin 1775.

Lapset:

Feodor Laukkanen, s. noin 1799 Piismalahti Rukajärvi, k. noin 1833.

Fedosja Laukkanen, s. noin 1803 Piismalahti Rukajärvi.

Jaakko Laukkanen, s. noin 1805 Piismalahti Rukajärvi.

Ulita Laukkanen, s. noin 1816 Piismalahti.

Nazar Laukkanen, s. välillä 1810-1820 Piismalahti Rukajärvi.

Ivan Vasiljev oli 22 vuotias v. 1795 ja 38 vuotias v. 1811

Lähde: Piismalahden Ljavkuevit Revisio 1811

(taulusta 6)

4. Irina Vasilintytär Laukkanen

s. noin 1758 Piismalahti Rukajärvi.

(taulusta 6)

4. Paramon Vasilinpoika Laukkanen

s. noin 1760 Piismalahti Rukajärvi.

(taulusta 6)

4. Anna Vasilintytär Laukkanen

s. noin 1767 Piismalahti Rukajärvi.

Taulu 12 (taulusta 7)

4. Mosei Heikinpoika Laukkanen

(Mosei Fjodorov Läykky).

s. noin 1760 Kontokki.

Puoliso: **Avodja Laukkanen**

s. noin 1775.

Lapset:

Heikki (vanhempi) Laukkanen, s. noin 1808 Kontokki.

Akulina Laukkanen, s. noin 1809 Kontokki.

N.N. Laukkanen. *Tauluun 20.*

Heikki (nuorempi) Laukkanen, s. noin 1811 Kontokki.

Taulu 13 (taulusta 7)

4. Karp Heikinpoika Laukkanen

(Karp Fjodorov Läkky).

s. noin 1766 Kontokki

k. noin 1811

Puoliso: **Darja Afanaseintytär Laukkanen o.s. Afanasjeva**

(Darja Afanasjeva Andrejeva).

s. noin 1774 Piismalahti.

Taulu 14 (taulusta 7)

4. Ohvo Heikinpoika Laukkanen

(Afanasij Fjodorov Läkkyjev).

s. noin 1771 Kontokki

k. 26.03.1833 Kontokki.

Puoliso: **Varvara Jaakontytär**

s. noin 1786.

Lapset:

Poavila Laukkanen, s. noin 1815 Kontokki.

Stahvei Laukkanen, s. noin 1819 Kontokki.

Paro Laukkanen, s. 1822 Kontokki.

Fedosja Peksujeva o.s. Laukkanen, s. 1824 Kontokki.

Houri Huovinen o.s. Laukkanen, s. noin 1831 Kontokki.

Kontokin suurin taloryhmä oli rannalla. Siinä erotettiin >> alareäty >> (= alarivi) eli Mäkkälä ja sen yläpuolella >> yläreäty >> eli Läkkyylä, jotka olivat Laukkasia.

Lähde: Virtaranta, Pertti 1978: Vienan kylää kiertämässä, Kontokki, s.257. Kirjayhtymä, Helsinki 1978..

Taulu 15 (taulusta 9)

5. Ivan Hilpänpoika Laukkanen

(Ivan Filippov Läkkyjev).

s. noin 1780 Piismalahti Rukajärvi

k. noin 1856.

Puoliso: **Fedosja Hilpäntytär Laukkanen**

s. noin 1783.

Lapset:

Mihhei Laukkanen, s. noin 1811 Piismalahti Rukajärvi.

Ivan Laukkanen, s. noin 1813 Piismalahti Rukajärvi.

Hilippä Laukkanen, s. noin 1818 Piismalahti Rukajärvi.

Ivan Laukkanen, s. noin 1820 Piismalahti Rukajärvi.

(taulusta 9)

5. Fedosja Hilpäntytär Laukkanen

(Fedosja Filippova Ljavkujeva).

s. noin 1783 Piismalahti Rukajärvi.

Taulu 16 (taulusta 9)

5. Agafia Hilpöntytär Laukkanen

(Agafia Filippova Ljavkujeva).

s. noin 1799 Piismalahti Rukajärvi.

Puoliso: N.N.,.

Lapset:

Darja, s. 1820.

Ivan Filipovin sisko Agafia 51 vuotias v. 1850.

Lähde: Piismalahden Ljavkujevit Revisio 1834-50

(taulusta 10)

5. Anton Jeremeinpoika Laukkanen

(Anton Eremejjev Ljavkujev)

s. noin 1797 Piismalahti Rukajärvi.

Anton Ljavkujev, s. noin 1797 Piismalahti2Makarın jälkeläisiä ei ole enää v 1834-50 revisiossa Piismalahdessa. Muuttivatko jonnekin?

Eremein poika Anton oli 14 vuotias v.1811

Lähde: Piismalahden Ljavkuevit Revisio 1811

(taulusta 10)

5. Kornil Jeremeinpoika Laukkanen

(Kornil Eremejjev Ljavkujev)

s. noin 1799 Piismalahti Rukajärvi.

Kornil Ljavkujev, s. noin 1799 Piismalahti2

Makarın jälkeläisiä ei ole enää v 1834-50 revisiossa Piismalahdessa. Muuttivatko jonnekin?

Eremein poika Kornil oli 12 vuotias v.1811

Lähde: Piismalahden Ljavkuevit Revisio 1811

Taulu 17 (taulusta 11)

5. Jaakko Ivaninpoika Laukkanen

(Jakov Filippov Ljavkujev).

s. noin 1805 Piismalahti Rukajärvi.

1. puoliso: **Paraskeva Grigorintytär Laukkanen**

s. noin 1827.

2. puoliso: **N.N. Laukkanen**,.

Lapset:

1. **Siklintija Laukkanen**, s. noin 1849 Piismalahti.

1. **Timo Laukkanen**, s. noin 1856 Piismalahti.

2. **Pekka (Petr) Laukkanen**, s. noin 1862 Piismalahti.

Ivanin Filipovin poika Jaakko

oli 7 vuotis v. 1811.

Lähde: Piismalahden Ljavkuevit Revisio 1811

Jakov Ivanov Ljavkuev

oli 29 vuotias v. 1834

ja 45 vuotias v. 1850.

Lähde: Piismalahden Ljavkujevit Revisio 1834-50

Jakov Ivanovin toinen vaimo Paraskovja

v. 1850 oli 23 vuotias

Lähde: Piismalahden Ljavkujevit Revisio 1834-50

Taulu 18 (taulusta 11)

5. Nazar Ivaninpoika Laukkanen

(Nazar Filippov Ljavkujev).

s. välillä 1810-1820 Piismalahti Rukajärvi.

Puoliso: **Natalia Laukkanen**

s. noin 1817.

Lapset:

Marija Laukkanen, s. noin 1844 Piismalahti Rukajärvi.

Marfa Laukkanen, s. noin 1847 Piismalahti Rukajärvi.

Fedosja Laukkanen, s. noin 1850 Piismalahti Rukajärvi.

Jakov Ivanov Ljavkuev veli Nazar

oli 24 vuotias v. 1834

ja 30 vuotias v. 1850.

Lähde: Piismalahden Ljavkujevit Revisio 1834-50

Nazar Ivanovin vaimo Natalia

oli 33 vuotias v. 1850.

Lähde: Piismalahden Ljavkujevit Revisio 1834-50

Taulu 19 (taulusta 12)

5. Heikki (vanhempi) Moiseipoika Laukkanen

s. noin 1808 Kontokki.

Puoliso: **Irina Laukkanen**

s. noin 1812.

Lapset:

Katerina Laukkanen, s. noin 1840 Kontokki.

Evdokia Laukkanen, s. noin 1851 Kontokki.

Taulu 20 (taulusta 12)

5. N.N. Moiseipoika Laukkanen,

Puoliso: **N.N. Laukkanen**

Lapset:

Andrea Laukkanen, s. noin 1836 Kontokki.

Savel Laukkanen, s. noin 1842 Kontokki.

5. Akulina MoiseintytärLaukkanen

s. noin 1809 Kontokki.

Taulu 21 (taulusta 12)

5. Heikki (nuorempi) Moiseinoika Laukkanen

s. noin 1811 Kontokki.

Puoliso: **Matro Riiontytär Laukkanen**

s. noin 1825.

Lapset:

Ohvo Laukkanen, s. noin 1841 Kontokki..

Irina Laukkanen, s. noin 1841 Kontokki.

Jegor Laukkanen, s. noin 1843 Kontokki.

Darja Laukkanen, s. noin 1850 Kontokki.

Lukeria Laukkanen, s. noin 1853 Ontokki.

Ulita Laukkanen, s. noin 1854 Kontokki.

Maria Laukkanen, s. noin 1857 Kontokki

Taulu 22 (taulusta 14)

5. Poavila Ohvonpoika Laukkanen

(Pavel Afanasijev Läkkyjev).

s. noin 1815 Kontokki

k. noin 1895 Kontokki.

Puoliso: 18.08.1840 **Moarie Ontipantytär Laukkanen o.s. Peksujeva**

(Moarie Antipovna Peksujeva).

s. noin 1821 Kostamus Kelloniemi

k. noin 1904.

Lapset:

Leva Laukkanen, s. noin 1843 Kontokki Kyläniemi.

Miikhali Laukkanen, s. noin 1845 Kontokki Kyläniemi.

Senja Laukkanen, s. 26.01.1847 Kontokki, k. 20.11.1848 Kontokki.

Riiko Laukkanen, s. 17.11.1850 Kontokki Kyläniemi.

Jaakko Laukkanen, s. noin 1853 Kontokki Kyläniemi.

Iro Laukkanen, s. 05.05.1855 Kontokki.

Timo Laukkanen, s. 03.05.1858 Kontokki Kyläniemi.

Miitrei Laukkanen, s. noin 1861 Kontokki.

"Kontokki v. 1890, Talo 469

Pavel Af Lajavkujev 72 v.

vaimo Maria Anton. 68 v.

Lapset Jakov 38 v. Timofej 32 v. Dmitrij 29 v."

Lähde: Pölla, Matti. Petroskoin Arkisto: Kostamuksen kylän rippikirja v. 1890

Moarie, Poavilan vaimo

Laulanut Boreniukselle.

18.08.1840 Kontokin Pavel (Poavila) Afanasijev 25 v. ja Maria Antipa 19 v. (Kostamuksessa kuolleen talonpojan Antip Andropovin tyttö) vihitty ensimmäiseen avioliittoon.

"**Poavilan vaimo Moarie; Kont.**

Kostamuksesta syntyisin, Kontokin ja Kostamuksen isohkot kylät, joskin itsenäisempiä kuin esim.

Vuokinsalmi, Niskajärvi ym., eivät ole liikekeskustoja. Niiden yleinen merkitys supistuu kirkkopyhän eli pruasniekan viettoon, jota Kontokki viettää Iljanpäivänä, Kostamus stroitsana. Näihin juhliin kokoontuu nuori väki Vuokkiniemestä ja muualta lähikylistä. Poavilan vaimo oli leivässäeläjä, meni vanhana

"startsoihin" (näistä metsissä elävistä erakoista ks. Inhan teosta "Kalevalan laulum.", s. 97-98) ja siellä kuoli v. 1904."

Lähde: Suomen Kansan Vanhat Runot 1. Vienan Läänin Runot 1. Kalevalan-Aineiset Kertovaiset runot. Toisinnot 1-700. Julkaissut Helsinki 1908 Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran Kirjapainon osakeyhtiö,

"**Moarie (1821 - 1904) vihitty Poavilan kanssa 18. Elokuuta 1840.** Moarielta.A.A. Borenius pani talteen 09.08.1872. 145 - säkeisen Lemminkäisen virren (SKVR 1 2 748) Poavilan vaimo oli leivässäeläjä, meni vanhana startsoihin -- ja siellä kuoli. Moarie oli Peksujevin sukua, hänen isä oli Antipov Andropov.Kostamuksessa kuollut. Moariella oli kaksi veljeä, toisen nimi oli Okahvana, jonka kerrotaan hukkuneen järveen Okahvanalla oli lapset Vasselei, Moarie, ja Iivana. Moarien toinen veli jonka nimestä ei ole tietoa, hänellä oli poika Tihvana s.1845.

Okahvanalla muistetaan olleen ainakin yksi sisar, Moarie, ja yksi veli, jonka nimeä kertojani eivät muista. He kuuluivat Peksujevin sukuun. Moarie oli naimisissa Kontokissa Laukkani Poavilan kanssa. Moarielta A. A. Borenius pani talteen 9.8.1872 145-säkeisen Lemminkäisen virren (SKVR 12 748). Ilmeisesti kyseinen Moarie on sama Kostamuksessa syntynyt kontokkilaisen Poavilan vaimo Moarie, josta Niemi mainitsee: "Poavilan vaimo oli leivässäeläjä, meni vanhana startsoihin - - ja siellä kuoli v. 1904." Moariella ja Poavilalla oli 6 poikaa: Leva, Miihkali, Riiko, Joakko, Timo ja Tomenttei. Miihkalin akka Palaka, joka oli Munankilahden Hyvösiä (Dobrinineita), oli etevä tietäjä; hän saneli 1911 Nasto Lesoselle peräti 25 loitsua." Lähde: Virtaranta, Pertti 1978: Vienan kylä kiertämässä, Kostamus, s.235. Kirjayhtymä, Helsinki 1978.

"**Moarie Poavilan naini syntynyt Kostomuksessa, meni naimisiin Kontokkiin Poavilalle.** Moarie oli leivässä eläjä ja vanhana meni startsoihin ja siellä kuoli 1904. Moarien mies Ohvoni Poavila kuollut Kontokissa 1895 paikkeilla. Poavila oli luonteeltaan hyvin vihanen ja raju ja sitä sai usein Poavilan naini Moaria kokie. Kerrankin olivat järvellä, Poavila syyttömästi poikaansa torui, mutta Moarie kävi puolustamaan poikaansa, silloin Poavila Moarietaan iski huoparilla niin, että Moarielta meni käsi poikki.

Toisen kerran taas Poavila palasi metsästä, Moarie sattui olemaan naapurissa ja näki miehensä tulevan, kovasti hän pelästyi että nyt paha perii, mutta samalla keksi kepposen. Naapurinsa emännältä sai uuhun (emälampaan) ja sitä taluttamaan kotiinsa. Poavila huutaa vihasesti Moarielle, mistä sie vietävä tulet? Mutta Moarie tiesi ukkonsa ja vastaa: pokkuo (pässä) olin, ukkoseni, käymässä tuosta naapurista ja niin viepi pokon lammakarsinaan, siten peästi piäh sillä kerralla. Sillä kertaa asia noin sievästi meni. Muuten Poavila oli naapureinsakin kanssa riitelijä ja paha Poavila oli tietäjä ja patvaska. Hän oli ahkera kalastaja ja huuhaan roataja, leivässä eläjä. Vanhana Poavila eli siten, että kukin viidestä pojasta elätti isäänsä yhden viikon ja sitten ukko siirtyi toisen pojan luokse. Poavilan pojista yksi nykyään on patvaska. (Puhemies)."

Lähde: Virtaranta, Pertti 1978: Vienan kylä kiertämässä, Kostamus, s.235. Kirjayhtymä, Helsinki 1978.

"**Kontokista oli Nasti Aittavaaran muistiin jäänyt Paavila niminen ukko ja hänen pikku runonsa :**

Se oli Kontokissa yksi ukko se oli jo semmoini vanha ukko - oikeiv vanha. Se kul laulo ni - en taija muistoa sel lauluo vaim muistasinko vielä kun se laulo ni, kun sanottih jotta tule syömäh ni, se laulo jotta:"Antau jähtyö, antau jähtyö" - itse souiti siinä:

"ei ole huolta huuhmarella
eik ole kiirehtä kivellä,
itse on akatoin kivellä
tyttäretöin huuhmarella".

Sitä laulo ta siinä sauvah se siinä keikku kun syömäh käsettih nin se laulo aina sej jotta: Antau sen keitoj jähtyö, ei ole huolta huuhmarella . . ."

Muissatko sen Kontokin ukon nimie?

No - en oikeim muissa jotta mi se oli, Poavila se oli etunimi, vain tuota em muissa sukunimie mi sen ois ollut, oliko se Laukkasie vaim mitä se oli? Kontokiss oli paljo kyllä Laukkasie jotta, oliko se Laukkasie vain . . . Poavila sen oli sen ukon nimi. Ta se oli hyviv vanha jo kum mie olim pieni tyttö kun (se) kävi, ta se sitä laulo kun syömäh käsettih - muull aikoa ei niinkänä vielä nin kun syömäh käsettih, sauvan kera käveli ta vain sano: "antau jähtyö!""

Lähde: Virtaranta, Pertti: Runonlaulajia ja Tietäjiä, Vienan kansa muistelee. s. 19.

"Edellä mainittujen Laukkasen Miihkalin, Levan ja Timon isä "Ohvoni Poavila "oli kuollut n.v. 1895; hänen Kostamuksesta tuotu vaimonsa Moarie kuoli v1904. Poavilasta Petri Lesonen oli kuullut mm:

" Poavila oli luonteeltaan hyvin vihainen ja raju ja naapureinsakin kanssa riitelijä ja paha. Poavila oli tietäjä ja patvaska. Hän oli ahkera kalastaja ja kova huuhan roataja, leivässä eläjä. Vanhana Poavila eli siten, että kukin viidestä pojasta elätti isäänsä yhden viikon ja sitten ukko siirtyi toisen pojan luoksi. Poavilan pojista yksi nykyään on pafvaska"

Moarien runotaitoa edustaa jälkipolville vain yksi näyte, A.A. Boreniuksen 09.08.1872 muistiin merkitsemä Lemminkäisen virsi."

Lähde: Virtaranta, Pertti 1978: Vienan kyliä kiertämässä, Kontokki, s.259.

"Ainakin Lounais-Vienassa keski-ikäiset, omaa kotitalouttaan johtavat jälkeläiset toisinaan jakoivat huolenpidon vanhemmistaan niin, että nämä joutuivat säännöllisesti kiertämään kotitaloudesta toiseen. Näin Peri Lesosen vuonna 1908 Kontokista tallentaman tiedon mukaan "vanhana Paavila Ohvonpoika eli siten, että kukin viidestä pojasta elätti isäänsä yhden viikon ja sitten ukko siirtyi toisen pojan luokse"."

Lähde: Pöllä, Matti 2001: Vienankarjalainen perhelaitos 1600-1900. s. 430.

Taulu 23 (taulusta 14)

5. Stahvei Ohvonpoika Laukkanen

(Jevstafij Afanasijev Läykkyjev).

s. noin 1819 Kontokki

k. 15.04.1866 Kontokki.

Avopuoliso: **Anna Ivanintytär Laukkanen o.s. Naumanen**

s. 12.12.1816

k. 12.12.1884.

Lapset:

Fekla Dobrinin o.s. Laukkanen, s. noin 1844 Kontokki.

Matrjona Laukkanen, s. 30.03.1846 Kontokki.

Juho Laukkanen, s. 06.05.1849 Kontokki.

Ortjo Laukkanen, s. 20.10.1849 Kontokki.

Lukki Fomin o.s. Laukkanen, s. noin 1853 Kontokki.

Nasti Hämäläinen- Bogdanova o.s. Laukkanen, s. 29.12.1855 Kontokki.

Akuliina Hämäläinen- Bogdanova o.s. Laukkanen, s. 13.06.1858 Kontokki.

Huotari Laukkanen, s. noin 1864 Kontokki.

Taulu 24 (taulusta 14)

5. Paro Ohvontytär Laukkanen

(Paraskeva Afanasijevna Läykkyjeva).

s. 1822 Kontokki.

Puoliso: N.N

Taulu 25 (taulusta 14)

5. Fedosja Ohvontytär Peksujeva o.s. Laukkanen

(Fedosja Afanasijevna Läykkyjeva).

s. 1824 Kontokki.

Puoliso: 11.07.1848 **Jefim Maksimanpoika Peksujev**

(Ehrima Maksimovits Peksujev).

s. noin 1808 Kostamus Kylä (Jehhimäinen).

Lapset:

Pelagia Peksujeva o.s. Peksujeva, s. noin 1852 Kostamus Kylä (Jehhimäinen).

Timo Peksujev, s. noin 1853 Kostamus Kylä (Jehhimäinen).

Pietari Peksujev, s. noin 1857 Kostamus Kylä (Jehhimäinen).

Vuonna 1858 kerrotaan **Jefim Maksiminpoika Peksujevin talossa** olleen 3 miestä ja 2 (naista) työntekijää. Vuonna 1866 3 miestä ja 3 naista, talojen lukumäärä 1, piharakennuksia 1, peltoa n. 1 a, heinämaata n. 5 a, lehmii 1, lampaita 3 ja 3 venettä. Elinkeinona kotityöt.

Lähde: Kostamuksen ja Kontokin historiasta (Petroskoin kirjasto) käänös Lilja Karvonen.

Saviniemesta. Kylälle päin mentäessä. oli joukko taloja, oli ainakin **Jehhimäinen**, Miihkalisen (Pupun), Hilattalan, Miitreisen, Toavitaisen, Hilippäisen, Ortjosen, Petrisen ja alarivissa. rannempana Hilippäisen kohdalla Timosen talot (uusi ja vanha).

Lähde: Virtaranta, Pertti. Vienan kylä kiertämässä. Kostamus. s.209. Kirjayhtymä, Helsinki 1978.

Taulu 26 (taulusta 14)

5. Houri Ohvontytär Huovinen o.s. Laukkanen

s. noin 1831 Kontokki

k. noin 1906.

Puoliso: 1849 **Ontrei Larinpoika Huovinen**

s. noin 1824 Kuivajärvi

k. Kuivajärvi.

Lapset:

Oksenie Huovinen, s. noin 1851 Kuivajärvi.

Outi Karhunen o.s. Huovinen, s. noin 1853 Kuivajärvi.

Katti Saavin o.s. Huovinen, s. noin 1853 Kuivajärvi.

Ontreita Petri Lesonen kuvaa v. 1908 seuraavin sanoin: "Ontrei Huovini on samaa Huovisen pritsotaloa (= sukua) ja hän on kahitsi katala nainut (kolmitsi kova osani). Ontrei on ikänsä Sortavalan puolessa kauppoilla kuleksinut, leinässä eläjä hän on, pohasvuttakaan hänellä ei ole." Näiden kielteisten tietojen vastapainoksi on mainittava, että Ontrei oli hyvä sadunkertoja. Joos. Mustakallio pani kevättalvella 1880 silloin n. 50-vuotiaalta Ontreilta - eli Antti Huoviselta, kuten Mustakallio hänen nimensä kirjoitti - paperille 8 satua eli enemmän kuin muilta Kuivajärven haastattelemiltaan.

Ontrein ensimmäinen vaimo Opro kuoli nuorena. Heille ei jäänyt lapsia.

Toinen vaimo Houri oli syntynyt samana vuonna kuin Ontrei, siis 1830. Houri kuoli v. 1906. Ontreilla ja Hourilla oli kolme tyttöä, mutta ei yhtään poikaa. Tytöistä Outi joutui naimisiin Latvajärven Nauvunvaaraan Homalle. "Homa-vävyksi kutsuttiin kuivarvies (= kuivajärveläiset) sitä." Oksenie oli naimisissa Latvajärven Vasonvaarassa, mies oli Vasselei. Katti, nuorin tyttäristä, meni naimisiin Soavini Olekseine kanssa. Oleksei oli Saarijärven kylästä, mutta tuli Kuivajärven Ontrein ja Hourin taloon Niemelään kotivävyksi. Paulaharju on 15.07.1915 pannut muistiin pari loitsua tältä "Oleksein emännältä", jonka hän ilmoitti olleen n. 60-70 vuoden ikäinen.

Lähde: Virtaranta, Pertti 1972: Polku Sammui, s. 73.

"Lari Larinpojan lapsia perimätiedon mukaan olivat Outokka ja Ontrei, jonka sanotaan syntyneen vuonna 1830. Ontrei onkin rippikirjojen torppari Andres Larsson Huovinen. Syntymävuosi on kuitenkin 1824 eli eroaa perimätietoon on. Andersin eli Ontrein veljeksi nimetään rippikirjassa Aliibe s. 1839, Jöran s. 1839 ja Riiko s. 1841, joista Aliibe ja Jöran olivat kaksoset. Kukaan näistä kolmesta ei nimen perusteella liene Outokka Larinpoika, Toisaalta, miksi perimätieto ei lainkaan tunne näitä Larin ja - luultavasti toisen vaimon Tomnan - lapsia?"

Rippikirjoissa 1834-42 ja 1843-50 on lisäksi Ontrein sisarina mainittu Outi s. 1821, Houri s. 1822, Zigli s. 1833 ja Maria s. 1828. (Joistakin muista yhteyksistä olen ymmärtänyt, että Sikli olisi miehen nimi.

Rippikirjassa lukee kuitenkin selvästi "Larsdotter Zigli".) Perimätieto ei suoraan tunne heistä ketään. Näin ollen kirkonkirjat ja perimätieto käyvät yksiin vain Ontrein kohdalla. **Ontrein vaimoksi mainitaan kirkonkirjoissa Houri Läykkynen ja avioitumisvuodeksi 1849.** Perimätiedon mainitsemaa Ontrein ensimmäistä vaimoa Oproa eivät kirkonkirjat tunne."

Lähde: Karjalan Heimo n:o 11-12/1991, s. 212.

Taulu 27 (taulusta 15)

6. Mihhei Ivaninpoika Laukkanen

(Mihhei Ivanov Ljavkujev).

s. noin 1811 Piismalahti Rukajärvi.

Puoliso: **Pelagia Laukkanen**, s. noin 1812.

Lapset:

Leontei Laukkanen, s. noin 1831 Piismalahti Rukajärvi.

Ksenja Laukkanen, s. noin 1842 Piismalahti Rukajärvi.

Anton Laukkanen, s. noin 1847 Piismalahti Rukajärvi.

Ivanin Filipovin poika Mihheij

oli 23 vuotias v. 1834

ja 39 vuotias v. 1850.

Lähde: Piismalahden Ljavkujevit Revisio 1834-50

Taulu 28 (taulusta 15)

6. Ivan Ivaninpoika Laukkanen

(Ivan Ivanov Ljavkujev).

s. noin 1813 Piismalahti Rukajärvi.

Puoliso: **Evdokija Laukkanen**

s. noin 1815.

Ivan Filipovin poika Ivan

oli 21 vuotias v. 1834

ja 37 vuotias v. 1850.

Lähde: Piismalahden Ljavkujevit Revisio 1834-50

Ivan Ivanovin vaimo Evdokija

v. 1850 oli 36 vuotias.

Lähde: Piismalahden Ljavkujevit Revisio 1834-50

Taulu 29 (taulusta 15)

6. Hilippä Ivaninpoika Laukkanen

(Filipp Ivanov Ljavkujev).

s. noin 1818 Piismalahti Rukajärvi.

Puoliso: **Elizaveta Laukkanen**

s. noin 1827.

Lapset:

Siklintija Laukkanen, s. noin 1849 Piismalahti Rukajärvi.

Aleksi Laukkanen, s. noin 1850 Piismalahti.

Ivan Filipovin poika Filipp

oli 16 vuotias v. 1834

ja 32 vuotias v. 1850.

Lähde: Piismalahden Ljavkujevit Revisio 1834-50

Filipp Ivanovin vaimo Elizaveta

v. 1850 oli 24 vuotias.

Lähde: Piismalahden Ljavkujevit Revisio 1834-50

Taulu 30 (taulusta 15)

6. Ivan Ivaninpoika Laukkanen

(Ivan Ivanov Ljakujev)

s. noin 1820 Piismalahti Rukajärvi.

Puoliso: **Avotja Laukkanen**

rekryytti armeijaan v. 1838.

Taulu 31 (taulusta 17)

6. Timo Jaakonpoika Laukkanen

s. noin 1856 Piismalahti.

Puoliso: **Lukerja Zaharintytär Laukkanen o.s. Rahunen**

s. noin 1860 Piismalahti.

Lapset:

Anna Laukkanen, s. noin 1885 Piismalahti.

Vasili Laukkanen, s. noin 1887 Piismalahti.

Otto Laukkanen, s. 15.03.1888 Piismalahti.

Irina (vanhempi) Laukkanen, s. noin 1891 Piismalahti.

Petr Laukkanen, s. noin 1893 Piismalahti.

Sofia Laukkanen, s. noin 1895 Piismalahti.

Kira Laukkanen, s. noin 1897 Piismalahti.

Vassa Laukkanen, s. noin 1900 Piismalahti.

Irina (nuorempi) Laukkanen, s. noin 1900 Piismalahti.

Ekaterina Laukkanen, s. noin 1903 Piismalahti.

(taulusta 17)

6. Siklintija Jakontytär Laukkanen

s. noin 1849 Piismalahti.

Taulu 32 (taulusta 17)

6. Pekka (Petr) Jaakonpoika Laukkanen

s. noin 1862 Piismalahti.

Puoliso: **Irina Simanantytär Laukkanen**, s. noin 1869.

Lapset:

Melania Laukkanen, s. noin 1893 Piismalahti.

Evdokia Laukkanen, s. noin 1896 Piismalahti.

Anna Laukkanen, s. noin 1898 Piismalahti.

Vasili Laukkanen, s. noin 1899 Piismalahti.

Luka Laukkanen, s. noin 1902 Piismalahti.

Kirill Laukkanen, s. noin 1903 Piismalahti.

Jemeljan Laukkanen, s. noin 1905 Piismalahti Kalevalan piiri.

Olga Laukkanen, s. noin 1907 Piismalahti.

Agafia Laukkanen, s. noin 1910 Piismalahti.

Emeljan Pekanpoika Laukkasen talo

(taulusta 18)

6. Marija Nazareintytär Laukkanen

s. noin 1844 Piismalahti Rukajärvi.

(taulusta 18)

6. Marfa Nazareintytär Laukkanen

s. noin 1847 Piismalahti Rukajärvi.

(taulusta 18)

6. Fedosja Nazareintytär Laukkanen

s. noin 1850 Piismalahti Rukajärvi.

(taulusta 19)

6. Katerina Heikintytär Laukkanen

s. noin 1840 Kontokki.

(taulusta 19)

6. Evdokia Heikintytär Laukkanen

s. noin 1851 Kontokki.

(taulusta 20)

6. Andrea Laukkanen

s. noin 1836 Kontokki.

(taulusta 20)

6. Savel Laukkanen

s. noin 1842 Kontokki.

(taulusta 21)

6. Ohvo Heikinpoika Laukkanen

s. noin 1841 Kontokki..

(taulusta 21)

6. Irina Heikintytär Laukkanen

s. noin 1841 Kontokki.

(taulusta 21)

6. Jegor Heikinpoika Laukkanen

s. noin 1843 Kontokki.

(taulusta 21)

6. Darja Heikintytär Laukkanen

s. noin 1850 Kontokki.

(taulusta 21)

6. Lukeria Heikintytär Laukkanen

s. noin 1853 Ontokki.

(taulusta 21)

6. Ulita Heikintytär Laukkanen

s. noin 1854 Kontokki.

(taulusta 21)

6. Maria Heikintytär Laukkanen,

s. noin 1857 Kontokki

Taulu 33 (taulusta 22)

6. Leva Poavilanpoika Laukkanen

s. noin 1843 Kontokki Kyläniemi.

Puoliso: **Okku Ivanintytär Laukkanen o.s. Melentjeva**

s. Akonlahti Jehrimänvaara.

Lapset:

Iivana Laukkanen, s. Kontokki.

"Lari Poavilaini

Näin kk:ssa. Todennäköisesti: Leva P.

Laulanut Meriläiselle."

Lähde: Suomen Kansan Vanhat Runot 1. Vienan Läänin Runot 1. Kalevalan-Aineiset Kertovaiset runot.

Toisinnot 1-700. Julkaissut Helsinki 1908 Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran Kirjapainon osakeyhtiö.

"Poavilaini Lari; Kont.

V. 1889 76 v. vanha. Lari Poavilaista Kontokista ei ole voitu todeta; sen sijaan on sieltä mainittu eräs Leva P., josta tiedetään, että hän mielellään lauleli vanhoja runoja. Tämä olisi kuitenkin ollut jonkun verran nuorempi, v. 1908 n. 60:n, mutta laulajien ikä Ven.-Karjalassa on yleensä niin vaikeasti määrättävä ja epämääräinen käsite, ettei siihen voi aina perustaa."

Lähde: Suomen Kansan Vanhat Runot 1. Vienan Läänin Runot 4. Loitsuja: Toisinnot 822-2132. Lisiä

Toisinnot 2133-2543. Elämäkerrallisia tietoja runojen laulajista Hakemistoineen. Julkaissut Helsinki 1921 Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran Kirjapainon OY.

"Nasti Huotarinen- Aittavaara Kun tiedustelin Nastilta, keneltä hän eniten oppi tietoja Kontokissa, oli vastaus: sisareltaan. Sisar taas oli saanut oppinsa muilta kontokkilaisilta. Näistä Nasti nimesi muutaman.

Ensinnäkin äidin sisaret Toarie ja Okku, joiden miehet **Poavilan Timo ja Leva olivat veljeksiä.**"

Lähde: Virtaranta, Pertti 1993: Kynällä Kylmällä - Kädellä Lämpimällä, s. 236. Vammalan Kirjapaino Oy, Vammala 1993.

"Ilmeisesti Poavilan Miihakailin veljiä olivat Leva ja Timo joilla vaimoina sisarukset Okku ja Toarie Kostamuksen Pöksysiä eli Peksujeveja. Levasta ja Timosta Nasti Huotarinen kertoi: Kesällä heinätoita tekivät, syksyllä metsästäivät, ansoja pitivät ja lintuja ampuiva. Levasta joka 1908 oli yli 60- vuotias, Petri Lesonen mainitsee:>> Leva mielellään laulelee vanhoja runoja; talvet hän käypi Suomessa kaupoilla, kesäksi aina tulee kotiinsa. Yksi poika Levalla oli, mutta sekin on kuollut. Nuorempana Leva oli viinaan menevä mies, mutta nyt on lakannut juomasta. Leva on leivässä eläjä>>."

Lähde: Virtaranta, Pertti 1978: Vienan kyliä kiertämässä, Kontokki, s.258.

"Poavilainen Leva (Lari kai on erehdyksessä tullut kirjoitetuksi, sillä Laria ei kukaan tiennyt Kontokissa) vielä elää jo on yli 60 vuoden vanha mies. Leva mielellään laulelee vanhoja runoja; talvet hän käypi Suomessa kaupoilla, kesäksi aina tulee kotiinsa. Yksi poika Levalla oli, mutta sekin kuollut. Nuorempana Leva oli viinaan menevä mies, mutta nyt on lakannut juomasta. Leva on leivässä eläjä."

Lähde: Virtaranta, Helmi 1975: Castrenianumin Toimitteita 12, Vienan runonlaulajia ja tietäjiä, s 33.

"Nasti Aittavaara kertoo:

No siitä oli tapaus Kontokissa kun Timon-naini-täti näköy ikkunasta jotta **Levan Iivanan nellä vuotta vanha tyttö** tulou heiläpäin hankista myötev valkeissa voatteissa. Heän ajattelou jotta mintäh hyö ol lapsi peäsetty näin aikaseh pihalla ta suoritettu valkeih voatteih. Mänöy uuvestah ikkunah - ka lapsi on katot, ei näy ni missä! Heäl lähtöy käymäh Levassa - ka sielä lapsi läsiy ihan sijassa (=sairastaa vuoteenomana). Ta ei ni noussut siltä sijalta, siih kuoli. "

Lähde: Virtaranta, Pertti 1958: Vienan kansa muistelee, s. 745. Werner Söderström Oy, Porvoo 1958. 804 sivua

Taulu 34 (taulusta 22)

6. Miihkali Poavilanpoika Laukkanen

(Mihail Pavlov Läykkyjev).

s. noin 1845 Kontokki Kyläniemi.

Puoliso: **Palaka Timontytär Laukkanen o.s. Dobrinin**

s. noin 1851 Akonlahti Munankilahti.

"**Mainittu Miihkali oli Poavilan Miihkali sukunimeltään Laukkanen** ja hänen vaimonsa oli Timon tytär Palaka Akonlahdesta. Palaka oli etevä tietäjä >>se prostitti järveh ta mettsäh jos kellä sattui hampahie kivistämäh tai silmäk kipeyty tahi mitä >>, selvitti Nasti Huotarinen . >> Loitsut sanoi oppineensa vanhemmilta ihmisiltä; uskoi täydellisesti, että niillä voi parantaa sairaita>> Hän saneli 1911 Nasto Lesoselle peräti 25 loitsua."

Lähde: Virtaranta, Pertti 1978: Vienan kyliä kiertämässä, s. 258.

"Nasto Lesonen sai kipinän keräystyöhön kesällä 1911. Sisarensa miestä auttaakseen hän oli tuolloin lupautunut Akonlahteen ativoihin lähtiessään kirjoittamaan muistiin sen puolen perinnettä ja kansantietoutta. Toisen osan loitsuista suurimman osan saneli **Kontokissa elävä 60-vuotias Puavilan Miihkalin akka, syntyisin Munankilahdesta** (n:ot 50-74). Niistä on syytä mainita harvinaisemmat Jieän synti ja Siän kopra (sydänvaivoihin) Lemmennostotaikaa (67) selvittäessään Puavilan Miihkalin akka oli varoittanut nuorenpuoleista haastattelijaansa: "Tätä lapsirukka et ni kirjuttane. Tämä on ni tärris ta tehosa".
Lähde: Vuoristo, Sakari 1992: Iivo Marttinen Vuokkiniemen Kansanperinteen Suurkerääjä, s. 161.

"**Miihkalin akka Palaka, joka oli Munankilahden Hyvösiä (Dobrinineita)**, oli etevä tietäjä; hän saneli 1911 Nasto Lesoselle peräti 25 loitsua."

Lähde: Virtaranta, Pertti 1978: Vienan kyliä kiertämässä, s. 235-236.

"Puavilan-Miihkalin akka; Kont.

Kotoisin Munankilahdesta, v. 1911 60 v. vanha. Loitsut sanoi oppineensa vanhemmilta ihmisiltä; uskoi täydellisesti, että niillä voi parantaa sairaita. Kun kerääjä kysyi, oliko hän keltä salvannut verta, vastasi eukko: "Mintäh mie en ole, kun vain sattuu leikkuamah, niin jokahini juoksou miun luo, tai salpautuu, kuin puhunen huavah". "Lemmennostosta" lausui akka: "Tätä, lapsi rukka, jos et ni kirjuttane. Tämä on niin tärris ta tehokas" (n 67) ja vedestä prostituksesta: "Senin mie olen prostittan, tai on hyö piästy, kellä lienöy vejestä ollun" (n. 70)."

Lähde: Suomen Kansan Vanhat Runot 1. Vienan Läänin Runot 4. Loitsuja: Toisinnot 822-2132. Lisiä Toisinnot 2133-2543. Elämäkerrallisia tietoja runojen laulajista Hakemistoineen. Julkaissut Helsinki 1921 Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran Kirjapainon OY, s 1160.

(taulusta 22)

6. Senja PoavilantytärLaukkanen

s. 26.01.1847 Kontokki

k. 20.11.1848 Kontokki.

Taulu 35 (taulusta 22)

6. Riiko Poavilanpoika Laukkanen

(Grigorij Pavlov Ljävkyjev).

s. 17.11.1850 Kontokki Kyläniemi.

Puoliso: 20.05.1874 **Maria Lukantytär Laukkanen o.s. Melentjeva**

s. 01.04.1857 Kontokki.

Lapset:

Oleksi Laukkanen, s. 16.03.1877 Kontokki.

Riiko Laukkanen, s. 17.11.1878 Kontokki.

Sandra (Aleksandra) Kuzmin o.s. Laukkanen, s. 25.02.1881 Kontokki.

Juho Laukkanen, s. 01.09.1882 Kontokki.

Melenttei (Mefodi) Laukkanen, s. 22.06.1886 Kontokki, k. 10.06.1888 Kontokki.

Anna Ivanova o.s. Laukkanen, s. 30.10.1888 Kontokki.

Roope Laukkanen, s. 15.03.1890 Kontokki.

Georgij Laukkanen, s. 15.03.1890 Kontokki.

Jyrki Laukkanen, s. Kontokki, k. 04.01.1893 Kontokki.

Maria Laukkanen, s. 25.03.1894 Kontokki.

Mikko Laukkanen, s. 06.09.1898 Kontokki.

Ulli Laukkanen, s. 28.06.1901 Kontokki.

Taulu 36 (taulusta 22)

6. Jaakko Poavilanpoika Laukkanen

(Jakov Pavlov Ljävkyjev).

s. noin 1853 Kontokki Kyläniemi

Puoliso: 25.05.1879 **Iro Vasseleintytär Laukkanen o.s. Karhunen**

s. noin 1862 Vuokinsalmi.

Lapset:

Kirill Laukkanen, k. 30.08.1879 Kontokki.

Outi Laukkanen, s. 01.02.1881 Kontokki.

Juho Laukkanen, s. 03.04.1882 Kontokki Kotikangas.

Maria Melentjeva o.s. Laukkanen, s. 02.04.1889 Kontokki.

Oleksi Laukkanen, s. 16.02.1891 Kontokki.

Nasti Dobrinin o.s. Laukkanen, s. 07.12.1892 Kontokki.

Kirill Laukkanen, s. 16.03.1904 Kontokki, k. Suomessa.

"Kontokki v. 1890, Talo 469

Pavel Af. Ljavkujev 72 v.

Vaimo Maria Anton. 68 v.

Lapset **Jakov 38 v.** Timofej 32 v. Dmitrij 29 v."

Lähde: Pölla, Matti. Petroskoin Arkisto: Kostamuksen kylän rippikirja v. 1910

"418/ - **Laukkanen Jaakko** 80 v. Kontokki, Kostamus. 10/2-21. 2 kk. Kajaaniin."

Lähde: (Passi) Luettelo Vienan Karjalasta Suomeen matkustaneista vienankarjalaisista vuonna 1920.

21) **Jaakko Laukkani** 72 v. Kontokki, Kontokki kk.

Lähde: Kuhmonniemen kirkonkylän Karjalaispakolais nimiluettelo nauttimista avustusta ajalta 16/2-28/2-22

"Tietäjäksi mainittu >> **Joakon naini Iro oli Vuokinsalmesta Karhusen Vasselein ja Stepanien, tunnetun perinteentaitajan tytär, joka jo 16- vuotiaana oli annettu miehelle** >> Lemie mettsäh kum peästi nin sehän se niitä, aina niitä (loitsuja) luki>>, ynnä muita taikoja teki, kertoi Nasti Huotarinen."

Lähde: Virtaranta, Pertti 1978: Vienan kylä kiertämässä, Kontokki, s.258.

"Karhunen Vaselei nai Akonlahden Jerimänvaarasta Huttuni Stepanien. Vasselei kuoli nuorena. Stepanie asui leskenä poikansa Iivanan kanssa, ja taloa sanottiin Leskiseksi (kartassa n:o 5). Stepanie oli staroviera, >>oman stauttsaseh kera kulki>>, ja samaan uskoon oli tyttäretkin kastettu. Munankilahdessa oli starovierojen pappi, Saikka Vasselei, >>oikeiv vanha ukon keäppänä>>. Stepanie osasi >> kaikki Jumalan sfiihut>> ja opetti niitä tyttärilleenkin. Pyydetessä hän antoi hätäkasteen.

Stepanie tuli lopulta umpisokeaksi, jää kasvoi silmien päälle. >>astu, ei nähnyt jalan tietä.>> Vain penkillä >>istuo köhjötti>>. Heikki Huovinen muisteli, että Stepanien vieressä penkillä oli kannenkerallinen pärevakka, >>koropa>> jossa hän säilytti omat ruokailuvälineensä. -Stepanie kuoli n. v. 1920 kotonaan Vuokinsalmen Leskisessä.

Stepanie Karhusta haastattelivat monet perinteenkerääjät: Ivo Marttinen, Nasto Lesonen, Rafael Engelberg ja Samuli Paulaharju. Viimeksi mainitun kokoelmiin liittyvät myös seuraavat elämäkertatiedot: >>Stepanie Karhunen, 78 vuotta vanha, syntyisin Akonlahdesta, Malahvienvaarasta. Akonlahdesta on kolme virstaa niille vaaroille. Alkujaan olen Huttusia. Ei toatto soattan laulaa. Moamo soattoi itkie omie mielipahojansa. Mie häntä olen monta loatuun soattan. Mie kasvoin syön-Venähellä Sunkussa. Hallavuuvet kun oli, niin moamo lapsien kera meni sinne, ja oli 16 vuotta.>>

Stepanielta on pantu muistiin etenkin loitsuja ja itkuvirsiä, hiukan muutakin runoa, sekä joitakin taikoja ja yksi satu.

Karhuni Vasselei ja Stepanien poika Iivana, jota isän kuoltua kutsuttiin >>Lesen Iivanaksi>>, oli nainut Latvajärvestä Moarien. Heillä oli poika Vasselei (kaatui 1. mailmansodassa) ja tyttö Iro (naimisissa Akonlahden Jerimävaarassa Oleksei Nykäsen kanssa). Iivana viljeli maata, ajoi rahtia eli >>völjäsi Hilippä Karhusen tavaroita Kajoanista>> ja kävi kauppamatkoilla Kainuun puolella. Kaupanteko sujui vaikei Iivana osannut kirjoittaa yhtään kirjainta eikä numeroa. Saavisen Nikolai oli kuullut kerrotavan, miten Leskisen Iivana pani muistiin antamansa velan: Ensin hän piirusti jonkin talon lähettyvillä olevan tuntomerkin, jonka perusteella hän tunsu talon, sitten hän piirsi velkasumman viivoina, niin että pitkä viiva oli koko markka, puoli viivaa oli puoli markkaa ja neljäsosa viivaa 25 penniä. Iivana eli vielä 1920-luvulla, jolloin rajavartiosta Palvellut Heikki Huovinen oli hänen nähnyt työskentelevän rajan läheisyydessä jossakin työporukassa. Oli Heikki kysynyt, tunteeko setä minua, mutta Iivana ei ollut tuntevinaan. Vasselein ja Stepanien työtöt olivat Iro, Moarie, Outi ja Anni. Iro -- armotoin (= orpo) kun oli-- naitettiin jo 16- vuotiaana Kontokkiin. Moarie joutui naimisiin Hietajärveen; hänen miehensä oli Ohvo ja Malanie Huovisen poika Issakka. Outi oli naimisissa Märässävaarassa. Anni oli miehellä Hietajärvessä, Ortjo Huovisen vaimona, kuten edellä on kerrottu."

Lähde: Virtaranta, Pertti 1971: Polku Sammui, s. 196-197. Vammala 1971.

Taulu 37 (taulusta 22)

6. Timo Poavilanpoika Laukkanen

(Timofej Pavlov Läykkyjev).

s. 03.05.1858 Kontokki Kyläniemi.

Puoliso: 22-01.1882 **Darja Ivanintytär Laukkanen o.s. Melentjeva**

s. noin 1863 Akonlahti Jehrimänvaara.

Lapset:

Ulli Peksujeva o.s. Laukkanen, s. noin 1854 Kontokki.

"Kontokki v. 1890, Talo 469

Pavel Af. Ljavkujev 72 v.

Vaimo Maria Anton. 68 v.

Lapset Jakov 38 v. **Timofej 32 v.** Dmitrij 29 v."

Lähde: Pölla, Matti. Petroskoin Arkisto: Kostamuksen kylän rippikirja v. 1890

"Nasti Huotarinen- Aittavaara Kun tiedustelin Nastilta, keneltä hän eniten oppi tietoja Kontokissa, oli vastaus: sisareltaan. Sisar taas oli saanut oppinsa muilta kontokkilaisilta. Näistä Nasti nimesi muutaman. Ensinnäkin äidin sisaret Toarie ja Okku, joiden miehet Poavilan **Timo** ja Leva olivat veljeksiä."

Lähde: Virtaranta, Pertti 1993: Kynällä Kylmällä - Kädellä Lämpimällä, s. 236. Vammalan Kirjapaino Oy, Vammala 1993.

"Ilmeisesti Poavilan Miihkailin veljiä olivat Leva ja **Timo** joilla vaimoina sisarukset Okku ja Toarie Kostamuksen Pöksysiä eli Peksujeveja. Levasta ja Timosta Nastu Huotarinen kertoi : Kesällä heinätoita tekivät, syksyllä metsästivät, ansoja pitivät ja lintuja ampuivat."

Lähde: Virtaranta, Pertti 1978: Vienan kylä kiertämässä, Kontokki, s.258.

(taulusta 22)

6. Miitrei PoavilanpoikaLaukkanen

s. noin 1861 Kontokki.

Taulu 38 (taulusta 23)

6. Fekla Stahveintytär Dobrinin o.s. Laukkanen

(Fokjla Jevstafijevna Läykkyjeva).

s. noin 1844 Kontokki.

Puoliso: 1866 **Varlomei Jyrkinpoika Dobrinin**

s. noin 1842 Akonlahti Munankilahti.

Lapset:

Fedosija Melentjeva o.s. Dobrinin, s. 03.04.1866 Akonlahti Munankilahti.

Jyrki Dobrinin, s. 06.03.1869 Akonlahti.

Taulu 39 (taulusta 23)

6. Matrjona Stahveintytär Laukkanen

(Matrjona Jevstafijevna Läykkyjeva).

s. 30.03.1846 Kontokki

k. noin 1918 Rukajärvi.

Puoliso: **Ivan**

Lapset:

Miitrei Laukkanen, s. 14.10.1872 Rukajärvi?

Hän asui varakkaassa perheessä, perhe oli uskonnollinen, kova kuri hallitsi perheessä - uskonto oli luultavasti kreikkalaiskatollinen. Matrjona rakastui mieheen joka oli toista uskontoa. Hänen nimensä oli Iivan ja hän oli kotoisin Argangelista. Hän oli metsän- tai puutavaran kauppias - ostaja. Perheiden periaatteiden mukaan avioliitto oli mahdoton, sillä se oli vastoin heidän uskontoa. Pojan syntyminen perheeseen oli vastenmielistä. Pojan syntymisen jälkeen Matrjonan piti jättää perhe, hän muutti pojan kanssa asumaan Rukajärvelle - 130 km Kontokista. Iivana oli matkustanut Argangeliin,eikä hänestä senjälkeen oltu kuultu. Matrjona oli muistellut rakkaudella Iivanata, hän oli ollut suuri, kaunis mies, mustat kiharat hiukset. Elämä Rukajärvellä ilman aviomiestä pojan kanssa oli raskasta. Sukulaiset Kontokista kävelivät Rukajärvelle ja antoivat apua Matrjonalle ja hänen lapselleen. Dimitrin piti jo hyvin nuorena elättää itsensä ja äitinsä. Hän teki räätälin töitä, ja kalasteli. Dimitrin vaimo oli Anni Jeremejeva Rukajärveltä, heillä oli paljon lapsia.

Lähde: Kirjeet Venjältä

Taulu 40 (taulusta 23)

6. Juho Stahveinpoika Laukkanen

(Iova Jevstafijev Läykkyjev).

s. 06.05.1849 Kontokki.

Puoliso: **Darja Huotarintytär**.

(Darja Feodorova).

Lapset:

Palaka Laukkanen, s. 24.10.1872 Kontokki.
Vappu Laukkanen, s. 25.06.1875 Kontokki, k. 18.04.1877 Kontokki.
Jeli Laukkanen, s. 21.05.1877 Kontokki, k. 25.11.1879 Kontokki.
Matro Laukkanen, s. 09.11.1879 Kontokki.
Marppa Laukkanen, s. 01.09.1881 Kontokki, k. 08.09.1887 Kontokki.
Lukka Laukkanen, s. 11.12.1883 Kontokki.
Hoto Laukkanen, s. 08.02.1886 Kontokki.
Prouhhora Laukkanen, s. 01.08.1888 Kontokki.
Ulli Laukkanen, s. 23.03.1892 Kontokki.

Taulu 41 (taulusta 23)

6. Ortjo Stahveinpoika Laukkanen

(Artemij Jevstafijev Läykkyjev).

s. 20.10.1849 Kontokki

k. noin 1925 Nurmes.

Puoliso: 20.05.1874 **Hoto Riiontyttö Laukkanen o.s. Melentjeva**

(Fedosia Grigorjevna Melentjeva).

s. 29.05.1857 Kontokki.

Lapset:

Simo Laukkanen, s. 20.02.1880 Kontokki.

Evgenija Sallinen o.s. Laukkanen, s. noin 1880.

Kusti (Luka) Laukkanen, s. 20.12.1883 Kontokki Kotikangas.

Juho Laukkanen, s. 15.12.1885 Kontokki.

Vappu Nykänen o.s. Laukkanen, s. 03.12.1887 Kontokki.

Yläreävyssä > eli Läykkylässä asui Laukkasien sukua. Näitä Laukkasia olivat veljekset Huotari ja **Ortjo**, joiden isä taas oli Stahvei. Ortjon vaimo oli Kontokista Riion Hoto melkoinen tietäjä, joka >>metsän nenäh loati >> ja >> ken leikkai jalkoai tahi kättäh ni se verta salpai>>.

Lähde: Virtaranta, Pertti 1978: Vienan kyliä kiertämässä, Kontokki, s.258.

Taulu 42 (taulusta 23)

6. Lukki Stahveintytär Fomin o.s. Laukkanen

(Glikérija Jevstafijevna Läykkyjeva).

s. noin 1853 Kontokki.

Puoliso: 22.07.1874 **Pekka Miihkalinpoika Foman**

s. noin 1848 Munankilahti Akonlahti.

Taulu 43 (taulusta 23)

6. Nasti Stahveintytär Hämäläinen- Bogdanova o.s. Laukkanen

(Anastasia Jevstafijevna Läykkyjeva).

s. 29.12.1855 Kontokki.

Puoliso: **Iivana Huotarinpoika Hämäläinen- Bogdanov**

s. 1855 Akonlahti.

Taulu 44 (taulusta 23)

6. Akuliina Stahveintytär Hämäläinen- Bogdanova o.s. Laukkanen

(Akuliina Jevstafijevna Läykkyjeva).

s. 13.06.1858 Kontokki.

Puoliso: 19.09.1894 **Tarassie Huotarinpoika Hämäläinen- Bogdanov**

s. noin 1863 Akonlahti Munankilahti.

Lapset:

Iro Bogdanova, s. 04.05.1889 Kontokki.

Mari Bogdanova, s. 05.09.1892 Kontokki.

Mihail Bogdanov, s. noin 1895 Akonlahti.

Filipp Bogdanov, s. noin 1899 Akonlahti.

Taulu 45 (taulusta 23)

6. Huotari Stahveinpoika Laukkanen

(Fjodor Jevstafijev Läykkyjeva).

s. noin 1864 Kontokki.

Puoliso: 21.05.1890 **Maria Sirkeintytär Laukkanen o.s. Huotarinen-Feodorova**

, s. noin 1872 Akonlahti Tulliniemi.

(Maria Sergejevna Feodorova).

Lapset:

Roope Laukkanen, s. 03.04.1889 Kontokki, k. 26.03.1943 Sotkamo.

Maria Laukkanen, s. 17.02.1892.

Juho Laukkanen, s. 24.06.1893 Kontokki.

Jaakko Laukkanen, s. 28.11.1897 Kontokki, k. 21.05.1898 Kontokki.

Hekla Laukkanen, s. 22.08.1899 Kontokki, k. 15.06.1901 Kontokki.

Nikolai Laukkanen, s. 28.04.1902 Kontokki.

Ulli Laukkanen, s. 07.03.1904 Kontokki.

Heikki Laukkanen, s. 07.02.1908 Kontokki.

Vasili Laukkanen, s. 09.04.1909 Kontokki.

Palaka Laukkanen, s. 01.05.1912 Kontokki, k. 01.02.1915 Kontokki.

Vilho Jyrinoja kertoo: Tädeistä vanhin (Mari) Moarie joutui 18 - vuotiaana naimisiin Kontokkiin Stahvein Huotarille (sukunimi Laukkanen) ja kuoli ensimmäisen mailmansodan aikana.

Lähde: Virtaranta, Pertti 1993: Kynällä Kylmällä - Kädellä Lämpimällä, s. 214.

Muut >> tietohuiset >> taas ovat osaksi kotoa Kuikalta, osaksi Kontokista, jossa Nasti pikkutyttönä oli Mari-sisarensa lasten kaitsijana.

Lähde: Virtaranta, Pertti 1993: Kynällä Kylmällä - Kädellä Lämpimällä, s. 218.

Nasti Huotarinen joka 1890- luvulla paljon oleskeli Morie- sisarensa luona Kontokissa, mainitsi Kontokin tietäjistä nimet >>Miihkailin naini>> ja>> Joakon naini>>. Yläreävyssä > eli Läykkylässä asui Laukkasien sukua.Näitä Laukkasia olivat veljekset Huotari ja Ortjo , joiden isä taas oli Stahvei. Huotarinen vaimo Moarie oli Akonlahden Kuikalta (Kuikkaniemestä) Simanaisen Sirkein ja tämän vaimon Outin vanhin tytär; Moarien tietoa on tullut talteen hänen nuoremman sisarensa Nastassien (Nasti Huotarisen) välittämänä.

Lähde: Virtaranta, Pertti 1978: Vienen kyllä kiertämässä, s. 258.

Nasti Huotarinen - Aittavaara Muitakin opettajia Nastilla oli ollut. Monia asioita tarttui päähän Kontokissa, jossa hän oli seitsemänneistä ikävuodestaan lähtien Maria - sisartaan auttamassa. Aluksi Nasti katsoi sisarensa lapsia,

mutta myöhemmin hän osallistui myös muihin töihin, oppi lypsämäänkin jo kymmenenneellä vuodella ollessaan. Keväällä hän aina tuli sisartaan auttamaan ja oli syksyyn asti, mutta kävi välillä kotona Kuikalta, jonne oli Kontokista vajaan parin peninkulman matka. Sisaren luo oli ensin mentävä yli Komalahden ja sitten Stoaarven (Staanajärvi) kautta Kontokkijärven rannalla sijaitsevaan Kontokin kylään, jonka ylemmässä rakennusrivissä sisar eli. Syksyllä oli palattava kotiin äidin avuksi '' nuottoa soutamahan ''.Kun tiedustelin Nastilta, keneltä hän eniten oppi tietoja Kontokissa, oli vastaus: sisareltaan. Sisar taas oli saanut oppinsa muilta kontokkilaisilta. Näistä Nasti nimesi muutaman. Ensinnäkin äidin sisaret Toarie ja Okku, joiden miehet Poavilan Timo ja Leva olivat veljeksiä, osasivat joitakin parannuksia mm. lehmien utaretulehduksen. Tunnetuimpia tietäjiä olivat ''Ortjon naini ''Hoto, ''Joakon naini'' Iro ja '' Miihkalin naini '' Palaka, joiden aikaansaannoksista riitti pirteissä puhetta. Hoto, jonka mies Ortjo oli Huotari - vävyn (Huotari Laukkanen) veli, oli Kontokista Riion tytär; hän laati metsänneän ja

salpasi veren. Myös Iro, joka taas oli Vuokinsalmesta, osasi päästää lehmät metsän peitosta. Palaka, joka oli Munankilahdesta Timon tyttö, paransi hammassärlyn ja kipeät silmät.
Lähde: Virtaranta, Pertti 1993: Kynällä Kylmällä - Kädellä Lämpimällä, s. 235-236.

Taulu 46 (taulusta 25)

6. Pelagia Jefimintytär Peksujeva o.s. Peksujeva

(Pelagia Efimovna Peksujeva).

s. noin 1852 Kostamus Kylä (Jehhimäinen).

Puoliso: 21.05.1879 **Huotari Timonpoika Peksujev**

(Fjódor Timofejev Peksujev).

s. 13.02.1859 Kostamus Kylä (Timonen).

Lapset:

Nasarie Peksujev, s. 14.10.1886 Kostamus Kylä (Timonen).

Palaka Peksujeva, s. 04.05.1888 Kostamus Kylä (Timonen).

Iro Peksujeva, s. 06.05.1891 Kostamus Kylä (Timonen).

Tatjana Peksujeva, s. noin 1894 Kostamus Kylä (Timonen).

Taulu 47 (taulusta 25)

6. Timo Jefiminpoika Peksujev

(Timofej Efimov Peksujev).

s. noin 1853 Kostamus Kylä (Jehhimäinen).

Puoliso: **Pelagia Karpantytär**

(Pelagia Karpovna).

s. noin 1853.

Lapset:

Mefotij Peksujev, s. noin 1879 Kostamus Kylä (Jehhimäinen).

Outi Stepanova o.s. Peksujeva, s. noin 1884 Kostamus Kylä (Jehhimäinen).

Irina Peksujeva, s. noin 1886 Kostamus Kylä (Jehhimäinen).

Ivan Peksujev, s. noin 1889 Kostamus Kylä (Jehhimäinen).

Ivan Peksujev, s. noin 1889 Kostamus Kylä (Jehhimäinen).

Vasselei Peksujev, s. noin 1891 Kostamus Kylä (Jehhimäinen).

Taulu 48 (taulusta 26)

6. Oksenie Ontreintytär Huovinen

s. noin 1851 Kuivajärvi.

Puoliso: **Vasselei**

, s. Latvajärvi Vasonvaara.

Taulu 49 (taulusta 26)

6. Outi Ontreintytär Karhunen o.s. Huovinen

(Evdokija Huovinen).

s. noin 1853 Kuivajärvi.

Puoliso: 01.09.1893 **Homa Kauronpoika Karhunen**

.(Foma).

s. noin 1839 Latvajärvi Nauvunvaara

Taulu 50 (taulusta 26)

6. Katti Ontreintytär Saavin o.s. Huovinen

s. noin 1853 Kuivajärvi, k. noin 1929.

Puoliso: **Oleksi (Aleksi) Huotarinpoika Saavin**

(Aleksi Dmitrijevi Savin)

(Kepie Oleksi).

s. noin 1853 Saarijärvi

k. 28.10.1925 Kuvajärvi.

Lapset:

Iivana Saavin, s. 15.05.1881 Kuivajärvi.

Anni Saavin, s. noin 1883 Kuivajärvi.

Outi Saavin, s. 20.08.1887 Kuivajärvi.

Toarie Saavin, s. noin 1890 Kuivajärvi.

Marppa Huovinen o.s. Saavin, s. 20.06.1895 Kuivajärvi.

Oleksei meni 1873 kotivävyksi Kuivajärveen ja jäi sinne, kuten Kuivajärven luvussa on kerrottu.

Lähde: Virtaranta, Pertti 1972: Polku Sammui, s. 212.

Katti, nuorin tyttäristä, meni naimisiin Soavini Oleksein kanssa. Oleksei oli Saarijärven kylästä, mutta tuli Kuivajärveen Ontrein ja Hourin taloon Niemelään kotivävyksi. Paulaharju on 15.07.1915 pannut muistiin pari loitsua tältä "Oleksein emännältä", jonka hän ilmoitti olleen n. 60-70 vuoden ikäinen.

Lähde: Virtaranta, Pertti 1971: Polku Sammui, Kuivajärvi s. 73. Vammala 1971.

Kuivajärven kylässä on Huovisen suvun lisäksi Saavisia. Ensimmäinen Kuivajärven Saavin oli edellä mainittu **Oleksei Huotarinpoika**. Hän oli syntynyt rajan takana Saarijärven v.1853 ja tullut Kuivajärven **Niemelään kotivävyksi 1873**. Oleksei Saavisen suvun historiaa selvitellään Saarijärven "kylää" koskevassa luvussa. Olekseita nimitettiin Kuivajärven yleisesti "Kepieksi Olekseiksi" siitä syystä, että "se oikein kepieseh kuotteli kävellä". **Oleksein vaimo Katti I. Katri oli Ontrei Larinpoika Huovisen ja tämän toisen vaimon Hourin tytär. Katti syntyi v. 1853**, kuoli sokeana 1929. Oleksei ja Katti Saavisella oli seuraavat lapset: Iivana, Anni, Outi, Toarie ja Marppa.

Lähde: Virtaranta, Pertti 1972: Polku Sammui, s. 73.

Taulu 51 (taulusta 27)

7. Leontei Mihheinpoika Laukkanen

s. noin 1831 Piismalahti Rukajärvi.

Puoliso: **N.N. Laukkanen**,.

Lapset:

Andrei Laukkanen, s. noin 1828.

(taulusta 27)

7. Ksenja Mihheintytär Laukkanen

s. noin 1842 Piismalahti Rukajärvi.

(taulusta 27)

7. Anton Mihheinpoika Laukkanen

s. noin 1847 Piismalahti Rukajärvi.

(taulusta 29)

7. Siklintija Hilipäntytär Laukkanen

s. noin 1849 Piismalahti Rukajärvi.

Taulu 52 (taulusta 29)

7. Aleksi Hilpänpoika Laukkanen

s. noin 1850 Piismalahti.

Puoliso: **Evfimia Aleksandrova Laukkanen,**

s. noin 1856.

Lapset:

Jevdokia Laukkanen, s. noin 1872 Piismalahti.

Anna Laukkanen, s. noin 1877 Piismalahti.

(taulusta 31)

7. Anna Timontytär Laukkanen

s. noin 1885 Piismalahti.

(taulusta 31)

7. Vasili Timonpoika Laukkanen

s. noin 1887 Piismalahti.

Taulu 53 (taulusta 31)

7. Otto Timonpoika Laukkanen

(Artemeij).

s. 15.03.1888 Piismalahti

1. puoliso: **Matrona Ohvontytär Laukkanen o.s. Vesanen**

s. 11.03.1889 Piismalahti

2. puoliso: 11.10.1947 **Lempi Maria Laukkanen o.s. Niskanen**

s. 14.12.1895 Viitasaari

Matrjona Afanasjevna Ljavkujeva

s. 1894

k. 1970.

Lähde: Hautamuistomerkki Jyskyjärven hautausmaalla

(taulusta 31)

7. Irina (vanhempi) Timontytär Laukkanen

s. noin 1891 Piismalahti.

(taulusta 31)

7. Petr Timonpoika Laukkanen

s. noin 1893 Piismalahti.

(taulusta 31)

7. Sofia Timontytär Laukkanen

s. noin 1895 Piismalahti.

(taulusta 31)

7. Kira Timontytär Laukkanen

s. noin 1897 Piismalahti.

(taulusta 31)

7. Vassa Timontytär Laukkanen

s. noin 1900 Piismakahti.

(taulusta 31)

7. Irina (nuorempi) Timontytär Laukkanen

s. noin 1900 Piismalahti.

(taulusta 31)

7. Ekaterina Timontytär Laukkanen

s. noin 1903 Piismalahti.

(taulusta 32)

7. Melania Pekantytär Laukkanen

s. noin 1893 Piismalahti.

(taulusta 32)

7. Evdokia Pekantytär Laukkanen

s. noin 1896 Piismalahti.

(taulusta 32)

7. Anna Pekantytär Laukkanen

s. noin 1898 Piismalahti.

(taulusta 32)

7. Vasili Pekanpoika Laukkanen

s. noin 1899 Piismalahti.

(taulusta 32)

7. Luka Pekanpoika Laukkanen

s. noin 1902 Piismalahti.

(taulusta 32)

7. Kirill Pekanpoika Laukkanen

s. noin 1903 Piismalahti.

(taulusta 32)

7. Jemeljan Pekanpoika Laukkanen

s. noin 1905 Piismalahti Kalevalan piiri.

Emeljan Pekanpoika Laukkanen talo

Piismalahen **Omelie Läkkyjev** kotiutui sodasta invalidina. Haavoittunut käsi oli kasvanut koukkuun, sitä ei voinut ojentaa. Lukematon määrä kehoon juuttuneita kranaatinsirpaleita myös muistutti itsestään. **Hän pestautui metsänvartijaksi Piismalahteen**. Siellä saarella oli hänen kotitalonsa, johon hän asettui yksin asumaan. Perhe oli hävinnyt evakkomatalla.

Piismalahti oli jäänyt tavallaan autioksi, sillä kylä oli yhdistetty Jyskyjärven kolhoosiin. Kylä sijaitsi kalaisen Nuokkijärven syvässä poukamassa, Jyskyjärven puoleisella rannalla. Täällä sai kalastaa ja metsästä. Talvisin ei naapurit haitanneet, mutta kesäisin tänne saapui kalastajia, ylipäänsä vanhuksia, kylän entisiä asukkaita.

Kylän lähellä olevassa pienessä saarella, korkeitten haapojen ja koivujen keskellä kyyhötti vanha kirikkö, kirkko. Aikoinaan se oli rakennettu hyvin, hirsinen rakennus vuorattu laudoilla, kattokin oli säilynyt kunnossa. Puuttui vain oprasoja, jumalankuvia, muuten pyhättö olisi täysin kelvanut alkuperäiseen tarkoitukseensa.

Tämä yksinäinen vaatimaton kyläkirkko oli rauhoittavan kaunis, jollain tavalla ainutlaatuinen, erikoista henkistä luottamusta säteilevä. Kesäisin sinne saapui veneillään uskovaisia Nuokkijärven takaa sekä Rukajärven että Kiimasjärven puoleiselta rannoilta. Useimmiten vanhemmanpuoleisia naisia, silloin tällöin ikämies peränpitäjänä. Joskus heillä oli lapsia mukana.

Siihen aikaan ihmisillä oli murhetta riittämiin. Eipä juuri löytynyt sellaista karjalaista perhettä, mistä ei olisi jäänyt omaisia sodan jalkoihin: ken oli kaatunut rintamalla, ken menehtynyt evakkomatkoilla, ken hävinnyt teille tuntemattomille.

Muamot ja ämmöt kävivät vanhassa kirkossa lohtua etsimässä ja rukoilemassa kalleimpiensa puolesta.

Monen mielessä kyti vielä salainen toive: eikö ihmettä tapahtuisi ja kadonnut aviomies, isä, poika tai veli palaisi vielä kotiin pitkältä taipaleelta. Sellaistakin oli sattunut. . .

Kirkon alttarille jätettiin rahaa, enimmäkseen kolikoita, varallisuuden mukaan. Tuotiin myös muisteliaisia – karjalaisia sriäpinöitä ja pyhättöä ympäröivien puiden runkoihin sidottiin erivärisiä tuulipaikkoja.

Nämä käynnit olivat puolisalaisia: oltiin mukamas kalastamassa. Sitä varten veneisiin oli otettu verkkoja.

Varovaisuuteen oli aihettakin: sekä Kalevalan että silloin vielä purkamattoman Rukajärven piirin valppaat ideologiset johtajat velvoittivat alaisiaan tekemään lopun tällaisesta laittomasta uskonnon viljelystä, semminkin kun liikkui huhuja, että Piismalahden kirkossa oli jopa kastettu lapsia. Ja sehän tuntui intomielisistä ateisteista aivan kauhealta. . .

Silloin kun kirikkösaarelle ilmaatui joku hälisevä porukka, Omelie sattoi mennä heidän luokseen ja varoittaa, etteivät he sytyttäisi nuotioita.

- Mitä se sinulle kuuluu, vai oletko kirkkovahti?

- Olen metsänvartija ja saari kuuluu metsänhoitoalueeseen, Omelie vastasi tiukasti. Rähisijät poistuivat tavallisesti omille teilleen.

Miltei joka kesä ja joka syksy Piismalahteen saapui tiukkailmeisiä virantoimittajia, jotka repivät puista pois tuulipaikat ja keräsivät jätetyt rovet, jotka pantiin paperille ja luovutettiin finanssielimille.

Joskus nämä syynääjät kyselivät Omelieltakin, eikö hän ole tavannut muualta tulleita kirkkovieraita, ehkäpä kuullut, mistä he olivat saapuneet.

- En mie ole semmoisie nähnyt. Kesäaikah on liikkujie äijän, miun käsillä et kerkie soutua jokahisen venehen jälkeh. Miun pitäy varteija, jottei tulipaloja syttyis. . .

Omelien puolesta kirikkö sai olla rauhassa, samoin kirikössä kävijät: se on jokaisen oma asia. Hän ei uskonut sen erikoisemmin Jumalaan, mutta kun elämä sattui puristamaan konsa kovin ankarasti, mieleen sattui juolahtamaan kaikenkaista.

Eräänäkin talvena, hirveillä pakkasilla Omelien lihaksissa piileskelleet raudansirut olivat liikkeentyneet niin pahasti, että hän itsekin menetti liikuntakykynsä. Hän mönki pirtissä ryömimällä niin kauan kuin aikaisemmin sisälle tuotuja hellahalkoja riitti. Kun puut loppuivat, niin toisena päivänä vesi jäättyi korvoon, sitten loppuivat sisällä olleet ruokatarvikkeet.

Omelie ahtautui päällysvaatteissaan sängyltä vetämiensä vällyjen alle, mutta pakkasen pääsi sinnekin. Ulos jäänyt koira kierteli taloa vikisten ja haukhdellen, mutta sitten sekin häipyi, ehkä kuuli Omelien sopotuksen: juokse kylään, juokse Jyskyjärvelle. Siinä juolahti Jumalakin mieleen: auta tuatto taivahainen, opassa tänne ristirahvasta milma pelastamah. . .

Lieneekö Luoja tosiaankin kuullut onnettoman vanhan miehen rukouksen, mutta apua saapui aivan viime hetkellä.

Rajavartiolaiset hiihtivät silloin tällöin Piismalahden kautta. He tiesivät, että täällä asuu metsänvartija, ja miltei joka kerta poikkisivat lämpimään taloon jututtamaan yksinäistä erakkoa ja ryyppäämään kuumaa väkevää tsajua.

Niinpä nytkin, ehkä Luojan sormen osoituksesta, kuten Omelie myöhemmin vakuutti, rajavartijat sattuivat Piismalahteen.

Tultuaan Omelien talon pihamaalle he ihmettelivät kun isännän ärhäkkä koira ei haukhdellut eikä itseään Omelietakaan ole vastassa.

He avasivat ovet ja löysivät Omelien tönkkönä vällyjensä alta. Ensiksi he luulivat että ukko oli paleltunut kuoliaaksi, mutta kun havaitsivat pieniä elonmerkkejä, rajavartijat ryhyivät ripeästi elvyttämään Omelieta. Hyvä että pojilla oli mukana pieni matka-apteekki ja siinä pirtunsekaisia rohtoja. Omelieta hierottiin, lämmitettiin sekä ulkoisesti että sisäisesti. . .

- Olin silloin ihan henkihieverissä, menossa jo tuonilmasih, Omelie muisteli myöhemmin.

Seuraavana kesänä, kun järvellä ei näkynyt ketään liikkujia, Omelie rantautui kirikkösaareen, veti sisätaskustaan Jyskyjärven kaupasta ostamansa vaaleansinisen silkkinauhan ja sitoi sen tuulipaikaksi koivunrungon ympäri. . .

Toivuttuaan tapahtuneesta Omelie päätti löytää itselleen elämänkumppanin. Sellainen löytyikin Jyskyjärveltä, Apikka niminen leskivaimo.

Heillä ei ollut sen suurempia suunnitelmia kuin elää elmetellä yhdessä, toinen toisen apuna, mutta odottamattaan Apikka havaitsi olevansa raskaana. Kuultuaan vaimoltaan tällaisen uutisen, Omelie hymähti tyytyväisenä: ka mieshän se vielä miekin olen. Heille syntyi poika ja siinäpä olikin tarpeeksi huolta ja tarkoitusta elämässä.

Sodanjälkeisinä vuosina piismalahtelainen Miitrei Ragujev vaimonsa Okahvien kanssa myös asettautui Jyskyjärven vakituiseksi eläjäksi. Miitrein kotitalo Piismalahdessa oli ollut varakas.

Miitrei Ragujevia kumminkin veti aina kesäisin kotikylään, missä hän kalasteli ja niitti rehua karjalle. Sinne >>heinälle>> lähtiessään hän veisteli:

- Lähen tästä kirkön vahiksi Piismalahteh...

Miitreillä lienee ollut Suomessa sukulaisia, jotka olivat joutuneet sinne joko ennen vallakumousta tai kansalaissodan vuosina ja käyttivät siellä sukunimeä Rahikainen. Näiden sukulaisten joukossa piti olla erittäin varakkaitakin. (Mielenkiintoista: kuuluiko tunnettu liikemies ja Karjalan itsenäisyysliikkeen aikoinaan näyttävä hahmo Probus Rahikainen heihin?) Joka tapauksessa NKVD:n tutkijat epäilivät Miitreitä: eikö hän pidä yhteyttä suomalaisiin Piismalahdesta käsin...

Miitrei lienee tietänyt näistä epäilyistä, mutta ei välittänyt niistä paljontaan: mitä he tekivät vanhalle miehelle. . . Ja olihan se todella naurettavaa. Ikään kuin ihmisillä ei olisi ollut muuta tehtävää elämässä, eritenkin tällä iällä.

Joka tapauksessa Miitrei vieti kesänsä kotikylässään, ja Omelie Läkkyjevkin lienee ollut tyytyväinen kun sai vakituisen naapurin.

Miitrei toi Jyskyjärveltä lampaatkin kesälaitumelle Piismalahden saareen. Mutta eräänä kesänä >>kontie rupesi käymäh lampahih>>... Yöaikaan karhu ui mantereelta salmen yli saareen ja alkoi verottaa Miitrein lammaskatrasta.

Miitrei lähti Omelien luo ja pyysi tätä vanhana sotamiehenä avukseen karhujahtiin. Miehet menivät yöksi Mika Nifantjevin talon sarajalle (harvaseinäisen heinien säilytysvaja tallin ylisillä), jonka vierelle pellolle olivat jättäneet nuorasta seipääseen kiinnitetyn lampaan. Omelie ja Miitrei asettuivat haulikkoineen seinänviereen ja alkoivat tähystää rakojen läpi pellolle. Valkea uuhi kiersi nuoran päässä nurmeen pystytettyä seivästä ja määkyi rauhattomana. Ohuen sumun verhoamasta rantaruohikosta kuului silloin talloin sorsan äännähtelyä. Muuten ympärillä vallitsi täysi hiljaisuus. Puolenyön jälkeen Omelie oli erottavinaan ruohikossa, entisen pellon laidassa jotain tummaa...

- Nyt se tulou, hän kuiskasi Miitreille.

Kontio lähestyi hitaasti mutta määrätietoisesti. Välillä se pysähtyi pari kertaa tuuhean vattupensaansuojaan nuuhkien ja ojennellen kuonoaan puoleen ja toiseen. Mutta edessä olevan lampaan haju ja eläimen määkintä lienee voittanut mesikämmenen varovaisuuden kun se alkoi päättävästi halkaista leveällä rinnallaan korkeata ruohikkoa.

Omelien ja Miitrein haulikot pamahtivat miltei samanaikaisesti. . . Kun savu oli hälvennyt, miehet yhtäkkiä näkivät kauhukseen, kuinka kontio laukkaa täyttä päätä sarjaa kohti. Hetken kuluttua sarajan ajosillalta alkoi kuulua raskasta tömähähtelyä. . .

Siinä tuli sellainen hätä käteen, että miehet tointuivat vasta huomattuana olevansa sarajan katolla. Pysytkin olivat jääneet jonnekin. . . Lamma määkyi liekassaan, mutta kontiota ei näkynyt missään, vaikka miehet tähystivät korkealta näköalapaikaltaan joka puolelle laajaa peltoa.

Rauhoituttuaan hiukan Miitrei sanoi:

- Se mäni sarajah, sielä se on. Katso sie Omelie, räystähän alle, onko sarajan ovi kahallah.

Omeliä kävi vatsalleen loivalle lautakaton alle ja kihnutti itsensä räystään reunalle:

- Kahallah on, hän ilmoitti ja rupesi vetäytymään takaperin keskikatolle.
- No tänne se ei piäse, vaikka yrittäisikin, Miitrei rohkaisi itseään.
- A mitempäs myö piäsimä? Omeliä kysyi.
- Ka sitä mie, kaco, en muissa, Miitrei vastasi.

He kuuntelivat henkeä pidätellen olisiko mitä liikettä katon alla. Aika meni, mitään ei kuulunut. Kun nouseva aurinko näyttäytyi metsänreunan yläpuolelle, miehet tulivat rohkeammiksi. Omeliä kopeloi taskujaan ja löysi tupakka-askin.

- Onko siula tulitikkuja, hän kysyi Miitreiltä.
- Myöhän sopima, jota emmä ota tupakkie matkah, jotta se ei saisi hajua, Miitrei virkkoi moittivasti.
- Miten lienöy karmanoh unohuttu. Ka onko siula tikkuo? Mäkärät ta cakat on tultu ihan huimaksi. Savustamma ne pois.

Tikkuja löytyi. Miehet sytyttivät sätkänsä. Se helpotti.

- No ei ristinsieluo ympärillä, koiratki minne lienöy juostu.
- Ka itse salpasit ne sincooh.

Miehet alkoivat aprikoida, miten he olivat onnistuneet pääsemään katolle. He eivät muistaneet muita miehen mentäviä reikiä kuin ajosillalta sarajaan johtavat pariovet.

- No kyllä siinä on pitänyt tehdä sitten korkea hyppy, jota olisimme piässyt räystähän ylitsi.
- Ihan muajilman ennätys.
- Katso, yksi haulikko on tuossa sarajan portahilla.
- Niin näyttäy olevan, ka loittona on käsistä.

Siinä tuli juteltua ummet ja lammset. Katsellessaan autioitunutta kotikyläänsä he muistelivat millaista rahvasta täällä oli elänyt ennen muinoin, miten he olivat raivanneet peltoja, rakentaneet taloja, kasvattaneet perillisiään. . .

- Eihän siinä mitään merkillistä, tavallista karjalaista elämää vain. . .
- Se oli hyvyä aikua ennen kolhoosija.
- Kuni neuvostovalta muisti Leninin neuvoja. . .
- Ei se valta ollut syyssä, vaan vallanpitäjät.
- Koko elämä muutettih pakkotyöksi. Miksi piti ajua rahvas pois kotirannoilta. . .
- Niin sei. . .
- Jo tässä ois murkinanki aika.
- A miteinpä nyt piäsemme tiältä pois, miun käsivarat ei pijä räystähästä kiini, Omeliä sanoi.
- Mie se ruohtisin hypätäki heinikköh, a jospa se kontie hyppyäy niskah.
- Ka sie hyppyä toiselta puolen ta siirrä miula tikapuut.
- A jospa kontie. . .

Kontie lipetti tiehes, myö emmä vain pölässyksissänä huomannut kun oli olimma puksuna sittuo. Tai sitten se on sarajassa puaruttah (henkettään). . .

Päivä oli jo miltei puolissa kun Miitrei hyppäsi katolta tuuheaan heinikköön ja siirsi tikapuut Omeliele.

Päästyään maahan miehet juoksivat kiireenvilkkaan Omelien talolle ja päästivät koirat irti. Ne ryntäsivät heti Mikin talon luo ja alkoivat ärhennellä niskakarvat pystyssä avonaisten sarajanovien edessä. Mutta sisään eivät uskaltaneet mennä.

- Anna hyö haukutah. Jos se mössi on elossa, ei se jiä koko päiväksi sarajah.

Miehet irrottivat lampaan pitonpuoran seipästä ja taluttivat uuden Omelien läävään, minne oli teljetty yöksi koko karja. He ryhtyivät aamiaispuuhiin eivätkä huomanneet, että koirat olivat lakanneet haukkumasta. Kun he tulivat ulos, Omeliä näki kuinka hänen koiransa raahaa remmistä haulikkoa.

- Kaco, sie, Miitrei, kummua!

Omeliä silitteli viisata koiraansa ja antoi sille palkinnoksi kokonaisen keitetyn siian.

Patruunavyössä oli vielä muutama hirvipanos.

- Ei tässä muu auta kun pitäy männä kaccomah, Omeliä sanoi ja latasi pyssyn:- Otahan tuosta kirves matkah. Miehet alkoivat lähestyä varovasti sarajaa. Päästyään ajosillan eteen Omeliä sanoi koiralleen.
- Ussu, ussu, Härmi!

Härmi urahti, sen niskakarvat pörhistyivät ja rohkea koira luiskahti ovesta sisälle. Siellä se haukahti muutaman kerran ja palasi ovelle.

- Selvä on, Omelie sanoi.- Joko sen on piessa vienyt tai. . .

Hän alkoi nousta ajosilta haulikko ojossa. Miitrei seurasi perässä kirveineen. He pysähtyivät ovelle ja alkoivat tähyttää hämärään vajaan. Härmi oli mennyt edessä ja siellä, miltei keskilattialla, koira alkoi retuuttaa jotain mustaa möhkälettä.

- Siellä se on, ka onnakko kuollehena. . .

Nyt miehet rohkaistuivat lopullisesti ja menivät sisälle.

Iso mustanhallava karhu makasi sarajan lattialla. Etukäpälät oli painettu rintaa vasten ja sillä kohtaa lattialla oli suuri verilätäkkö.

- Kaksi kuulua on sattun rintah, Miitrei sanoi.- Miten se vain jaksoi juosta tänne suate. . .

- Ka vissiin siännyksissä, kun näin pahoin petty. Vihakin antau joskus voimua, Omelie vastasi.- A myö pölästymä pahanpäiväseksi.

- Ka tuommosen lehosvierin kera leikit ollah loittona, Miitrei virkkoi ja nosti lattialta sinne pudonneen oman haulikkonsa.

Tapaus kulkeutui kaikkien jyskyjärveläisten tietoon, siinä oli ihmettelemistä ihmehtimistä ja vatvomista pitkäksi aikaa.

Mutta pian Piismalahteen perustettiin metsätyömaa ja kylän säilyneet talot täyttyivät asukkaista. Niille, joille asuntoja ei riittänyt, rakennettiin uusia. Sen jälkeen karhuilla ei ollut enää menemistä Saaren pelloille.

Jokainen uusi vuosi laskeutui entistä raskaampana ikämiesten Omelien ja Miitrein harteille. Yhä harvemmin he laskivat veneensä Nuokkijärven vesille. Ja koitti aika, jolloin he jättivät ainiaaksi apajapaikkansa nuoremmalle polvelle ja lukuisille näitä rantoja miehittäneille uusille tulokkaille. **Omelien leskeä Apikkaa ei myöskään ole enää elossa, mutta heidän poikansa asuu ja työskentelee Borovoissa.** Miitrein leski Okahvie on kuulemma elossa. Piismalahdesta lähteneet naiset ovat yleensä sitkeähenkisiä.

Kukaan ei souda enää Nuokkijärven yli Piismalahden kirikölle. Sitä ei ole enää olemassa. Koko Kalevalan seudun viimeinen pyhättö hajotettiin ja säilyneistä parruista rakennettiin mantereen puolella punanurkka. Ikään kuin suuressa metsätyöruukissa ei olisi löytynyt vereksempää rakennusainetta. Kirkon jäännöksistä kyhätty parakkimainen matala rakennus ei ainakaan ulkonäöltään henkevöittänyt ketään tavallista leipätienestä kummallisimpiin urotekoihin.

Siihen aikaan metsätyömaan johtajana työskenteli hyvä mies, Armas Siikarla. Oli vaikeaa olettaa toimenpidettä hänen aloitteekseen. Ehkä siihen oli tullut käsky jostain ylempää.

Piismalahden metsätyömaa eli aikansa - kunnes seudun salot oli parturoitu puhtaaksi. Sen jälkeen osa ruukin taloista purettiin ja vietiin muualle, osa myytiin eläkeläisille kesämökeiksi. Viralliselta asutuskartalta häipyi vielä yksi satojen vuosien vanha karjalaiskylä.

Lähde: Rugojev, Jaakko. Alajärven miehiä ajan myllerryksessä, Carelia n:o 10/1990, s. 138-142.

(taulusta 32)

7. Olga Pekantytär Laukkanen

s. noin 1907 Piismalahti.

(taulusta 32)

7.. Agafia Pekantytär Laukkanen

s. noin 1910 Piismalahti.

(taulusta 33)

7. Iivana Levanpoika Laukkanen

s. Kontokki.

Taulu 54 (taulusta 35)

7. Oleksi Riionpoika Laukkanen

(Alekssei Grigorjevitsh LÄYKKYJEV)

(Läykky Oleksei).

s. 16.03.1877 Kontokki

k. noin 1938 Vangittu.

Puoliso: 16.02.1905 **Iro Timontyttö Laukkanen o.s. Rugojeva**

(Irina Timofejevna Rugojeva).

s. 13.05.1885 Kostamus Suojärvi

Lapset:

Anna Laukkanen, s. 27.11.1905 Kontokki, k. 25.07.1906 Kontokki.

Jenny Peksujeva o.s. Laukkanen, s. noin 1907 Kostamus Suojärvi.

Jelena Vasiljeva o.s. Laukkanen, s. noin 1907 Kostamus Suojärvi.

Maria Laukkanen, s. 11.11.1911 Kontokki.

Ulli Laukkanen, s. 16.08.1915 Kontokki. (Ulli Alekséjevna LÄYKKYJEVA).

Makar Laukkanen, s. noin 1921 Kostamus Suojärvi, k. noin 1944 Kaatunut sodassa.

Nikolai Laukkanen, s. noin 1926 Kostamus Suojärvi.

Olga Laukkanen, s. noin 1926 Kostamus Suojärvi.

Juho Laukkanen, k. Kaatunut sodassa.

Santeri Laukkanen, s. noin 1930 Kostamus Suojärvi.

Anna Olennikov o.s. Laukkanen, s. Kostamus Suojärvi.

"Iron nai, kuten mainittiin, kontokkilainen Laukkasen Oleksei, jota kutsuttiin Läykky-Oleksein nimellä.

Tädiltään Iro Laukkaselta Jaakko Rugojev kirjoitti v. 1937 perinteenkeruumatkallaan satuja, jotka nyt Petroskoissa instituutin arkistossa. Laukkasen Irolla oli jonkin verran koltunankin taitoa. Kerran Jaakko Rugojev osui paikalle sen toteamaan: Tulin kotiin Petroskoista koulusta. Matka Uhtuasta kotikylään 60-70 km tein suksilla, sukset oli minulla sitä varten mukana Petroskoissa. Nousen rantapolkua taloa kohti, ja siellä kuului meteli. Kun tulin talon päätyyn niin nurkan takana viuhahti Iro- Täti kirves kädessä. Hän oli >> halteissah>>, iski tannerta kirveellä ja luki ja manasi. Joko hän ei huomannut minua tai ei välittänyt tulostani, mutta toimitustaan hän ei keskeyttänyt Kun menin sisälle ja näin sairaan sisareni, ymmärsin että äitini oli hädäsään turvautunut Iroon saadakseen tyttärensä terveeksi."

Lähde: Virtaranta, Pertti 1978: Vienan kyliä kiertämässä, s. 252 Karjalaiskylien entistä elämää Venehjärvestä Kostamukseen.

"Kostamuksen Kylästä on seitsemisen kilometriä Suojärvelle. Sen rannalle tuli ensin - nähtävästi Kylästä -

muuan Pöksyni - Peksujev, sitten Jyrkilästä Timo Rugojev. Peksujevien ja Rugojevien lisäksi 12 taloa

Suojärvestä oli vielä Laukkasen talo, kun Timosen Iro (sukujaan Rugojev) nai Kontokin mies Laukkani Oleksei, joka ensin tuli Timolle, mutta sitten rakensi oman talon

Tädiltään Iro Laukkaselta Jaakko Rugojev kirjoitti v. 1937 perinteenkeruumatkallaan satuja, jotka nyt Petroskoissa instituutin arkistossa. Laukkasen Irolla oli jonkin verran koltunankin taitoa. Kerran Jaakko Rugojev osui paikalle sen toteamaan: Tulin kotiin Petroskoista koulusta. Matka Uhtuasta kotikylään 60-70 km tein suksilla, sukset oli minulla sitä varten mukana Petroskoissa. Nousen rantapolkua taloa kohti, ja siellä kuului meteli. Kun tulin talon päätyyn niin nurkan takana viuhahti Iro- Täti kirves kädessä.

Hän oli >> halteissah>>, iski tannerta kirveellä ja luki ja manasi. Joko hän ei huomannut minua tai ei välittänyt tulostani, mutta toimitustaan hän ei keskeyttänyt Kun menin sisälle ja näin sairaan sisareni, ymmärsin että äitini oli hädäsään turvautunut Iroon saadakseen tyttärensä terveeksi."

Lähde: Virtaranta, Pertti 1978: Vienan kyliä kiertämässä, Kostamus, s.250.

"Illalla päätimme lähteä kokeilemaan Suojoen antimia. Sää oli ihanteellinen.

Lauri meloi yksin ruuhella keskijärveä, me Niilo Peksujeffin kanssa kävelimme polkua pitkin ensin Laukkasen Oleksin eli läykyn talon paikalle ja hetken kuluttua siitä edelleen vielä paremmin tuntuva polkua Suojoen suulle.

Laukkasten talon ja peltojen ympärillä niin ikään ei näkynyt rippeitäkään aidoista. Pellot puskiivat heinää, horsmaa, ja kituliaita haavanvesoja, ruoppaitten ympärystöt vattua.

Ranta- ja pihakoivut olivat kerrassaan mahtavia, liekö ne olleet niitä eläjien aikaisia (meidän vanhat pihakoivut olivat palaneet talon mukana) vaiko jo uudet ehtivät kasvaa noin korkeiksi vuoden 1942 jälkeen. Valkaman kohdalla kalamiehet olivat pitäneet nuotiota. Muuten paikka vaikutti aivan käymättömältä. Edes vattupensaita ei oltu tallattu. Ajattelin että huomenaamalla pitää tulla tänne malinan poimintaan.

Katselin Laukkasten valkaman kohdasta järven yli meidän omaa entistä valkamaa. Sankka koivikko oli kasvanut aivan vedenrajaan asti. Ja talon raunioita ei lainkaan näkynyt levistön takaa.

Näiden kahden valkaman välillä oli kuuluisa korko, jonka loivilta kupeilta sai onkeen suuria ahvenia. Koron keskellä oli valtava kivi. Kuivina kesinä se kuumotti tyynellä ilmalla veden kalvon alta. Korko oli hiukan lähempänä meidän rantaa.

Oleksi Laukkasen vaimo Iro Timontytär oli isäni sisar, siis minun tätini. Hän oli synnyttänyt pitkälti toistakymmentä lasta. Hänen poikansa Iivana ja Makarie olivat ikäkumppaneitani, toiset pojat nuorempia... Kuinka monesti, me serkukset lauantaisin, kuumasta kylystä veteen hypätyämme olimme uineet korolle, Laukkasen lapset omalta ja me omalta rannalta ja istua kököttäneet parvena korkokivellä, kunnes muamojen huhuilu oli pakottanut palaamaan jälleen saunan lämpimään syleilyyn. Joskus me uimme yli järvenkin. Silloin Suojärvi vaikutti paljon leveämmältä kuin nyt."

Lähde: Rugojev, Jaakko. Ennen vedenpaisumusta ja sen jälkeen. Punalippu n:o 7/1993, s. 83.

"Laukkasten rannassa hiukan lepäilin. Lauri meloi juuri kotivalkamaan ja koron väliä. Kuinka kauniin, suorastaan silmiä hivelevän rannan Ukko-Jumala oli lahjoittanut syntymäpaikaksemme...

Kaunis oli tämä Iro-tädinkin saunaranta.

Kauniit nuo koivut talon raunioilla.

Vattupöheikköjen ohi kulkiessamme nautiskelimme metsämalinan ihanasta mausta ja aromista...

Riski mies oli se Oleksi Laukkanen. Raakaan paikkaan rakensi talon, raivasi pellot ja tekaisi Iro-tädin kera, mikäli en erehdy, 14 perillistä, joista muistan serkkuni: Jennin, Jelenan, Manjun, Iivanan, Annin, Makarien, Olgan, Nikolain, Santerin...

Vanhimmat pojat Iivana ja Makarie kaatuivat Isänmaallisessa sodassa... Niille sotapoluille jäi miehiä miltei jokaisesta Suojärven talosta, eräistä useampikin...

Väkevä, mutta samalla kipakka mies oli ollut Oleksi Laukkanen. Kertomus hänestä voisi olla hyvinkin pitkä, mutta kun nyt olin hänen entisillä aitaperillä, niin siinä muistui elävänä kuulemani tapaus: Oleksi oli tuonut hyvän hevosen. Tavan mukaan hän vei sen kesällä metsään, Koivuvaaraan toisten hevosten joukkoon. Mutta kun itse oli juuri ehtinyt takaisin, niin hevonenkin hirnui jo aitaperillä. Oleksi vei hevosen taas metsään. Hevonen palasi uudestaan... Kun hevonen tuli metsästä kolmannen kerran, Oleksi meni veräjälle kirves kädessä ja yhdellä hamaraiskulla teki lopun kotirakkaasta hevosesta... Se oli ammoinen, mutta niin harvinainen tapaus, ettei sitä vuosikymmenenkään saaneet unohtuiksi...

Viimeisen hevosen nimi oli Neiti. Se oli tähtiotsa siro juoksija. Se oli liian hieno raskaisiin talonpojan ajoihin ja poti usein vatsavaivoja. Oleksi oli rakentanut ohuista mäntyriuista Neitille tallin, jossa hevonen sai olla valloillaan (tavallisesti hevonen sidottiin tanhuolla kiinni soimen laitaan). Seinät oli tiukasti sammaloitu ja talli oli sisältä lämmin ja siisti...

Tämän Neitin kyydissä sitten ajan tullen, joskus 30-luvun alussa, eräänä talviyönä pistinmiehet veivätkin kotoaan Oleksi Laukkasen... Hevonen tosin palautettiin perheelle... Itseen Oleksia, suuren lapsiperheen siittäjää ja syöttäjää sen jälkeen ei enää nähty näillä mailla. Jälkeläiset hajosivat maailman turuille."

Lähde: Rugojev, Jaakko. Ennen vedenpaisumusta ja sen jälkeen. Punalippu n:o 7/1993, s. 88.

Taulu 55 (taulusta 35)

7. Riiko Riionpoika Laukkanen

(Grigórij Grigorijevitsh Läckkyjev).

s. 17.11.1878 Kontokki.

Puoliso: **Palaga Hristoforintytär**

Lapset:

Paro Laukkanen, s. 12.10.1907 Kontokki.

Juho Laukkanen, s. 05.11.1910 Kontokki.

Pekka Laukkanen, s. 02.05.1913.

Risto Laukkanen oli englantilaisessa legionassa (Murmanskissa) v1918-1919.

05.11.1910 syntyi Kontokkissa Grigórij´in (Grigórij´inpoika) Läckkujeffin ja Palakan (Hristoforintyttö) perheeseen poika Ivan, kastettu 24.11.1910.

Laukkanen Juho, s. 1910 Karjala Kalevalan piiri Kontokki, as. Karjala Seesjärven piiri Sellin kylä koulun johtaja, tuom. 19.4.1938 kymmeneksi vuodeksi, vap. 2.2.1944. Petroskoi.

Lähde: Lahti-Argutina Eila. Olimme joukko vieras vaan, s.286. Venäjänsuomalaiset vainouhrit Neuvostoliitossa 1930-luvun alusta 1950-luvun alkuun. Vammalan kirjapaino Oy Vammala 2001

Ketään ei ole unohdettu. Ystävämme Juho Laukkanen

Vuoden 1922 perustetun Uhtuan Työläis-Talonpoikaisopistoon tuli paljon oppilaita myös Uhtuan kihlakunnan eteläisistä kylistä: Kostamuksesta, Kontokista, Akonlahdesta....Sieltä tuli Peksujevia ja Vatasia, Artemjevia, Nikutjevia ja Melentjevia.... Kontokista muiden mukana tuli kaksi Juho Laukkasta, molemmat siinä 14-15 ikävuoden paikkeilla. Jotta näiden Laukkasten kanssa ei sekaanuksia ja epäselvyyksiä tulisi annettiin pulskemmalle lisäys ja tämän jälkeen hänestä tuli Juho Laukkanen ensimmäinen. **Laihemmasta Juhosta tuli numero toinen.** Molemmat Juhot aikanaan päättivät opiston, jatkoivat opiskeluaan, Petroskoin opettajaopistossa ja molemmista tuli alkeiskoulun opettajia. Juho numero kaksi joutui Tunkuan piirin kouluihin. j.n.e.

avustajamme Matti Pirhonen.

Lähde: 2 Artikkelia Karjalan lehdistä joskus 1970-luvulta. (Kalevalan Kommunisti) lehtileikkeet saatu Lilja Karvoselta

Taulu 56 (taulusta 35)

7. Sandra (Aleksandra) Riiontytär Kuzmin o.s. Laukkanen

(Aleksándra Grigórijevna Läckkyjeva).

s. 25.02.1881 Kontokki

k. Kuollut sodan aikana.

Puoliso: 31.01.1914 Nokeus **Mikitä (Nikifor) Miitreinpoika Kuzmin**

s. Nokeus.

Lapset:

Pjote Kuzmin, s. noin 1914 Nokeus.

"Silloin salissa tapahtuu jotain aivan odottamatonta. **Salin keskellä olevasta penkkirivistä nousee elähtänyt nainen, alalanssin yövartija Santra Läckkyjeva ja alkaa puhua karjalaksi:** - Tämä ei ole totta, mie itse kuulin tai nävin... Oikeuden puheenjohtaja myös nousee seisomaan ja kohottaa rauhoittavasti kättään: -Kansalainen, mitä haluatte ilmoittaa oikeudelle ? Olkaa hyvä, tulkkaa lähemmäksi...Puheenjohtaja kumartuu vierellään istuvan lautamiehen puoleen ja kysyy häneltä jotain, tämä vastaa, puheenjohtaja jatkaa:- Kuuntelen teitä. Santra Kasjanovna, mitä te halusitte sanoa meille? - Mie satuin tulomah Kallijevin luo samah aikah...Kallijev kääntyy Santran puoleen ja viskaa töykeästi: - Puhu niin että kaikki ihmiset ymmärtäisivät sinua. - Ei ole siun asia, millä kielellä mie pakajan. - Aivan niin, Santra Kasjanovna, puhukaa niin kuin näette tarpeelliseksi ja helpommaksi, käänämme niille, jotka eivät ymmärrä. Santra Läckkyjeva kertoi kuinka hän oli tullut Kallijevin luo sekä työasioittensa takia että pyytämään monennenko kerran, asuntonsa remonttia. Päälikön luona oli joku henkilö, kirjanpitäjä kehotti odottamaan. Ovi päälikön huoneeseen oli jäänyt raolleen ja sieltä kuului puhelua. - Iänestä tunsin jotta sielä oli Vilho Lehtijev. Hiän oli aivan tikku selvä ja mitään skandaalie siellä ei ollut. Vasta sitten kun Lehtijev mainitsi kansankontrollikomitean, niin Kallijev alkoi heti huutaa.

Vilho Lehtijevin piti tietysti silloin poistua päälikön luota. Muuten, samalla tavalla puolisen tunnin kuluttua hänkin, Santra Läkkyjeva, sai lähteä Kallijevin työhuoneesta niine hyvineen. **Santra Läkkyjevan esiintyminen oli rohkaissut naisia.** Santran jälkeen jälkeen puheenvuoroa pyysi vielä yhteisasunnon emäntä Matro Teppanantytär ja vahvisti, että Vilho Lehtijev oli käynyt niihin aikoihin työssä aivan selvänä miehenä ja selvänä palannut työstä kotiin. j.n.e."

Rugojev, Jaakko. 1979. Suku polvien saatossa. s. 226-227. Karjala Kustantamo Petroskoi 1979. Myös Careliassa n: 6, 7, 8 ja 9/1991 Jaakko Rugojevin kertomuksessa Petri Pohjarannan myötä- ja vastoinkäymiset mainitaan

Taulu 57 (taulusta 35)

7. Juho Riionpoika Laukkanen

(Ioann Grigorjevitsh Läkkyjev).

01.09.1882 Kontokki

k. noin 1928 Kymilinna.

1. puoliso: 14.01.1904 **Irina Ivanintytär Laukkanen o.s. Peksujeva**

(Irina Ivanovna Peksujeva).

s. 25.04.1885 Kostamus Kylä (Timonen)

k. noin 1921 Kontokki.

2. puoliso: 15.10.1922 **Irina Hilpöntytär Laukkanen o.s. Nykänen**

s. 05.05.1882 Akonlahti

Lapset:

1. **Heikki Laukkanen**, s. 12.04.1905 Kontokki, k. jälkeen 1960.

1. **Juho Laukkanen**, s. 05.10.1907 Kontokki.

1. **Anni Laukkanen**, s. 03.11.1909 Kontokki.

1. **Ville Laukkanen**, s. 01.01.1913 Kontokki.

1. **Simo Laukkanen**, s. 03.02.1915 Kontokki.

1. **Maija Kokkonen o.s. Laukkanen**, s. 01.04.1920 Kontokki.

2. **Niilo Laukkanen**, s. 27.05.1925 Juuka.

Vallankumouksen aikana ja sen jälkeen **Juho oli työssä räätälinä Kuhmonniemessä Ipatovilla.**

Karjalan kansannousun aikaan 1921 - 22 Iro oli vakavasti sairaana. Kuhmossa silloin ollut Juho Laukkanen lähti hakemaan perhettään turvaan Suomen puolelle, Iro oli juuri kuollut hänen saapuessaan kotiin ja lähtemään jouduttiin niin kiireesti, että hän jäi hautaamatta. Perhe pakeni hevosen vetämällä reellä. Pimeässä keskellä järven jäätä Simo putosi kenenkään huomaamatta reestä. Simo juoksi surkeasti itkien reen jäljessä useita kilometrejä ennenkuin huomattiin, ettei hän ollut mukana. Hevonen käännettiin ympäri ja väsynyt poika peiteltiin turvaan.

Annin ja Simon muistitiedon mukaan Juho- isä oli keväällä 1922 käskenyt, Juho poikaansa menemään rajan yli katsomaan oliko Kontokkiin jääneestä talosta enää mitään jäljellä ja aloittamaan kevättyöt, muu perhe tulisi myöhemmin. Juho tekikin näin, mutta ennenkuin hän ehti palata takaisin, raja suljettiin ja hän jäi Neuvostoliiton puolelle.

Lilja Karvonen (o.s. Laukkanen) puolestaan muisteli isänsä kertoneen, että Juho ankarana kasvattajana oli halunnut pakottaa tätä räätälikksi. Juho poika oli kuitenkin ollut varsin haluton ryhtymään vaatturin virkaan ja karannut rajan yli.

Suomen puolella perhe asettui Kuhmoon Väisästen omistamaan Konapin taloon, jossa Juho harjoitti räätälin ammattia ja piti pientä kauppaa.

20-luvun puolivälin paikkeilla perhe siirtyi Kymilinnaan Kotkan lähelle pakolaiskeskukseen.

Taulu 58 (taulusta 35)

7. Anna Riiontytär Ivanova o.s. Laukkanen

(Anni Grigórijevna Läkkyjeva).

s. 30.10.1888 Kontokki.

Puoliso: 29.06.1909 **Gerasim Riionpoika Ivanov**

, s. noin 1879.

Taulu 59 (taulusta 35)

7. Roope Riionpoika Laukkanen

(Rodión Grigorjevitsh Läkkyjev).

s. 15.03.1890 Kontokki

Puoliso: 29.04.1911 **Olga Vasseleintytär Laukkanen o.s. Huttunen**

s. 10.06.1889. Akonlahti

Lapset:

Irina Laukkanen

Jouki Laukkanen

Juho Laukkanen

Anna Laukkanen

Vilho Laukkanen

Mikko Laukkanen

Veikko Laukkanen

16/3 Kortti n:o 88. Läkkyjeff Okku 32 v. Kontokki.

16/3 Kortti n:o 88. Läkkyjeff Jussi 5 v. Kontokki.

16/3 Kortti n:o 88. Läkkyjeff Vaseli 1 v. Kontokki.

16/3 Kortti n:o 88. Läkkyjeff Iida 8 v. Kontokki.

16/3 Kortti n:o 88. Läkkyjeff Anni 3 v. Kontokki.

Lähde: Pakolaisluettelo: Kerälän jakopiirissä olevista Karjalan pakolaisista 16.3.1922.

Taulu 60 (taulusta 35)

7. Mikko Riionpoika Laukkanen

(Mihail Grigorjevitsh Läkkyjev).

s. 06.09.1898 Kontokki

k. noin 1937 Kontokki.

Puoliso: **Lukki Kliimontytär Laukkanen o.s. Lehtonen**

s. noin 1899 Alajärvi Uhtua.

Lapset:

Teppo Laukkanen

Vaseli Laukkanen

Väinö Laukkanen

Saimi Laukkanen

Miikkali Laukkanen oli englantilaisessa legionassa (Murmanskissa) v1918-1919.

Kontokin Kolhoosin puheenjohtajana v1930-1936.

5) Mikko Laukkanen, tilallinen. Synt. 1898, Karjalassa kotipaikka Kontokki, Kontokin kylä. Suomessa viimeinen työpaikka Kajaani, Kontiomäki, mukana alaikäisiä lapsia 2, rajan yli palannut karjalaan 14/10.25.

6) Lukki Laukkanen, edellisen vaimo. Synt. 1899, Karjalassa kotipaikka Kontokki, Kontokin kylä. Suomessa viimeinen työpaikka Kajaani, Kontiomäki, rajan yli palannut karjalaan 14/10.25.

Lähde: Luettelo: Kainuun Rajavartioston alueen (Suomusalmen Raatteen) kautta Vienan-Karjalaan palanneista amnestian saaneista pakolaisista.

Erikoistarkastusryhmän raportista Uhtuan piirin kommunistisen puolueen komitealle Kontokki kylän kolhoosin toiminnan tarkastuksen tuloksista 10 tammikuuta 1932

Kaikki työt kolhoosissa tehdään porukalla: kylvetään, syksyllä korjataan sato, niitetään. Kaikki naiset osallistuivat töihin, paitsi 6 naista, joilla oli imeväisiä lapsia, koska kotona ei ollut muita hoitajia.

Viime vuonna syystöihin osallistuivat vain naiset. Kolhoosin johto suunnitteli perustaa kylässä päiväkodin.

Se perustetaan tupa- kirjasto rakennukseen ja tupakirjasto toiminta siirretään kulttuuritaloon. Yhteistä ruokailua ei ole järjestetty. Kevät- ja syystöiden aikana ruokailu oli järjestetty Kulttuuritalossa. Kolhoosi suunnittelee yhteisen ruokailun järjestämistä, mutta sitä varten tällä hetkellä puuttu tilat

Kolhoosissa perustettu köyhien ryhmä, jossa ennen oli 7 ihmistä , tällä hetkellä vain 4 (kolme lähti pois kylästä). Ryhmän kokouksia järjestetään harvoin, koska vuonna 1931 kokouksia oli vain 4 kertaa.

On ollut tapaus kun Rossomahina Ira (Peksujev Iro Iivanantyttö lähde 20) agitoi kylän asukkaita jättämään kolhoosin työt koska'' ei kannata käydä töissä Kolhoosissa, kun sieltä ei anneta ruokaa '' Kommunistinen ryhmä ei ottanut tätä huomioon eikä reagoinut mitenkään. Muita poliittisia agitointia ei havaittu.

Toveri Stalinin 6 ehdotusta teollisuuden kehittämisestä Kommunistien kokouksessa ei käsitelty ollenkaan, eikä Kommunistit tienneet niistä mitään. Tuloksena on se, että Kolhoosin tuotannon kehittämiselle ei annettu riittävästi tukea jne.

Sosialistinen kilpailu oli järjestetty syystöiden aikana, parhaiten menestyi 6 työntekijää.

Tällä hetkellä Kommunistien ryhmässä 2 jäsentä ja 5 kandidaattia. Kolhoosissa on työvoiman puute, koska 51 henkilöä lähti opiskelemaan tai töihin muualle.

Tarkastus ryhmä

Kontokin Kommunistien ryhmän sihteeri

Tarkastusryhmän toiminnassa olivat mukana Kommunistisen puolueen piirin komiten jäsen Artamonov,

Kontokin kommunistien ryhmä kandidaatti **M. Laukkujev** ja Lehdistön edustaja.

Lähde: Kostamuksen ja Kontokin historiasta (Petroskoin kirjasto) käänös Lilja Karvonen.

Elina Timosen kirjoittama tarina.

Eikä lähde ehdy

Laulaisin, laulaisin,

paremminkin laulaisin,

vaan ei mun ääneni kuulu.

Joka ilta muistan

sen sievän ja sorjan,

kun oveni kiinni laitan.

Tallella, tallella,

Sydämeni tallella

vaan ei petturille.

Se on sille sievälle

mamman pojalle,

sydämeni rakkahalle.

Hilma Laukkasen ääni sointui kirkkaana iästä huolimatta: muistuttihan tämä laulu hänen kotikylässään, Kontokissa, vietettyä nuoruuttaan.

Selailimme hänen kanssaan I. Inhan valokuva-albumia, joka ajoittui viime vuosisadan lopulle. Erään kuvan alla oli kirjoitus: >>Jyvälahden tytöt Okahvi ja Seni pelaavat noppaa>>.

- Tämä Okahvi on minun isoäitini, Hilma selitti. - Äitini oli hyvin paljon hänen näköisensä. Kyläläiset kutsuivat häntä Lukiksi.

Vanhojen ihmisten kertoman mukaan Jyvälahden ensimmäiset asukkaat olivat tsaarinarmeijasta karanneita sotilaita: jouduttiinhan silloin palvelemaan 25 vuotta, paras aika elämästä. Sinne luonnonihanaan paikkaan, Ylä-Kuittijärven lahden pohjukkaan, sijoittui myöhemmin asumaan myös joitakin venäläisiä

vallankumouksellisia. Yksi heistä, Pavel Kalinin, ryhtyi opettajaksi. Hän luki karjalaisille lapsille Puskinia ja Nekrasovia, kertoi elämästä ja tapahtumista suurella Venäjällä.

Jyvälähteen oli muuttanut myös Vuonnisesta Lukin isä Lettijev perheineen. Pikku Lukki oli tiedonhaluinen ja toivoi pääsevänsä kouluun, vaikkei isällä ollut maksaa opetusta. Opettaja Kalininin tuli sääli lasta ja hän suostui opettamaan ilmaiseksi. Näin Lukki tuli käyneeksi alkeiskoulun ja saman opettajan kehotuksesta jatkoi kaksi vuotta Uhtuan venäläisessä koulussa.

Siihen aikaan sitä pidettiin riitävänä tyttölapselle, kun sikäläinen vanhempi väki oli yleensä lukutaidotonta. Opettajista oli kova puute. Niin tuli myöhemmin Lukki Lettijevasta syrjäisen Alajärven kylän alkeiskoulun opettaja. Pikkulasten vierellä istui usein isoja tyttöjä ja poikia, jopa samanikäisiä kuin opettaja. Heidän joukossa oli myös runonlaulaja Maria Mihejeva lapsineen.

Lukki oli kovasti innostunut työhönsä ja kyläläisille hän oli kaikki kaikessa. Tuntui siltä, että hän oli muutenkin löytänyt onnensa Alajärvellä. Ainakin jonkin ajan kuluttua kuulutettiin hänen ja Makarie Timosen avioliitto.

Mutta aika oli rauhatonta, käytiin parhaillaan sisällissotaa. Makarie lähti kylän miesten kanssa taistelemaan valkoisia vastaan. Kun taistelut olivat kuumimmillaan, syntyi Lukille ja Makarielle lapsi, Hilma-tyttönen. Hän oli elänyt vasta kolme päivää, kun äidille tuli tieto miehensä kaatumisesta Kokkosalmen lähetyvillä. Alajärveläiset halusivat haudata hänet kotikylään, mutta kun miehet olivat kaikki rintamalla, valjasti Lamminpään Maire hevosensa ja lähti kymmenien kilometrien vaellukseen helmikuun kiljuvaan pakkaseen.

- Tuntui, kuin olisi ollut yksi jalka muassa ja toinen taivahassa, Maire kertoi palattuaan matkalta.

- Kun pääsin perille, oli hevonen yltäänsä huurteessa.

Siitä päivästä kului pari viikkoa, kun valkoiset ajoivat koko kylän rahvaan Suomeen, niin kuin muistakin rajakylistä.

Monien mutkallisten vaellusten ja vastoinkäymisten jälkeen Lukki pääsi rautatien rakennustöihin. Siellä hän tapasi muitakin karjalaisia. Yksi heistä oli Mikko Laukkanen, rempseä voimamies, joka heti mieltyi Lukkiin. Kenties heidän elämänsä olisi sielläkin järjestynyt jollain tavalla, mutta Mikon mielessä kangasti koko ajan hänen syntymäseutunsa, Kontokki.

- Siellä järven rannalla, Riion-niemellä, seisoo meidän hirsitalo, Mikko jutteli Lukille - Kontokin koivutkin ovat toisenlaisia kuin täällä: samasta juuresta kasvaa monta valkoista runkoa. Siellä vuottavat omat pellot. Niitä me lapsena keräsimme joka kevät maasta nousseita kiviä... Niitä oli niin paljon, että riitti kiviaidan rakentamiseen.

Mikko katseli järven ulapalle ja lauloi hiljaa:

Tuudittele, tuuli
mun pientä venhoain,
että murhe kauas
poistuis mun rinnastain.

Tuudittele sinne,
missä myrsky käy,
missä aallot pauhaa
eikä maata näy.

Siellä aalton lailla
mä keinun venhossain.
Kerron Vellamolle
surut mun rinnastain.

Yhdessä he sitten palasivat Kontokkiin jo aviopuolisoina. Hilma oli saanut nyt uuden isän ja Laukkanen sukunimen, joka oli peräisin Kontokin ensimmäisestä asukkaasta, hirvenhiihtäjä Ljavkujevista. Hilma muistaa isä Mikon kertoneen, että noin vuonna 1800 marraskuussa eräänä vallattomasti riehuvana purkupäivänä pismalahtelainen metsämies Ljavkujev ajoi takaa isoa hirveä. Paksusta lumikerroksesta huolimatta pitkäkoipi loikki hyvällä nopeudella yhä kauemmaksi Pismalahden selkosista. Omatekoisilla

leveillä suksilla kokenut hirvenhiihtäjä pysytteli pakenevan kruunupään kintereillä. Lopulta hiihtäjä osui tuntemattoman järven rantaan. Seutu oli ihana. Järvi, jolla oli viisi saarta, kiersi suuren kaaran idästä etelään ja sieltä lännen kautta pohjoiseen muodostaen ison niemen. Tuuhea kuusikko ja leppämetsä kielivät maaperän hedelmällisyydestä, järven ruokorannat tarjosivat runsaasti kalaa ja aarniometsä kaikenlaista riistaa.

Metsästäjä oli vihdoinkin saavuttanut saaliinsa, mutta muut mietteet valloittivat hänen ajatuksensa. Hän seiso järven rannalla ihaillen maiseman luonnonkauneutta ja ajatteli muutosta uudelle asuinpaikalle. >>Kyllä tänne muitakin tulee, kunhan vain pääsen alkuun>>, hän tuumi itsekseen. >>Varmasti tänne nousee kaunis ja iso kylä!>>

Purku oli jo lakannut riehumasta ja taivas seljennyt puhtaaksi pilvistä. Marraskuinen aurinko hyväili lempeästi lumihankia pakkassäteillään. Kuusimetsä seiso hiljaa ikään kuin kuunnellen ihmisen mietteitä. Päätöksensä varmistamiseksi Ljavkujev pystytti paikalle kuusisen ristin merkiksi kylän alulle. Se risti seiso vielä 1920-lukuun asti. Peltoa, jolla risti oli seisonut, nimitettiin Ristipelloksi vielä kolhoosin kirjoissakin. Talven pitkään suksilla hiihtäen ensimmäinen Kontokin asukas kantoi tuohikontilla tarpeelliset kampeensa Pismalahdesta uudelle elosijalleen. Sanasta kontti syntyikin nimi Kontokki.

Keväällä puuristin kohdalle Ljavkujev rakensi talonsa, jota sittemmin alettiin nimittää Ljäykkyläksi. Myöhemmin isäntä muutti nimensä Laukkaseksi.

Hilman mieleen on jäänyt kuva siitä, miten hän kuusivuotiaana oli aikuisten mukana Kontokissa Lokakuun vallankumouksen juhlakulkueessa. Isä kantoi punaista lippua.

- Äiti toimi silloin kyläneuvoston sihteerinä, Hilma kertoi. - Sittemmin hän työskenteli postiosaston hoitajana ja kolhoosin kirjanpitäjänä.

Hilma muistaa, miten naiset kilvoittelivat kolhoosin pelloilla rukiinleikkuussa. Pioneerit ja vanhuksetkin tulivat mielellään joukkoon lyhteitä sitomaan ja kuhilaita laittamaan. Ja mikä ilo oli kaikille, kun kylään tuotiin ensimmäinen puimakone, vaikka se olikin käsinpyörítettävä. Ei tarvinnut enää puida nokisessa riihessä. Säkki säkiltä kerääntyivät jyvät yhteiseen aittaan.

Sitten syystöiden päättäjäisiksi kylässä järjestettiin juhlat. Kisailtiin Myllykosken sillalla humahusta ja muita leikkejä. Riehakkaasti katrillia tanssiessa laulettiin:

Kaurapellon pientareella
kasvoi kaunis kukka.
Sinisilmä punaposki
kullan keltatukka...

Niiltä ajoilta on Hilman mieleen jäänyt myös paljon piirileikkilauluja sekä runsaasti sananlaskuja, kuten: kylän ilo kojien kontio; vilu viljan kasvattaa, lämmin tähkän antaa; kesä keikkuen tulee, talvi päättään kallistaen. Menneisyyteen oli jäänyt sananparsa: syksyllä yllin kyllin, keväällä ei kuin kellä kulla, sillä tulot jaettiin kaikille kolhoosilaisille tasan.

- Olen tallentanut kymmeniä lauluja ja lähettänyt niitä Petroskoihin Kielen ja kirjallisuuden instituuttiin. Kenties joskus kelpaavat tiedemiehille, Hilma päätteli.

Arvelisin, että Hilmalla on vielä hyvin paljon kerrottavaa: hoitihan hän 1930-luvulla Kontokin kerhotaloa, jonne kylän väki - sekä vanhat että nuoret - kerääntyivät illanistujaisiin. Siellä sitten kerrottiin satuja ja loruja, laulettiin kansanlauluja, eräät jopa runoja, etenkin Seppo Ilmarisesta. Ihmiset haaveilivat vauraammasta elämästä. Ja vaikka sosiaalisessa elämässä olikin tapahtunut valtavia muutoksia, oli arkielämässä havaittavissa vielä paljon entisaikojen piirteitä. Kuten ennenkin käytiin metsässä ja niityllä tuohikontti selässä. Käytössä olivat vielä pähkasta vuollut voirasiat, tuohiset suolakopsat ja lipit. Nuotiolla keitettiin vettä ropeessa, jonka reunat saattoivat palaa vesirajaan asti. Puulusikat, kauhat ja tuijassut olivat edelleen jokapäiväisessä käytössä, vaikka kaupasta oli saatavissa jo tehdasvalmisteisia astioita. Lehmiä lypsettiin saikkaan, jonka nokkana oli ontto puunoksa. Kalaa suolattiin puukorvoihin...

Kovan työn takana oli peltojen raivaaminen. Eräät harjoittivat vielä kaskenpolttoa. Paikkakunnalla kasvatettiin pellavaa, josta kehrättiin verkkorihmaa ja kudottiin kangasta. Villalankojen värjäämiseen käytettiin luonnonvärejä. Hilma muistaa, kun hänkin kävi isoäitinsä kanssa keräämässä peltokukkia ja sammalta. Niistä valmistetut värit olivat kauniita ja kestäviä.

Näin elettiin Kontokissa ennen sotaa ja joka päivä toi kyläläisten elämään jonkinlaisia muutoksia. Mutta kun syttyi sota, yli nejäkymmentä kylän hirsitaloa autioitui hetkessä, kukaan ei halunnut jäädä sodan jalkoihin. Ahvenjärven huutorilla Hilma kääntyi vielä kerran katsomaan Kontokkia. Sieltä nousi sakea savu. Koko kylän rahvas itki katkerasti. Tuntui siltä, ettei tähän suureen suruun löydy enää koskaan lohdutusta. Monien sukupolvien aherrukset tuhoutuivat hetkessä olemattomiin. Ainoa pelastus oli päästä rautatielle ja sitä pitkin pohjoiseen. Suuntana oli Leho, jonne oli matkaa noin 300 kilometriä. Mutta ensiksi oli päästävä Jyskyjärvelle. Sinne kuljettiin tietöntä taivalta yli metsien ja soiden. Monessa perheessä oli neljä, jopa viisikin pientä lasta. Nuorisoliittolaiset, muun muassa Hilmakin, autoivat kantamaan lapsia ja taluttivat vanhuksia. Monet kulkivat avojaloin, kun jalkineet olivat hiertäneet kantapäät. Ruokavaratkin olivat aivan vähäiset. Muutaman päivän kuluttua loppui leipä kokonaan.

Vasta viikon kuluttua pakolaiset saapuivat Jyskyjärvelle aivan uupuneina Hilma kertoi:

- Kyläläiset ottivat meidät vastaan avosydämin. Meitä kutsuttiin koteihin, syötettiin, lämmitettiin saunoja. Sitten jatkettiin matkaa veneillä pitkin Kemijokea. Raskain taival oli takana.

Nyt Hilma ja hänen ystävättärensä Sallisen Polina päättivät lähteä Uhtualle päästäkseen Punaiseen armeijaan. Hilman äitikin sanoi: >>Mäne, tyttöseni, jospa silma siellä tarvitaan.>> Uhtualla odotti kuitenkin katkera pettymys: Hilmaa ei hyväksytty armeijaan huonon näön vuoksi, siihen oli syynä isorokko, jota hän oli potanut varhaisiässä.

Hilma sai tietää, että kontokkilaiset olivat matkustaneet Arkangelin alueelle Onegan kaupunkiin. Sinne hän nyt suuntasikin matkansa. Saavuttuaan paikan päälle hän tarjoutui sairaanhoitajaksi sotilassairaalaan, jonne tuotiin haavoittuneita Karjalan rintamalta. Vaikka hän olikin aikoinaan käynyt sairaanhoitajien kurssit, pyörtyi hän ensi alussa monta kertaa järkytyksestä. Puoli vuotta kului sotilassairaalassa eikä ihmisten kärsimyksille näyttänyt tulevan loppua. >>Jospa pääsisi rintamalle auttamaan omia edes jollain tavalla>>, Hilma tuumi monta kertaa.

Talvella 1942 Hilma saapui Sommalle, jossa oli Uhtuan suunnan tukikohta. Nyt hän pääsi vapaaehtoisena sotilaskomissariaatin palvelukseen. Hän ryhtyi järjestämään kulttuuritoimintaa sotilaiden keskuudessa - julkaisi seinälehteä, piti esitelmiä, esitti lauluohjelmia yhdessä Senja Remsun ja Aino Haverisen kanssa, Niitä aikoja muistelllessaan Hilma kertoi:

- Lauloimme usein omia karjalaisia lauluja. Sotilaat, joita oli monia eri kansallisuuksia, kuuntelivat niitä mielellään. Etenkin he pitivät Ruskie neitsyt -laulusta, sitä he pyysivät usein toistamaan moneen kertaan.

Hilma osoittautui erittäin tunnolliseksi työssään. Eräässä vaiheessa hänet siirrettiin Repolan suunnalle ensin komppanian ja sitten pataljoonan nuorisoliittojärjestön sihteeriä.

Kun sotatoimet olivat päättyneet Karjalassa, jatkoi Hilma matkaa armeijan kanssa Kauko-Itään asti. Siellä oli taas koettelemuksia enemmän kuin tarpeeksi.

Sodan päätyttyä Hilma perusti perheensä Kalevalaan. Hän teki uterasti työtä metsätalouden mestarina ja kasvatti kolmea lasta. Igor-poika asuu nykyään Petroskoissa ja tyttäret Marina ja Tanja Leningradissa. Hilma viettää vanhuuden päiviä heidän luonaan ja auttaa lastenlasten kasvatuksessa. Hän puhuu heille karjalaa ja kertoo satuja, niin kuin ennen muinoin isoäiti hänelle: >>Eletäh, ollah. Tulou tsuarin piirut, pualut. Tuhkimus sanou: niä, niä, niätäsein. Kuule, kultarintasein. Tule apusiksi, armosiksi... Ja tietenkin nuorempi poika sai tsaarin tyttären vaimokseen... Miekin olin häissä. Istuin penkin piässä.>>

Joka kevät Hilma kiiruhtaa Kalevalaan Voiton päiväksi tavatakseen siellä entisiä rintama- ja työtovereitaan. Käydessään kotiseudullaan hän näkee, kuinka kansan haave vauraasta elämästä on käynyt toteen, onhan sinne rakennettu mahtava malmirikastamo, joka jauhaa vuosittain miljoonia tonneja rautaa metalliteollisuutta varten. Ja entiseen Kontokkiin on noussut nykyaikainen työläisasutus. Istuessaan kotijärven rannalla Hilma muistelee elettyjä aikoja ja ajattelee seutunsa tulevaisuutta, joka vaikuttaa toiveikkaalta.

Lähde: Punalippu n:o 9/1983, s. 54-57. (Elina Timosen kirjoittama tarina)

Taulu 61 (taulusta 36)

7. Outi Jaakontytär Laukkanen

(Jevdokija Jakovlevna Läykkyjeva).

s. 01.02.1881 Kontokki

Puoliso: N.N
s. Latvajärvi.

Taulu 62 (taulusta 36)

7. Juho Jaakonpoika Laukkanen

(Ioann Jakovlev Läkkyjev).

s. 03.04.1882 Kontokki Kotikangas.

Puoliso: 30.06.1906 **Maria Huotarintytär Laukkanen o.s. Mäkelä?**

s. noin 1887 Vuokkiniemi Skottila.

Lapset:

Heikki Laukkanen, s. noin 1908 Kontokki.

Anni Koutanen o.s. Laukkanen, s. 06.02.1910 Kontokki.

Oleksi Laukkanen, s. 18.03.1912 Kontokki.

Juho Laukkanen, s. 03.04.1914 Kontokki.

Kiril Laukkanen, s. 30.03.1916 Kontokki.

Vihtori Laukkanen, k. noin 1980.

Taulu 63 (taulusta 36)

7. Maria Jaakontytär Melentjeva o.s. Laukkanen

(Maria Jákovlevna Läkkyjeva).

s. 02.04.1889 Kontokki.

Puoliso: **Vasselei Melentjev**.

(Mökki Vasselei).

Miten Mökki Vasselei kävi "iskurina" kylpylässä Krimillä.

Tuli tieto, että **kolhoosin paras mies on lähetettävä sanatooriin**. Kukaan ei tiennyt mitä sana merkitsee. Koska oli syksy ja sadonkorjuun aika, kukaan kylän miehistä ei katsottu kerkiävän lähtemään sanatooriin.

Kyläläiset murehtivat kun aina viedään parhaat miehet sotaan ja muualle töihin. Pidettiin kokous ja päätettiin lähettää kylän laiskin ja vetämättömin mies, kolhoosin tallien yövahti Mökki-Vasselei Uhtualle. Ja niin Mökki-Vasselei lähti kylän parhaana miehenä sanatooriin. Kului aikaa kuukausi puolitoista, Vasselein vaimo itki ja kylän naiset itkivät, miten Vasselein kävi. Vasselei tuli ja sanoi, että lähettäkää minut, jos vielä tarvitaan miestä sanatooriin. Eikä kertonut pitkään aikaan missä oli ollut. Mökki Vasselei vietti kuukauden puolitoista parhaiden miesten kanssa kylpylässä Krimillä.

Lähde: Sergejeva (Laukkanen), Maria. Haatattelu 11.07.1998 Uhtualla. Haastattelija Pauli Laukkanen.

Taulu 64 (taulusta 36)

7. Oleksi Jaakonpoika Laukkanen

(Aleksėj Jákovlev Läkkyjev).

s. 16.02.1891 Kontokki

k. noin 1925 Kontokki.

Puoliso: **Anni Mikihvoarantytär Laukkanen o.s. Samatajeva**

s. 12.07.1892 Vuokinsalmi Levanvaara

Lapset:

Nikolai Laukkanen, s. noin 1919 Kontokki, k. noin 1941 Kadonnut sodassa.

Maria Sirkeinen- Sergejeva o.s. Laukkanen, s. 1922 Kontokki.

"Toista Levanvaaran taloa isännöi Sampso Samatajev. Hänellä oli poika Mikihvoara (vaimo oli Kontokista) ja työt Moarie (>>jäi tyttöpeäksi>> ts. naimattomaksi) ja Nasto (mies Huotari Peksujev Kostamuksesta).

Mikihvoaralla taas oli pojat Simana ja Huoti ja työt Okahvie, **Anni** ja Iro."

Lähde: Virtaranta, Pertti 1971: Polku Sammui, s. 198

"Kontokin ja Kostamuksen tien rakennuksen aikana piti Polvivaaran yli tehdä tie. Toisen puolen tiestä tekivät kontokkilaiset ja toisen puolen kostamulaiset. Kontokkilaiset tekivät tietä talvella yötä päivää. He eivät malttaneet käydä välillä kotona nukkumassa, vaan nukkuivat laavussa rakotulen ääressä. **Tiessä käytetty maa sulatettiin nuotioilla ja kuljetettiin sitten hevosilla tienpohjalle.** Kontokkilaisilla meni tien teossa 6-7 päivää, kostamulaisilla meni 14 päivää. **Oleksi oli myös tien teossa mukana, heilui pakkasessa paitasillaan paidan napit auki. Sairastui keuhkokuumeeseen,** toiset kontokkilaiset koettivat hoitaa Oleksia rakotulilla, panivat hänen päälleen paljon vaatteita ja peittelivät vielä oljilla. Tauti ei ottanut laantuakseen ja niin Oleksi vietiin hevosella kotiin. Lämmitettiin sauna ja vietiin Oleksi sinne kylpemään, hän oli kuollut aamuun mennessä. Marin äiti Anni jäi yksin kolmen lapsen kanssa."

Lähde: Sergejeva (Laukkanen), Maria. Haatattelu 11.07.1998 Uhtualla. Haastattelija Pauli Laukkanen.

Taulu 65 (taulusta 36)

7. Nasti Jaakontytär Dobrinin o.s. Laukkanen

(Anastásija Jákovlevna Läkkyjeva).

s. 07.12.1892 Kontokki.

Puoliso: **Jyrki Varlomeinpoika Dobrinin, Taulusta 38**

s. 06.03.1869 Akonlahti

k. 14.04.1944.

Lapset:

Anni Dobrinin,.

Mari Kössijeva o.s. Dobrinin,.

Jouki Dobrinin, s. 21.03.1907 Akonlahti Munankilahti.

Taulu 66 (taulusta 37)

7. Ulli Timontytär Peksujeva o.s. Laukkanen

(Uljana Timofejevna Läkkyjeva)

(Läkyn Ulli)

s. noin 1854 Kontokki.

Puoliso: **Juho Timonpoika Peksujev**

(Ivan Timofejev Peksujev).

s. noin 1844 Kostamus, Kylä (Timonen).

Lapset:

Jussi Peilamo e. Peksujev, s. 25.04.1876 Kostamus Kylä (Timonen)

Juho Peksujev, k. 01.06.1875 Kostamus Kylä (Timonen)

Senja Peksujeva, k. 09.06.1875 Kostamus Kylä (Timonen)

Martina Peksujev, s. 14.04.1878 Kostamus Kylä (Timonen). *Tauluun 110.*

Maria Rugojeva o.s. Peksujeva, s. 01.04.1880 Kostamus Kylä (Timonen)

Otto Peksujev, s. 18.03.1882 Kostamus Kylä (Timonen)

Pjort Peksujev, s. 18.05.1884 Kostamus Kylä (Timonen) k. 04.08.1884 Kostamus Kylä.

Irina Laukkanen o.s. Peksujeva, s. 25.04.1885 Kostamus Kylä (Timonen).

Miikkula Peksujev, s. 09.05.1888 Kostamus Kylä (Timonen).

Simo Peittola e. Peksujev, s. 01.09.1891 Kostamus Kylä (Timonen)..

Timo Peksujev, s. 20.11.1893 Kostamus Kylä (Timonen), k. 14.05.1901 Kostamus Kylä.

Ulli Bogdanova o.s. Peksujeva, s. noin 1894 Kostamus Kylä (Timonen).

"**Rannalla Hilippäisen talon kohdalla oli Timosen (vanha) talo, jossa elivät Timon Iivana ja tämän Kontokissa syntynyt vaimo Ulli eli Uljana (>> Läkyn Ulli >>).** Iivanalla ja Ullilla oli useita lapsia, mm Simana (nai Kuivajärvestä Huovisen Palakan), Martina, Iivana (vaimo edellä mainittu Miitrein Tatjana) ja Uljana.- Ilmeisesti juuri Timon Iivanan sisar oli naimisissa Akonlahden Jehrimänvaarassa Jehrimäisen

Iivanan kanssa - Timosen vanhan talon rinnalla oli Timosen uusi talo, jossa asui Marttina Peksujev perheineen."

Lähde: Virtaranta, Pertti 1978: Vienan kyliä kiertämässä, s.210.

Taulu 67 (taulusta 38)

7. Fedosija Varlomeintytär Melentjeva o.s. Dobrinin

s. 03.04.1866 Akonlahti Munankilahti.

Puoliso: 23.08.1883 Akonlahti **Miitrei Terenteinpoika Melentjev-Omenainen**

(Miitrei (Dimitri) Terentjev Melentjev)

s. 15.10.1862 Akonlahti Timola.

Lapset:

Jelena Nykänen o.s. Melentjeva, s. Akonlahti Timola.

Pekka Melentjev-Omenainen, s. 16.01.1885 Akonlahti Timola.

Ioann Melentjev-Omenainen, s. noin 1885 Akonlahti Timola, k. 02.10.1894 Akonlahti.

Ivan Melas- Melentjev- Omenainen, s. 17.01.1896 Akonlahti Timola.

Nasto Sinikivi o.s. Melentjeva, s. 14.04.1898 Akonlahti Timola.

Lukki Melentjeva- Omenainen, s. noin 1900 Akonlahti.

Irina Melentjeva- Omenainen, s. noin 1904 Akonlahti Timola.

Nikolai Melentjev, s. noin 1906 Akonlahti Timola.

Dmitrij Melentjev, (isä Terenteij Melentjev), s. noin 1861 Akonlahti

Puoliso: 23.8.1883 Akonlahti Fedosija Dobryna, s. 3.4.1866 Niljalahti,

kummit: Nilmalahdesta neiti Pelagia Timofeeva Dobryna Vanhemmat: Varlomej Dobryn, Isäntänä Nilmalahdessa 1866, s. noin 1842 Niljalahti ja Fekla Stafieva Ljavkuljev, s. noin 1845 Kontokki.

Lapset:

Petr Melentjev, s. 16.1.1885 Akonlahti8

Ivan Melentjev, s. noin 1885 Akonlahti, k. 2.10.1894 Akonlahti9

Anastasia Melentjeva, s. noin 1898 Akonlahti10

Glikerja Melentjeva, s. noin 1900 Akonlahti10

Irina Melentjeva, s. noin 1904 Akonlahti10

Nikolai Melentjev, s. noin 1906 Akonlahti10

Lähde: Sari Heimosen tukimustietoja 10.04.2016

Joukenie asui Nykyttilän rannalla, joka oli siinä vastapäätä, kun souiti pienen vesimatkan. Nykyttilässä olikin upea rivistö taloja ja asukkaitakin enemmän kuin Tulliniemessä. Siellä oli Hoton talo, yksineäjien Joukenijan ja Palagan talot, sekä **Mitrei Omenaisen** ja Matti Nykäsen talo, Timola ja monet muut.

Lähde: Lindroth Saimi. 1972. Minun Vienan-Karjalani, s. 71.

Moni vanha ortodoksi oli sitä mieltä, kuin **Omenaisen Matrokin**, että luterilainen pappi puhui vain puolia Jumalan sanoja.

Lähde: Lindroth Saimi. 1972. Minun Vienan-Karjalani, s. 80.

Minun oli muutettava ihanasta rantamökistä isompaan ja talven kestävämpään asuntoon **Mitrei Omenaisen** taloon Nykyttilän rannalle. Sain järjestää sinne jonkinlaisen ensiapuaseman.

Lähde: Lindroth Saimi. 1972. Minun Vienan-Karjalani, s. 82.

Tämä Mitrei Omenaisen talo oli rakennettu vanhaan karjalaiseen tapaan ja karjasuojat sijaitsivat saman katon alla.

Aamuisin aina heräsinkin lehmien ammuntaan, kun ne tervehtivät aamuuskareilleen menevää talon Matroemäntää.

Harvoin olenkin tavannut niin ahkeraa ja kunnollista ihmistä kuin **Omenaisen talon Matro-emäntä** oli. Hänen kasvonsa olivat sileät ja puhdaspiirteiset kuin pyhimyksellä. Hän elikin ankaraa, säännösteltyä elämää. Hän ei milloinkaan käyttänyt sokeria, ei edes "kipätkjän" tahti tsaijun kanssa, kahvista puhumattakaan, joka ei kuulunut ollenkaan Matron ruokalistalle. Hän kertoi luvanneensa Jumalalle silloin kun hänen äitinsä kuoli, että ei enää koskaan käyttäisi sellaista ylellisyyttä kuin sokeria, ja lupauksensa hän olikin pitänyt. Ja keväämmällä, suuren paaston aikana ennen pääsiäistä, Matro piti ankarasti kaikki paaston säännöt kunniaassa seitsemänä viikkona. Silloin oli hänen ruokavalionsa äärimmäisen niukka: ei mitään karjanantia, ei lihaa, eikä joka päivä kalaakaan, vain leipää, sieniä, marjoja, naurista ja perunaa, Silloin näin, kuinka omituisesti paastooja herkistyi, tuli aina vain madonnamaisemmaksi. Mutta se mahtoi olla terveellistäkin, sillä ei Matro milloinkaan ollut sairas. Hän oli jäntevä ja "luuväkevä". Olihan hänen tehtävä talossa kaikki miestenkin työt. Sillä miehensä, vanha Mitrei, oli melkein kolmekymmentä vuotta Matroa vanhempi, ja tutiseva ukko, joka pitkine Väinämöisen partoineen istuskeli pirtissä ja korkeintaan näperteli jotain puutöitä tai korjaili verkkoja, kun Matro kalasti. Mutta rannassa olevan savusaunan hän aina lämmitti itse, pieniksi pilkkomillaan ja valitsemillaan puilla, sellaisilla, joista ei tullut kitkaa. Sitä hommaa hän ei uskonutkaan muille, vaan köpitti itse rantaan. Saunassa olikin sitten sellaiset löylyt, että kelpasi siellä vastaa heilutella.

Matro oli siinä viisissäkymmenissä, hän olikin ukon toinen vaimo ja oli mennyt miehelään vasta myöhäisemmällä iällään ja niin ja niin vanhalle miehelle, että ei siitä enää ollut apua raskaimmissa töissä. Matrolla ei ollut lapsia, mutta Mitrei-ukolla oli aikuisia lapsia ensimmäisestä vaimostaan. Lapset olivat hajaantuneet mikä minnekin. Joku pojista oli Suomessa, silloin aikoinaan sinne mennyt. Ja minulla oli kunniatehtävä olla Mitrei-ukon kirjurina, kun hän kirjoitutti kirjeitä pojalleen Suomeen. Siinä Mitrei-isäntä istui arvokkaana pirttinsä jykevän pöydän ääressä. Hän ihmetteli usein kynäni sukkeluutta, kun siinä kirjoittaessani saatoin vielä haastella ukon kanssa muustakin.

Ja niin Matro hoiteli vanhaa miestänsä ja oli kasvattanut pienestä pitäen ukon tyttärenpojan Valden kuusivuotiaaksi. Matro olikin pojalle hyvä äiti, kun pojan oma äiti oli jossakin tietämättömissä; tarina sekin. Mutta pääasia oli että Valdella oli koti ja turva. Hän oli kiltti ja sievä lapsi, joka useimmiten leikki itsekseen. Hän oli leikeissään suomalainen sotilas, joka marssi pyssyineen pontevasti pihamaalla. Olihan meillä näin omasta takaa vartio talossa.

Lindroth Saimi. 1972. Minun Vienan-Karjalani, s. 84-85.

Taulu 68 (taulusta 39)

7. Miitrei Matronanpoika Laukkanen

(Dimitrij Läykkyjev).

s. 14.10.1872 Rukajärvi?

Puoliso: **Anna Huotarintytär Jeremeva**

s. Rukajärvi.

Lapset:

Nasto Arhipova o.s. Laukkanen, s. noin 1898.

Anna Prohorova o.s. Laukkanen.

Paro Lysenko o.s. Laukkanen.

Mihail Laukkanen, s. noin 1905 Rukajärvi.

Huotari Laukkanen, s. noin 1909 Rukajärvi

Taulu 69 (taulusta 40)

7. Lukka Juhonpoika Laukkanen

(Luká Iov Läykkyjev).

s. 11.12.1883 Kontokki.

Puoliso: 27.05.1905 **Anastasija Huotarintytär Ivanova**

s. Livojärvi.

Taulu 70 (taulusta 41)

7. Simo Ortjonpoika Laukkanen

(Simeon Artémij Läykkyjev).

s. 20.02.1880 Kontokki

Puoliso: 15.05.1906 **Anna Poavilatytär Rosomahin**

(Anna Rosomahin).

s. 10.03.1886 Kiimasjärvi Nokeus

Lapset:

Juho Laukkanen, s. 07.03.1910 Kontokki.

Stefan Laukkanen, s. 14.09.1912 Kontokki, k. 14.02.1914 Kontokki.

Uljanja Laukkanen, s. 20.10.1915 Kontokki.

Maija Laukkanen, s. 03.08.1918 Kontokki.

Mikko Laukkanen, s. 10.12.1921 Kontokki.

Simo Laukkanen, s. 10.04.1923 Rautavaara.

Matti Laukkanen, s. 15.05.1927 Nurmes.

Taulu 71 (taulusta 41)

7. Evgenija Ortjontytär Sallinen o.s. Laukkanen

(Evgenija Artemjeva).

s. noin 1880.

Puoliso: **Simana Nikolainpoika Sallinen**

s. noin 1872 Kontokki.

Lapset:

Anna Sallinen

Taulu 72 (taulusta 41)

7. Kusti (Luka) Ortjonpoika Laukkanen

(Luká Artémij Läykkyjev).

s. 20.12.1883 Kontokki Kotikangas

1. puoliso: 30.06.1910 **Palaka Jefimintytär Fjodorova**

(Pelageja Efimova).

s. noin 1889 Jyskyjärvi

2. puoliso: 10.07.1918 **Maria Antonintytär Laukkanen o.s. Bogdanova**

s. 24.04.1891 Ruokojärvi Impilahti

Lapset:

1. **Paraskeva Laukkanen**, s. 14.10.1913 Kontokki, k. 05.09.1927 Nurmes.

1. **Klaudia Laukkanen**, s. 18.12.1914 Kontokki.

1. **Timo Laukkanen**, s. 21.02.1916 Kontokki, k. 20.03.1916 Kontokki.

2. **Juho Laukkanen**, s. 02.07.1920, k. noin 1941.

2. **Irja Parviainen o.s. Laukkanen**, s. 27.01.1924 Rautavaara.

2. **Gabriel Laukkanen**, s. 25.05.1927.

2. **Paro Laukkanen**, s. 17.09.1932.

Taulu 73 (taulusta 41)

7. Vappu Orjontytär Nykänen o.s. Laukkanen

(Varvára Artémjeva Läykkyjeva).

s. 03.12.1887 Kontokki.

Puoliso: **Matti Arttameinpoika Nykänen**

s. 29.02.1876 Akonlahti.

Lapset:

- Juho Nykänen**, s. 16.11.1907 Akonlahti.
Pekka Nykänen, s. 22.08.1912 Akonlahti.
Viktor Nykänen, s. 24.11.1913 Akonlahti.
Anna Nykänen, s. 30.11.1919 Akonlahti.
Veera Nykänen, s. 30.11.1919 Akonlahti.
Mikko Nykänen, s. 14.04.1922 Juuka Nunnalahti.
Maikki Nykänen, s. 27.12.1923.
Nikolai Nykänen, s. 27.12.1923.
-

Taulu 74 (taulusta 45)

7. Juho Huotarinpoika Laukkanen

(Ionn Fjodorov Läkkyjev).

s. 24.06.1893 Kontokki

k. 28.11.1962 Kajaani.

1. puoliso: 19.07.1918 **Aino Mühkalintytär Laukkanen o.s. Karhunen**

s. noin 1897 Vuokinsalmi

k. 30.11.1928 Sotkamo.

2. puoliso: 27.01.1929 **Anni Juhontytär Laukkanen**

s. 03.11.1909 Kontokki

k. 14.12.1995 Kajaani.

Lapset:

1. **Juho Laukkanen**, s. 26.12.1919 Kontokki.

1. **Houti Laukkanen**, s. 21.10.1922 Suomussalmi, k. 17.12.1922.

1. **Veera Laukkanen**, s. 15.10.1923 Hyrynsalmi, k. 26.08.1929.

1. **Nikke Laukkanen**, s. 08.03.1926 Sotkamo.

2. **Mirja Annikki Klemetti o.s. Laukkanen**, s. 17.08.1932 Kajaani.

2. **Pauli Olavi Laukkanen**, s. 18.11.1943 Kajaani.

2. **Anja Marjatta Tähtinen o.s. Laukkanen**, s. 07.07.1947 Kajaani.

2. **Marja Helena Leinonen o.s. Laukkanen**, s. 08.10.1951 Kajaani.

Jäljennös

Pöytäkirja tehty Rajavyöhyke posti 5 jossa kuulusteltavina oli Kansalainen Kontokin kunnasta Wuokinsalmen kylästä ja kertoi hän seuraavaa: Minä Karhunen Fedor Mihailovits Kontokin kunnasta Wuokinsalmen kylästä syntynyt v. 1901 näin Wuokinsalmen kylässä Kontokin kuntaa. Kasalainen **Saavin Wassili Grigorjevits Saarijärven kylästä kontokin kuntaa ja Laukkanen Ivan Fedorovits Kontokin kylästä Kontokin kuntaa, jotka olivat tulleet Suomen puolelta Suomusalmen kirkolta** ja Saavisella oli kivääri mukana, jonka sanoi saanensa Kuivajärveltä Suomen puolella olevalta Rajavartiostolta. Mentyäni Ivan Harlantjeffin taloon Wuokinsalmen kylässä olivat Laukkanen ja Saavin siinä sisässä ja kehuivat, että kyllä bolsseviikit lähtee Karjalasta kun me tulemme suuremmalla joukolla emmekä ilman kivääriä tulekkaan. Kehoittivat minua ja yleisesti viitaten nuoriin miehiin, sitte jos mobisointi alkaa punarmeijaan, siirtymään Suomen puolelle jossa, sanoivat olevan paikat valmiina niitä varten ja ruokaa saa niin paljon kuin haluaa. Kielsivät minua virkkamasta kenellekkään käynnistään sanoen: jos sinä rupeat meille hautaa kaivamaan niin itsellesi se koituu! Oltuaan noin kolme tuntia edellä mainitussa talossa läksivät Suomen puolelle. Muuta en tiedä kertoa heistä.

Edellämainittu on minulle luettu ja minun sanoistani oikein kirjoitettu johon allekirjoitettu (Fetka Karhunen) allekirjoitus.

Tämä allekirjoitus on tapahtunut minun läsnäollessani (F Karhunen) allekirjoitus, Kontokin kunnan vallankumous komitean sihteeri. Pöytäkirjan tehnyt omakätisesti (Markus?) allekirjoitus, Rajavyöhyke postin N:5 päälikkö

19.10.22.

Lähde: Kallio, Asmo: Sähköposti 25.11.2007 (SA arkistoista)

Pertti Virtaranta kertoo:

Edelleen Lylykosken kautta Kajaaniin; siellä majoitumme Vilho Jyrinojan serkun, sähkölaitoksen koneenhoitajan Juho Laukkasen luo Kajaanin poikkeamisemme tarkoitus oli tavata Teppanan kaupungin osassa asuva, silloin 94- vuotias Maria Bogdanov eli Mikun Moarie, Akonlahden Vornanniemessä syntynyt ja Sappuvaarassa miehelässä ollut vanhus.

Lähde: irtaranta, Pertti 1993:. Kynällä Kylmällä - Kädellä Lämpimällä, s. 223.

Pertti Virtaranta kertoo:

Keskustellessamme Vilho Jyrinoja oli esittänyt toivomuksen, että hän vielä kerran pääsisi käymään äitinsä kotikylään Suomussalmen Hietajärveen. Samalla matkalla hän halusi poiketa Kuhmoon, jossa Oksenie - täti ja tämän Maija - tytär sekä vävy Kalle Ivanoff elivät, ja edelleen häntä kiinnosti käydä Kuhmon Vartiuskylässä sekä Rimminkylässä katsomassa, vieläkö siellä on karjalan kieltä puhuvia; matkan lomaan sopisi myös käynti sukulaisperheessä Laukkasilla Kajaanissa.

Lähde: Virtaranta, Pertti 1993: Kynällä Kylmällä - Kädellä Lämpimällä, s. 229.

Pertti Virtaranta kertoo:

Töin tuskin päästiin palaamaan Kuhmoon, ja sieltä päätettiin välittömästi jatkaa matkaa Kajaanin kautta Suomussalmelle. **Kajaanissa Jyrinojalle tarjoutui tilaisuus käväistä serkkunsa Juho Laukkasen luona.** Täällä yllätti uusi sydänkohtaus - ei ehtinyt matkamies rakkaan äitivainajansa synnyinsijoille kuolemaan. Vilho Jyrinojan heikosti lepattanut elon liekki sammui 15 lokakuuta 1956. Hänen ruumiinsa siunattiin Örebron kirkkomaahan 27 lokakuuta lähiomaisten sekä karjalaisten, suomalaisten ja inkeriläisten ystävien saattamana.

Lähde: irtaranta, Pertti 1993: Kynällä Kylmällä - Kädellä Lämpimällä, s. 230.

Taulu 75 (taulusta 45)

7. Heikki Huotarinpoika Laukkanen

(Fjódor Fjódorov Läykkyjev).

s. 07.02.1908 Kontokki.

Puoliso: **Tarja Riiontyttö Laukkanen o.s. Antipin**

s. noin 1899 Pirttilahti.

Lapset:

Toivo Laukkanen, s. 04.06.1930 Pirttilahti Vuokkiniemi.

Leo Laukkanen..

Helmi Fokin o.s. Laukkanen.

Taulu 76 (taulusta 46)

7. Nasarie Huotarinpoika Peksujev

(Nazar Fjódorovits Peksujev).

s. 14.10.1886 Kostamus Kylä (Timonen).

Puoliso: **Tatjana Mihailintytär Peksujeva**

s. noin 1888 Vuokkiniemi.

Lapset:

Ananie Peksujev, s. noin 1907 Kostamus Kylä (Timonen).

Taulu 77 (taulusta 47)

7. Outi Timontytär Stepanova o.s. Peksujeva

(Agafia Timofejevna Peksujeva).

s. noin 1884 Kostamus Kylä (Jehhimäinen).
Puoliso: 26.04.1902 **Aleksi Poavilanpoika Stepanov**
(Aleseij Pavlov Stepanov).
s. 15.03.1880 Paanajärvi Kurenkylä.

Lapset:

Ivan Stepanov, s. noin 1901.

Anastasia Stepanova, s. 24.10.1903 Paanajärvi Kuren kylä.

Uljana Stepanova, s. 11.11.1904 Paanajärvi Kuren kylä.

Mihail Stepanov, s. 22.05.1908 Paanajärvi Kuren kylä.

Jaakko Kurela e. Stepanov, s. 15.07.1911 (24.10.190 Paanajärvi Kuren kylä, k. 23.06.1944 Suomessa).

Hotei Stepanov, s. 04.08.1911 Paanajärvi Kuren kylä. (Fotij).

Jelena Stepanova, s. 14.05.1914 Paanajärvi Kuren kylä.

Simana Stepanov, s. 20.07.1916 Paanajärvi Kuren kylä.

Taulu 78 (taulusta 47)

7. Vasselei Timonpoika Peksujev

s. noin 1891 Kostamus Kylä (Jehhimäinen).

Puoliso: **Anni**

s. Jyskyjärvi.

Jehhimäisessä. asui **Vasselei**, jonka vaimo Anni oli Jyskyjärvestä.
Virtaranta, Pertti. Vienan kylää kiertämässä, s.209.

Sitten oli Jehhimäisen Vasselein Talo. Kaikki, koko tämä kyläkunta, oltih Peksujevijä.
Punalippu n:o 2/1976, s. 102.

Taulu 79 (taulusta 50)

7. Iivana Oleksipoika Saavinen

s. 15.05.1881 Kuivajärvi

Puoliso: **Toarie Miikkulantytär Saavinen o.s. Bogdanova**

s. noin 1891 Ajuolahti Vuokkiniemi

Lapset:

Santeri Saavinen, s. 13.04.1911 Kuivajärvi.

Nikolai Saavinen, s. 04.02.1913 Kuivajärvi.

Annikki Vuolle o.s. Saavinen, s. 30.11.1918 Kuivajärvi.

Maikki Saavinen, s. noin 1921 Kuivajärvi.

Aleksi Saavinen, s. noin 06.06.1926 Kuivajärvi.

Iivana Saavinen, s. noin 1928 Kuivajärvi.

"**Outin sisar Toarie taas oli naimisissa Kuivajärvessä Iivana Saavisen kanssa.** Muistellaan, että Outin ja Toarien äiti olisi ollut nimeltään Anni ja kotoisin Poahkomienvaarasta."
Lähde: Virtaranta, Pertti 1972: Polku Sammui, s. 239.

"**Iivana eli Johannes Saavinen (synt. 1881, kuoli 1931) oli nainut Toarie Miikkulantyttö Bogdanovin Vuokkiniemen Lahdenrannalta.** Toarien äidin tiedetään olleen nimeltään Anni ja kotoisin Poahkomienvaarasta. Miikkulan isä Onuhrie oli Akonlahden Bogdanoveja. Onuhrien vaimon nimeä ja syntymäkylää ei muisteta. Miikkulalla oli veljiä Iivana ja Oleksei. Kaikilla kolmella veljellä oli Vuokkiniemen Lahdenrannalla omat talot. Miikkulalla ja Annilla oli Toarien lisäksi ainakin seuraavat lapset: Outi, joka oli naimisissa Kivijärvessä Levasen Olekseine vaimona, Okahvie (hänenstä ei ole enempää tietoa) ja poika Kirilä.

Iivana Saavinen oli kauppias, kuten edellä on mainittu. Hänen viimeisiä vaiheitaan on muistellut Vivi Vuoristo, joka oli opettajana Kuivajärvestä v.1930-1931: "Iivana Saavinen oli lähtenyt syksyllä laukunkantoon. Kevättalvella hänet kohtasi kuolema ja viimeisillä hankikeleillä hänen ruumiinsa kuljetettiin Suomussalmen kirkolta Kuivajärvelle. Hautasimme hänet Kuivajärven saarella olevaan vanhaan kalmistoon. Koska pappia ei ollut saatavissa, lauloin hänet hautaan. Virsi oli muistaakseni "Taivaallinen kuningas, lohduttaja, totuuden henki. Kuivajärven asukkaat olivat ortodokseja. Vieläkin kaikuu korvissani Iivana Saavisen lesken kimakka itku. Se oli aitoa karjalaisen naisen itkua. Ajattelin sitä kuunnellessani, kuinka monta kertaa se onkaan mahtanut kaikua toisissa vastaavanlaisissa tapauksissa".

Iivana ja Toarie Saavisella oli seuraavat lapset:

Santeri (synt. 1911, kuoli 1967), vaimo Ortjo Huovisen tytär Olka Hietajärvestä; Nikolai (synt. 1913, kuoli 1966), vaimo Maria Pietarintytär Huovinen (synt. 1912) Kuhmon Vartiuskylästä; Anni (synt. 1918), elää Kemin Karihaarassa, mies (sukunimi Vuolle) vuokkiniemeläislähtöinen; Maikki (synt. 1921), jonka ensimmäinen mies oli Kuhmon Rimmiltä Iivana Ahtosen poika (kaatui sodassa), toinen mies Arvi Hämäläinen, elävät Suomussalmen Ammänsaarella; Aleks (synt. 1926, kuoli 1972), vaimo vuokkiniemelaisten Riiko Lipkinin ja Santra Mäkelän tytär Taimi; Iivana (synt. 1928)."

Lähde: Virtaranta, Pertti 1972: Polku Sammui, s. 73-74.

Taulu 80 (taulusta 50)

7. Anni Oleksintytär Saavin

s. noin 1883 Kuivajärvi, k. noin 1958.

Puoliso: **Jeremie Orttonen**

s. Latvajärvi Vasonvaara.

Annin (synt. 1883, kuoli 1958) mies oli Orttosen Jeremie Latvajärven Vasonvaarasta. Jeremie kuoli Japanin sodassa Heillä oli kolme poikaa, joista kaksi kaatui venäläisten puolella Raatteessa talvella 1940.

Lähde: Virtaranta, Pertti 1972: Polku Sammui, s. 74.

Taulu 81 (taulusta 50)

7. Outi Oleksintytär Saavin

s. 20.08.1887 Kuivajärvi

1. puoliso: **Jyrki Oleksipoika Harlantjev (Vatanen)**

s. noin 1886 Vuokinsalmi.

2. puoliso: 1923 **Vaseli Ossipanpoika Sulkamoniemi- Karpov**

(Vasilij Osipovits Karpov).

s. 24.04.1883 Kentjärvi Sulkamoniemi 35

Lapset:

2. **Tatjana Peksujeva o.s. Karpova**, s. Kentjärvi.

2. **Aleksi Sulkamoniemi**, s. 14.02.1925 Kentjärvi, k. 08.01.1945 Kaatunut sodassa.

2. **Jyrki Sulkamoniemi**, s. Kentjärvi.

Oleksi Vatasen poika Jyrki oli hyvä suutari, teki >>nokkakenkie>> (= pieksuja). Jyrki, joka oli naimisissa kuivajärveläisen Saavisen Outin kanssa, kaatui 1. maailmansodassa.

Lähde: Virtaranta, Pertti. 1972: Polku Sammui, s. 198.

Outin (synt. 20.08.1887, kuoli 27.09.1958) ensimmäinen mies oli Vatasia, Oleksein Jyrki Vuokinsalmesta. Kun Jyrki kaatui 1. maailmansodassa, Outi muutti Kuivajärveen. Vuonna 1923 Outin nai Kenttjärvestä 24.04.1883 syntynyt Vaseli Karpoff, joka otti uuden sukunimen Sulkamoniemi erään Kenttjärveen pistävän niemen nimen mukaan. Vaseli oli tullut Suomussalmelle 1. maailmansodan aikana ja hankkinut Pihlaja-ahosta oman mökin. Outilla oli kummastakin avioliitosta poika. Outin ja Vaselin poika Aleks kaatui talvisodassa. Vaseli Sulkamoniemi kuoli Suomussalmella 2.12.1955.

Lähde: Virtaranta, Pertti. 1972: Polku Sammui, s. 74-75.

Taulu 82 (taulusta 50)

7. Toarie Oleksintytär Salmi o.s. Saavinen

s. noin 1890 Kuivajärvi

Puoliso: **Onni Salmi**

Toarie (synt. 1890, kuoli 1964) oli naimisissa Ahtäristä Kuivajärven vartioon tulleen rajakorpraalin Onni Salmen kanssa (kuoli 1936). Domna Huovisen tytär Outi muisteli Toarien kertoneen, että hän rahaa ansaitakseen haki jauhoja Saarivaarasta, jonne on matkaa 20 km, ja ehti päivässä tehdä kaksi matkaa; menomatalla hän aina tikutti (= neuloi) kävellessään parin sukkia.

Lähde: Virtaranta, Pertti. 1972: Polku Sammui, s. 75.

Taulu 83 (taulusta 50)

7. Marppa Oleksintytär Huovinen o.s. Saavinen

s. 20.06.1895 Kuivajärvi

Puoliso: **Eemeli Jyrinpoika Huovinen**

s. 02.08.1902 Kuhmo Huosiesvaara

Marppa I. Martta (synt. 1898) on naimisissa Kuhmon Huosiesvaarassa Jyrin Omelien (Eemeli Huovisen) kanssa. Heillä ei ole lapsia.

Lähde: Virtaranta, Pertti. 1972: Polku Sammui, s. 75.

Jyrin poika Omelie eli Eemeli Huovinen, nainut Kuivajärvestä Saavisen Olekseini (>>Kepien-Oleksin>>) ja tämän vaimon Katin nuorimman tyttären Marpan (synt. 1895). Pariskunta on lapseton.

Lähde: Virtaranta, Pertti 1972: Polku Sammui, s. 124.

Eemeli (Omelia) (s. 02.08.1902, k. 10.08.1978) avioitui Aleksi (Oleksei) ja Kati Saavisen tyttären Martan (s. 30.06.1895, k. 14.11.1977) kanssa. Heillä ei ollut lapsia.

Lähde: Pusin, Sirkka. Huovisen suvun juuret vuodesta 1760 alkaen.

Taulu 84 (taulusta 54)

8. Jenny Oleksintytär Peksujeva o.s. Laukkanen

(Jenny Alekséjevna Läykkyjeva).

s. noin 1907 Kostamus Suojärvi,

Puoliso: **Pekka Kastanjanpoika Peksujev**

(Pjotr Kasjanovitš Pekšujev).

s. 15.05.1907 Kostamus Ahvenjärvi

Lapset:

Aino Rahikainen- Ragujeva o.s. Peksujeva, s. 29.09.1929.

Iivana Peksujev.

Olga Peksujeva.

Galina Peksujeva.

Anni Peksujeva,.

Eino Peksujev,.

Taulu 85 (taulusta 54)

8. Jelena Oleksintytär Vasiljeva o.s. Laukkanen

(Jelena Alekséjevna Läykkyjeva).

s. noin 1907 Kostamus Suojärvi.

Puoliso: **Larion Vasiljev**

s. Kiestinki.

"Tatjana-täti oli joutunut miehelään kauaksi kotiseudultaan, vaikeiden taipaleiden taa. Sukulaiset kävivät täällä perin harvoin. Mies oli kuollut ja omia lapsia hänellä ei ollut. Tatjana oli pyytännyt sisareltaan Irolta, jolla oli toistakymmentä lasta, Jelena-tytön itselleen ottolapseksi. Jelena-serkku olikin kasvanut täällä tätinsä hupina, mennyt naimisiin ja tuonut kotiväyyn. Vävy oli metsätöissä, kotona vain naiset ja nuoren parin esikoinen Valeri. "

Lähde: Rugojev, Jaakko. Jaakko ja Vasselei, Korpikarjalaista nuoruutta, s. 54. Jaakko Rugojevin käsikirjoitusaineistosta postuumina teoksena toimittanut Markku Niemi 1997. Petroskoi >>Karjala>> 1997. ISBN 5-7545-0718-6. 264 sivua.

Taulu 86 (taulusta 54)

8. Maria Oleksintytär Laukkanen

(Marija Alekséjevna Läykkyjeva).

s. 11.11.1911 Kontokki

Puoliso: N.N.,.

"Vastaan sattui tuttava nainen sotilaspuvussa, Maria Laukkanen Uhtualta. - Kah, Pekkako se... Martta on tässä jo ihan itkemäisillään ollut kun veikkokultaa ei kuulu. Vuota vain, mie kutsun. Hän on lajittelemassa puhdasta pyykkiä. Martta tuli ovesta ulos, siristi silmiään häikäisevässä aurigossa ja ryöpsähti juoksujalkaa veljensä syliin. Ja kyllä siinä oli sekä naurua jotta itkua. Hetken kuluttua he jo istuivat tukevatekoisen pihapöydän, mäntyjen varjossa ja kertoivat toisilleen uutisiaan. Kun Maria kulki ohi, Pekka kysyi: - Hyvinkö tämä pikkusisko tottelou vanhempu väkie ? ? - Ei ole moittimista. Ylen hyvä on tyttö. Martta punastui hiusmartoa myöten, ja ruskea tukka oli auringon säteissä kuin tuleen syttymäisillään. Kuinka onnellinen hän olikaan taas, tavattuaan pitkästä aikaa Pekan, joka oli hänelle sekä veli että isä, ainoa veli, Yrjöhän oli kaatunut jo toista vuotta sitten. Aika lensi kuin siivillä. Sanottavaa olisi ollut loputtomiin, mutta sotilaan lomapäivä on aina liian lyhyt. Pekan täytyi lähteä. Maria ja Martta saattoivat hänet niityn laitaan. - Jiahän terveheksi, Martta sisko... A sie, Maria Oleksejevna, ole niin hyvä, yritä varjella häntä...Pekan ääni värähti. Hän hymähti hiukan väkinäisesti, heilautti kättään. Padolle päästyään hän kerran vielä kääntyi heihin päin, seisoi hetken ja lähti harppomaan metsänrantaan kohti."

Lähde: Rugojev, Jaakko 1979: Suku polvien saatossa. s. 131.

Taulu 87 (taulusta 54)

8. Nikolai Oleksipoika Laukkanen

(Nikolai Alekséjev Läykkyjev).

s. noin 1926 Kostamus Suojärvi

Puoliso: **Zinaida**,.

Lapsset:

Valentina Laukkanen

Alexi Laukkanen

Taulu 88 (taulusta 54)

8. Olga Oleksintytär Laukkanen

(Olga Alekséjevna Läykkyjeva).

s. noin 1926 Kostamus Suojärvi

Puoliso: **Grigori Gudravtsov**

Taulu 89 (taulusta 54)

8. Santeri Oleksipoika Laukkanen

(Santeri Alekséjev Läykkyjev).

s. noin 1930 Kostamus Suojärvi

Puoliso: **Olga Laukkanen o.s. Bogdanova**

s. Akonlahti.

Taulu 90 (taulusta 54)

8. Anna Oleksintytär Olennikov o.s. Laukkanen

(Anni Alekséjevna Läykkyjeva).

s. Kostamus Suojärvi

Taulu 91 (taulusta 55)

8. Pekka Riionpoika Laukkanen

(Pjotr Grigórijev Läykkyjev).

s. 02.05.1913

Puoliso: **Anni**

Asunut sähköasemalla muutama kilometri Uhtualta (nykyisin Kalevala).

Lähde: Sergejeva (Laukkanen), Maria. Haatattelu 11.07.1998 Uhtualla. Haastattelija Pauli Laukkanen..

Taulu 92 (taulusta 56)

8. Pjote Nikiforinpoika Kuzmin

s. noin 1914 Nokeus

Puoliso: **N.N. Kuzmin**

Terve!

Kirjoitan teille, kun lukenut teidän ilmoituksenne lehdistä. Minun isoäiti Laukkanen (Läykkyjeva) Aleksandra on ollut kotoisin Kontokki-kylästä.

31.01.1914 hän meni naimisiin Kuzmin Niforin (Dmitrin poika) kanssa kylässä Nogueuks. Siitä on merkitty kirkon papereissa. Isoäiti kuoli sodanaikana.

Minun isä Kuzmin Pjotr (Nikiforin poika) on syntynyt Nogueuks-kylässä v. 1914 ja kuoli v. 1994 Kimasozero (Kiimasjärvi) -kylässä.

Minä olen Nikolai Kuzmin (Petrovin poika). Olen syntynyt v. 1960 Kimasozero - kylässä (Kiimasjärvi), olen karjalainen.

Kirjoittakaa, kun olette käymässä Kostamuksessa niin tulkaa käymään meillä kyllä, haluaisin tutustua.

Osoitteni:

186989 Kostamus

Leninin katu 6 - 47

Kuzmin Nikolai

Taulu 93 (taulusta 57)

8. Juho Juhonpoika Laukkanen

(Ivan Ivanov Läykkyjev).

s. 05.10.1907 Kontokki

k. 04.04.1944.

Puoliso: **Anni Timonen**

s. 15.09.1913 Luusalmi.

Lapset:

Juho Laukkasen kirjoittama oma elämäkerta

"Vanhempani olivat ennen vallankumousta ja sen jälkeen köyhät maanviljelijät. Helmikuun vallankumouksen aikana ja sen jälkeen isäni oli työssä räätälinä Kuhmonniemessä Suomessa rikkaalla porvarilla Ipatovilla, äiti

oli lasten kanssa kotona Kontokissa, viljelimaata, äitin piti käyvä työhön piikana rikkailla, sillä perhe oli köyhä ja lapsia oli kuusi, isä huonosti auttoi. Vuoden 1921 lopun isä kävi kotona Suomesta, loppuvuodella äiti kuoli. Vuosina 1921-1922 kun riehuvat rosvokonnat isä eli vielä Suomessa räätälinä Ipatovin luona. Huhujen mukaan isä kuoli v. 1926. (tarkaan en tiedä) Kaikki siskot ja veljet sen sodan aikana menivät Suomeen n. 1922 ja ovat siellä ei minkäänlaista yhteyttä heihin, en ole ollut kirjeenvaihdossa. Isä ei ollut minkään puolueen jäsen. Veljistä en tiedä. Itse menin Suomeen v. 1922 alussa konnien riehuminen aikana ja palasin Toukokuussa samana vuonna. Tulin takaisin Kontokin asukkaiden kanssa, yksi heistä Palaka Karhunen, asuu nyt Petroskoissa.

v. 1917 kesällä olin karjan paimenena, talvella tein työtä kotona. Suomesta tulon jälkeen v. 1922 viljelin maata ja hoijin taloa yksin syyskuuhun saakka. Syksyllä sotilasvallankumous komitean puheenjohtaja Lyytinen lähetti minut lastenkotiin v. 1922 (Lyytinen on nyt opettajana Uhtualla) Siihen aikaan Uhtualla avattiin talonpoikien koulu, minä menin sinne. Siellä opiskelin vuoteen 1924 sen jälkeen opiskelin Petroskoissa pedagogisessa opettajaopistossa suomen kielellä. Kesäloman aikana työskentelin Uhtualla maanviljelijänä, tein ruumiillista työtä ja tekniillistä. Opettajaopiston lopetettua minut komenettiin alaasteen opettajaksi Kalevalan piiriin missä työskentelinkin 1.09.1929 - 1.09.1931. Suopassalmen ala asteen koululla rehtori-opettaja 1.09.1931 - 1.09.1932. Luusalmen koululla v.1932 kesällä olin kuukauden kurssilla- fysiikka ja matematiikka Petroskoissa. v.1.09.1932 - 1.09.1933. fysikan ja matematiikan opettaja Vuonnissa 4-5 luokka 1.09.1933 - 1.09.1935 Akonlahden koulun johtaja ja opettaja, vuodesta 1935 tähän saakka Kalevalan piirin valistusosaston johtajana. En ole ollut sotapalveluksessa missään armeijassa.

Kansalaissodassa osaa en ottanut. Palkintoja työstäni en ole saanut, jos ei oteta huomioon rahapalkintoa jonka sain Karjalan Narkompassilta v.1934-Karjalan opettajien yhteinen kokous Tammikuussa. En ole ottanut osaa vallankumouksissa (helmikuun ja lokakuun) isä siihen aikaan oli työssä räätälinä Suomessa, äiti kotona Sukulaisista kaksi isän veljistä Risto ja Miihkali Läkkyjev olivat englantilaisessa legionissa v.1918 - 1919. Miihkali Läkkyjev oli kolhoosin puheenjohtaja Kontokissa, kuoli v.1936.

Ennen vallankumousta en missään ollut töissä. Puolueen jäsen ehdokkaaksi ehdotettiin Nurmilahden metsänhakualue Kalevalan piirissä v.1932- Ehdottajat- Tolonen Viktori nyt on työssä Kalevalan piirin NKVA järjestössä aluepuolueenjäsen karjalassa - Nikolai Kinnunen nyt on Segojärven alueen valistusosaston johtajana, Kärkenen Viktori - opettaja Somban kylässä, Hattunen - ennen oli työssä metsänhaku alalla, nyt en tiedä missä on. Leskinen - nyt on työssä Repolassa kombinaatilla.

En ole ollut puolueen jäsen, en ole erotettu puolueesta, enkä ole itse eronnut, oppositiossa en ole ollut. Puoluerangaistuksia ei ole, nuorisoliiton jäsen v. 1922 olen sen jäsen tähän saakka. Sessioissa ja kongresseissa en ole ottanut osaa. Tammikuussa Kalevalan piirineuvoston sessiassa olen valittu sen jäseneksi, v. 1935 olen ollut piirineuvoston jäsen, v. 1934 kyläneuvoston jäsen. Oikeudessa en ole ollut ja tuomittu en ole ollut

allekirjoitus: Laukkanen."

Lähde: Karvonen, Lilja. Juho Laukkasen kirjoittama oma elämäkerta, saatu jostain arkistosta.

Kansanvalistusosaston johtajana toimi Juho Laukkanen vuosina 1936-38. Pääpaikka oli Uhtua, josta pitäen hän joutui kiertelemään ympäri Vienan-Karjalaa tarkastusmatkoillaan. Stalinin vainojen aikana vuonna 1938, Juhon hyvä ystävä (Lilja muisteli epävarmasti nimeä Rautanen, työskenteli Uhtuan poliisi laitoksella, hän oli korkeassa asemassa, liikkui siviiliasussa, oli elossa sodan jälkeen) tuli ilmoittamaan, että sinun nimi on listalla ja nyt sinun täytyy mennä metsään piiloon, koska ensi yönä sinulle tulee noutajat. Ole siellä niin kauan, että vaara on ohi. Juho kokeneena metsämiehenä lähti metsään piileskelemään ja Liljan muistin mukaan oli siellä toista viikkoa. Ilmeisesti sitten Juhon ystävä laittoi johonkin tiettyyn paikkaan, tietyn merkin, että vaara on ohi. Stalinin vainoissa asetettiin kiintiöt, niin ja niin paljon ihmisiä tapetaan tietystä kylästä. Juhon palattua (kiintiöt ilmeisesti täynnä) Uhtuaan, hänet erotettiin Kansanvalistusosaston johtajan paikalta ja hänet määrättiin Alajärven koululle ala-asteen opettajaksi, jossa hän oli vuodet 1938-41. Listalle joutumisen syytä oli esim. suomalainen sukunimi, suomen kieli oli kiellettyä, jos kuultiin jonkun käyttävän suomalaisia sanoja joutui listalle jne.

Lähde: Karvonen, Lilja. Haastattelu v. 2001. Haastattelija Pauli Laukkanen.

Kuusiniemessä sijaitsi ns. Zvezdkinin otrjuada. Aikaisemmin se oli majoitettu rannalla oleviin taloihin, mutta kun suomalaiset lentokoneet olivat käyneet pari kertaa tulittamassa näitä taloja, niin koko putiikki siirrettiin rannalta korsuihin Kemin tien varteen...

Siellä Santeri näki Teppo Mitrofanovin, Jussi Ignatjevin Alajärveltä, entisen opettajansa Juho Laukkanen, sompajärveläisen Risto Ivanovin ja monia muita tuttuja miehiä. Santeri oli kuullut näistä tiedustelupalvelun miehistä aikaisemmin, mutta tiesi senkin ettei heiltä kannata kysellä mitään. Juteltiin kaikesta muusta...

Lähde: Rugojev, Jaakko. Alajärven miehiä ajan mylleryksessä, Carelia n:o 4/1990, s. 163.

Ketään ei ole unohdettu. Ystävämme Juho Laukkanen

Vuoden 1922 perustetun Uhtuan Työläis-Talonpoikaisopistoon tuli paljon oppilaita myös Uhtuan kihlakunnan eteläisistä kylistä: Kostamuksesta, Kontokista, Akonlahdesta....Sieltä tuli Peksujevia ja Vatasia, Artemjevia, Nikutjevia ja Melentjevia.... Kontokista muiden mukana tuli kaksi Juho Laukkasta, molemmat siinä 14-15 ikävuoden paikkeilla. Jotta näiden Laukkasten kanssa ei sekaanuksia ja epäselvyyksiä tulisi annettiin pulskemmalle lisäys ja tämän jälkeen hänestä tuli Juho Laukkanen ensimmäinen. Laihemmasta Juhosta tuli numero toinen. Molemmat Juhot aikanaan päättivät opiston, jatkoivat opiskeluaan, Petroskoin opettajaopistossa ja molemmista tuli alkeiskoulun opettajia. Juho numero kaksi joutui Tunkuan piirin kouluihin. Juho ensimmäinen palasi omalle seudulle Kalevalan piiriin, alkoi työnsä Luusalmen alkeiskoulussa perusti perheen, sanalla sanoen, elämäkertansa alkoi rullautua ihan kuin kaikilla muillakin ihmisillä. Tämä omaan piiriin tullut nuori opettaja oli synnynnäinen optimisti: aina hän hymyili tarttuvaa hymyään, teki työtä ja luotti kauniiseen tulevaisuuteen Me hänen toverinsa, pidimme hänestä suuresti. Joku tutuista (en nyt muista kuka se oli) risti Juho ensimmäiselle lämpimämmän nimen -Jöni, Jöni Laukkanen. Jöni oli oli hyväilynimi, jonkinlainen väännös Johanneksesta, ja Juho hyväksyi sen tuttujen kesken käytettäväksi. Virallisissa tilaisuuksissa hän oli opettaja Juho Laukkanen.

Vuonna 1936 opettaja Juho Laukkanen nostettiin kerralla ylös: hänestä tuli piirin kansanvalistusosaston johtaja. Toteamme tässä vain sen, että huolimatta noin suuresta ylöspäinhypystä ystävämme päähän ei tullut tippaakaan ylpeyden häkää; epävirallisissa keskusteluissa tuttujen kanssa hän oli edelleenkin Jöni iloinen optimisti, Vuodesta 1937 hänestä tuli Ivan Ivanovitsh, sellainen uusi tapa silloin otettiin käytäntöön.Siis virallisesti Ivan Ivanovitsh Laukkanen, mutta vanhojen tuttujen seassa edelleenkin hymyilevä Jöni. Kenellä oli ollut onni työskennellä kansanvalistusosastossa, hyvin muistaa, miten vaikeata ja työn täyteistä sekin virka on. Usein siellä ihminen unohtaa olevansa opettaja, lasten kasvattaja. Johtajan pää on täynnä koulujen ja internaattien remonttia, rakennustarpeiden etsintää, havaintovälineiden kuljetusta ja jakelua kouluille, huolehtimista polttopuista, valaistuksesta, kaadereista...Siinä kyllä väsy. Väsyi myös Ivan Ivanovitsh ja pyysi siirtoa takaisin kouluun. Pyyntö lopulta hyväksyttiin ja ystävämme siirtyi takaisin koulutyöhön. Mutta sitten vuoden 1941 kesäkuussa alkoi sota.

Juho Laukkanen, kuten kaikki toisetkin, jätti koulun ja hänestä tuli partisaani, tiedustelia. Se oli vaikea ja vastuunalainen ammatti, hyvin tarpeellinen työ. Ja ystävämme Juho suoritti hänen osakseen määrättyä työtä, sillä pienestä pitäen hän oli oppinut taivaltamaan metsiä, kärsimään vilua ja nälkää. Kuten jo ylempänä totesimme Juho oli synnynnäinen optimisti; hän oli vuorevarma voitostamme ja teki kaikkensa jouduttaakseen voiton päivää. Suoritti pitempiä ja lyhempiä retkiä, joskus toimi yksinäänkin, kun tarvis tuli.Kaikkensa teki ystävämme Juho voiton hyväksi. Mutta voiton päivää hän ei ollut juhlimassa. Hän oli yksi niistä kahdestakymmenestä miljoonasta Synnyinmaamme tyttäristä ja pojista, jotka antoivat elämänsä voiton hyväksi.Siitä on kulunut jo monta vuotta, kun Juho Laukkanen taistelutoveri Semenov (nimeä en muista) kirjoitti minulle Sortavalasta, miten Juho oli tuhoutunut. Se oli vuoden 1943 alussa, muistaakseni maaliskuussa, kun pieni ryhmä partisaaneja istui lentokoneeseen; tehtävänä oli päästä kauas vihollisen selustaan ja suorittaa siellä annetut työt. Sitä ennen pojat olivat suorittaneet harjoituksia laskuvarjon käytössä ja kaikki oli käynyt hyvin. Lentokone kuljetti ryhmän suunniteltuun paikkaan ja nyt jäi tehtäväksi päästä laskuvarjon avulla maankamaralle. Kävi kuitenkin niin, että Juho Laukkanen laskuvarjo ei auennut ?- (oliko tehty tarkotuksella) - kaikkeahan sodassa sattuu - ja Juho tuhoutui. Tämä tapahtui Levienjärven kaakkoisrannalla. Toverit hautasivat tuhoutuneen taistelilan Näin antoi kaikkensa työ- ja taistelutoverimme Ivan Ivanovitsh Laukkanen, Kontokin poika, suuri optimisti joka vuorenvahvasti uskoi voittoon. Olkoon tämä vaatimaton kirjoitus muistona ystävästämme Juho Laukkasesta. Kunnia kaatuneille! avustajamme Matti Pirhonen."

Lähde: 2 Artikkelia Karjalan lehdistä joskus 1970-luvulta. (Kalevalan Kommunisti) lehtileikkeet saatu Lilja Karvoselta

"Maamme Puolesta Kontokin poikia

Pari viikkoa sitten jouduin muistelemaan tovereitani, joiden kanssa aloin opiskeluni Uhtuan Työläis-Talonpoikaisopistossa syksyllä 1922 Sinne tuli poikia ja tyttöjä nykyisten Kalevalan ja Louhen piireistä, silloin nämä kaksi piiriä muodostivat Uhtuan kihlakunnan.

Kontokista tuli ryhmä reippaita poikia, Luka Melentjev ja Ivan Ivanovitsh Laukkanen. ja koska he kumpikin osallistui Suureen Isänmaalliseen sotaan, en voi olla muistelematta heitä näin Voitonpäivän yhteydessä Lukka (näin me häntä nimitimme silloin) Melentjev oli kahta vuotta vanhempi allekirjoittanutta, reipas ja ripeä nuorukainen, joka ei liikoja puhunut, mutta annetut työt suoritti tunnollisesti. Opiskelimme silloin samalla korkeammalla luokalla ja muistan Lukan menestyneen hyvin koulussa. Työtä hän myös oli oppinut tekemään. Tästä todistuksena oli se, että hän joutui opiskellessaan pari kertaa tekemään rahdinvetomatkan Kemiin opiston hevosella. Tällaista vastuunalaista tehtävää ei kaikille uskottu. Lukalle uskottiin ja hän suoriutui kunnialla tehtävästään.

Kun sitten vuonna 1923 jouduin opiskelemaan Petroskoin opettajaopistoon häipyi opiskelutoverini Lukka joksikin aikaa näkopiiristäni. Sitten myöhemmin. 1930-luvulla, tapasin hänet silloin tällöin. Kuului työskentelevän Osoviahimin alalla, siis maan puolustuskuntoisuuden lujittamistehtävissä.

Vuonna 1943 ollesani Maanselän suunnalla tapasin vanhan tuttuni Lukka Melentjevin Segezhasssa, nyt jo kapteenina , sanoi työskentelevän tärkeissä tehtävissä samalla suunnalla.Sodan päätyttyä Lukka Melentjev työskenteli piirikeskuksessa. Tässä haluaisin todeta sen seikan, että molemmat hänen poikansa Viktor ja Vladimir jatkavat isänsä uraa: molemmat suorittavat vastuunalaista ja kunniaakasta työtä. Toivotan ystäväni Lukan pojille menestystä.

Juho Laukkanen - myöhemmin Ivan Ivanovitsh Laukkanen oli myöskin vuodesta 1922 koulutovereitani.

Päätti Petroskoin opettajaopiston, työskenteli oman, siis Kalevalan piirin kansanvalistusosaston johtajana.

Ennen sotaa hän muistaakseni toimi Alajärven alkeiskoulun johtajana.

Sodan alussa Juho Laukkanen liittyi Zvjagininin partisaaniosastoon, jonka perustehtävänä oli tiedustelutoiminta syvällä vihollisen selustassa Juho suoritti tuota vaikeata ja vaarallista tointa tunnollisesti ja tuloksellisesti. Se oli vuoden 1943 maaliskuu, kun Juho sai tehtävän päästä vihollisen selustaan suorittakseen siellä pitkäaikaista tiedustelu toimintaa. Tämä matka osottautui hänelle viimeiseksi Juho tuhoutui Leviejärven rannalle.

Tässä tuli lyhyesti kerrotuksi kahdesta Kontokin pojasta, jotka tekivät kaikkensa Voiton hyväksi. Olkoon tämä pieni muistelu vaatimattomana muistona ja kunnianosoituksena Lukka Melentjeville ja Juho Laukkaselle.

Kalevala

Matti Pirhonen.

Lähde: 2 Artikkelia Karjalan lehdistä joskus 1970-luvulta. (Kalevalan Kommunisti) lehtileikkeet saatu Lilja Karvoselta

Sen sijaan kotikylän koulu on jäänyt hänen mieleensä koko iäksi. Alajärvellä olivat olleet opettajana Juho Petuhov, inkeriläinen nuori mies Lensu, sen jälkeen Juho Laukkanen ja Paavo Petrov.

Juho Petuhovin tiedettiin olevan papin poika Paanajärveltä. Juho oli rivakka, joskus läimäytti kurittomia viivottimellakin. Syysjäiden tultua hän luisteli pikaluistimilla, kauniisti ja nopeasti kuin tuuli. Opettaja asui koululla (ehkä se oli rakennettu jo tsaarin aikana tai talkoilla myöhemmin). Koululla oli luokkahuoneet, puusepän verstaas ja kaksi opettajanhuonetta.

Juho Laukkanen oli opettajana Suomen sodan edellä. Hän oli innokas metsästäjä. Kerrankin toi Patrikan puolelta kiimoista (soitimelta) kaksi metsoa. Ontto Korkkonen antoi pojalleen luvan käyttää haulikkoaan kun kettu repolainen alkoi vierailta navetoissa. Opettaja Laukkanen ja Santeri menivät yöksi navettaan repoa vahtimaan... ja molemmat nukahtivat odotukseen. Laukkanen oli harvapuheinen riski mies, pojat pitivät hänestä...

Lähde: Punalippu n:o 2/1990, s. 167

Laukkanen Ivan Ivaninpoika s. 1907 Kontokki, Armeijaan 1941 Kalevalassa. tav varusmies. Kuollut 04.04.1944 Livojärven itä puolella. Haudattu Vuonnisen kylän joukkohautaan, johon on haudattu 264 vainajaa.

Taulu 104 (taulusta 60)

8. Väinö Mikonpoika Laukkanen

s. noin 1934

1. puoliso: **Laila**

2. puoliso: **Nadja**

Kalevalan (aikaisemmin Uhtua) keskikoulussa on ollut eri vuosina paljon hyviä opettajia. Rakkaudella ja innolla siinä ovat työskennelleet mm. V. Laukkanen.

Lähde: Viesti 28.11.1997/ s 1.

Fb: Olga Melentjeva 26.9.2013

Pionerien kokous, 1968 vuosi. Kuvassa: Takana musiikkiopastaja Väinö Laukkanen

Opiskeltava tunnollisesti

<< Seuraavaan luokkaan koko luokalla>> - olivat koulun pioneeri- ja nuorisoliittojärjestöjen tunnuslauseita. Oli järjestetty erilaisia ainekerhoja, jotka edistivät oppilaiden tietojen avartamista ja syventämistä. Oli muutama urheilukerho ja hiihto oli erikoisessa suosiossa. Tehtiin monipäiväisiä hiihtoretkejä Luusalmeen, Jyvälahteen. Pioneerikuoro, tanssi- ja lauluyhtye olivat suuressa suosiossa. Väinö Laukkasen ohjaama yhtye monesti esiintyi Petroskoissa. Yhtye palkittiin matkalla << Orljonok >> pioneerileiriin. Se oli NL:n toiseksi suurin pioneerileiri Mustalla merellä Nuorisoliitollaiset olivat kaikessa mukana. Siihen aikaan oli suosittuna pioneeriliike: << Loistakaa leniniläiset tähdet >>. Tämän liikkeen yhteenvetojen mukaan Kalevalan keskikoulun pioneerijärjestö oli todettu parhaaksi tasavallassamme ja sai oikeuden syyttää leniniläisen tähden koulun yllä.

Lähde: Vienan Viesti 28.11.1997

Taulu 105 (taulusta 62)

8. Heikki Juhonpoika Laukkanen

s. noin 1908 Kontokki

k. 15.10.1938 Vienan Kemi.

Puoliso: **Anni Laukkanen o.s. Boktanova**

s. Akonlahti.

Lapset:

Vilho Laukkanen, s. 1934.

Sulo Laukkanen, s. noin 1936, k. noin 1941.

Kolhoosin puheenjohtaja Heikki Laukkanen (Juhonpoika) oli niin köyhä, että kun hän meni illalla saunaan, pestiin samalla hänen ainuat paikatut housunsa. Heitettiin ne saunaan kuivumaan, aamulla hän sai lämpimät ja puhtaat housut jalkaansa.

Heikki lainasi Aleksii Laukkaselta (Marin Laukkasen isä) pukua kolhoosin kokouksen ajaksi.

Heikki Laukkanen oli Kontokin kolhoosin puheenjohtaja, hänet vangittiin 1938 ja samana vuotena ammuttiin. Heikin vaimo Anni Laukkanen (synt Akonlahdessa) jäi kahden pienen lapsen kanssa. Kun alkoi sota kesällä 1941 kaikki Kontokin eläjät kiireesti evakoitiin. Mitään mukana eivät voineet ottaa kun kulkivat metsäteitä Kemiin asti. Kemistä kaikki kontokkilaiset vietiin evakkoon Arkankelin alueelle, siellä heidät sijoitettiin eri kolhooseihin.

Jo junassa nuorempi poika sairastui, sillä he kovasti kärsivät nälkää ja vilua. Kun tultiin perille, niin 5 vuotias nuorempi poika kuoli. Anni oli myöskin sairastellut ja sai lisäksi punataudin, sillä aikuiset saivat leipää vain 400g ja lapset 200g, he keräilivät kaikenlaisia jätteitä lisää ruuaksi. Anni kuoli myöhään syksyllä (joskus satoi jo lunta). Siis siitä perheestä jäi vain vanhin pojista Vilho Laukkanen.

Lähde: Sergejeva (Laukkanen), Maria. Haatattelu 11.07.1998 Uhtualla. Haastattelija Pauli Laukkanen.

Taulu 106 (taulusta 62)

8. Anni Juhontytär Koutanen o.s. Laukkanen

s. 06.02.1910 Kontokki

k. 1949.

Puoliso: **Gustav Frederikinpoika Koutanen**

s. 02.03.1888 Nivala

k. 24.02.1938 Petroskoi.

Lapset:

Vilho Koutanen, s. 03.05.1931.

Anni oli mennyt toisen kerran naimisiin karjalaisen miehen kanssa ja he asuivat Vuokkiniemessä. Eläneet oikein hyvin, työskenteli kompinaatissa. Sodan aikana evakkoon lähtö tuli nopeasti, hän ei kerennyt mukaan. Hän hoiti kolhoosin karjaa Vuokkiniemessä koko sodan ajan. Sodan lopulla suomalaiset (venäläiset?) syyttivät Annia karjan hävittämisestä, on syöty ja juotu. Anni hätäntyi, tuli poikansa Vilho Laukkanen kanssa Suomeen, jonkun suomalaisen mukana. Ollut Suomessa jonkun aikaa, sitten värvätty takaisin Venäjälle. Poika oli sillä aikaa rekisteröity Vilho Koutaseksi ja otettu heti armeijaan. Anni ei lähtenyt enää Vuokkiniemelle koska siellä ei ollut kotia, miestä eikä sukulaisia, vaan meni Kepan metsätyökeskukseen. Teki siellä mustaa työtä (kaikkea) oli hyvä työn tekijä. Mari kertoi, että Anni oli kova nauramaan ja oli sanonut Marille "näytä sormea kun minä nauraa". Anni oli hurja ratsastamaan, kulki aina ratsastamalla työmaalle, toiset menivät autolla. Syksyllä 1949 oli Anni ratsastamalla liikkeellä, hevonen oli säikähtänyt jotakin ja hän putosi hevosen selästä ja löi päänsä kiveen, ja oli menehtynyt siihen. Mari Laukkanen (Sergejeva) oli hoitanut hautajaiset (haudattu Uhtualle), koska Vilho oli sotaväessä eikä tiedetty hänen osoitetta.

Lähde: Sergejeva (Laukkanen), Maria. Haatattelu 11.07.1998 Uhtualla. Haastattelija Pauli Laukkanen.

Taulu 107 (taulusta 62)

8. Oleksi Juhonpoika Laukkanen

s. 18.03.1912 Kontokki

k. 1942 Kaatunut sodassa.

Puoliso: N.N

Lapset:

Grigori Laukkanen

Taulu 108 (taulusta 64)

8. Maria Oleksintytär Sirkeinen- Sergejeva o.s. Laukkanen

s. 1922 Kontokki

k. Uhtua.

Puoliso: **Timo Sergeijev**

Lapset:

Anatoli Sergeijev

Raija Sergejeva

"Veteraanitapaamiseen Suomussalmella osallistunut **Mari Sergejeva kertoo, kuinka hän rintamalla ensiapujoukoissa toimiessaan löysi pahasti jalkaan haavottuneen suomalaissotilaan.** Hän toimitti sotilaan,

joka käydyssä keskustelussa paljastui suomussalmelaiseksi, edelleen hoitoon. Kemissä nuoren sotilaan jalka amputoitiin. Silloinen sotilas elää tänä päivänä Kajaanissa ja Sergejeva haluaisi kovasti tavata hänet." (kuvan alla tyttö nimi sodanaikana Maria Aleksejeva Laukkanen) Kainuun Sanomat. 26.10.1995."

"Opettaja sodassa ja rauhentyössä.

22. toukokuuta kontokkilaiissyntyinen Maria Sergejeva (o.s. Laukkanen) täytti 76 vuotta. Toukokuu oli hänelle merkittävää aikaa ei ainoastaan syntymäpäivänsä johdosta, vaan myös lempijuhlansa, Voiton päivän ansiosta. Tämänvuotinen 9 toukokuuta oli Marille jo 54. luvultaan - suuren voiton hän tapasi Berliinissä ja jälkimmäiset voiton juhlat Uhtualla - Kalevalassa."

"Nuorena opettajana heti sotaan

20. kesäkuuta 1941 nuori Petroskoin opettajaopiston päästökäs Maria Laukkanen tuli Uhtualle valmiina aloittamaan elokuussa opettajauransa. Alkanut sota määräsi kuitenkin toisin - Maria yhdessä 17 muun tytön kanssa meni sanitääriosastoon sotakomissariaatin määräämänä.

- Joku saattaa sanoa, ettei minulla ollut pakkoa mennä sotaan. Mutta olin silloin ja nytkin olen toista mieltä: kuinka olisin voinut olla lähtemättä kun Isänmaani oli vaarassa ja kun toiset, minun ikäiset tytöt ja pojat heti pyysivät Nuorisoliiton komitealta lupaa lähtemään rintamalle? Radiossa joka päivä kuului Stalinin ja Molotovin puheita, jotka oli osoitettu myös nuorillekin, niille, jotka kykenivät puolustamaan maata ja kantamaan asetta kädessä, selittää Maria Aleksejevna muistellessaan sodan alkua.

Hän juuri olikin sellainen nuori, perheetön ja terve, hyvä hiihtäjä niin kuin monet muutkin karjalaiset nuoret. Sitä paitsi Marilla oli tarkka-ampujan merkki ja hän pyysikin sotakomissaariaatissa lähettämään hänet rintamalle tarkka-ampujaksi. Mutta Uhtuan suunnalla jo alkoivat suuret taistelut Vuonnisen ja Korpijärven välillä ja nuorisoliittolaistytöt määrättiin Uhtualle perustettuun Leningradin autovarikon erikoiseen sanitääriosastoon. Siihen oli kerätty parhaita linja-autoja, joilla kuljetettiin haavoittuneita etulinjalta Uhtuan lähellä oleviin kenttäsairaaloihin, missä heille annettiin ensiapua, ja edelleen Vienan Kemiin.

Havoittuneita oli kauhean paljon. Me raahasimme ja kannoimme niitä autoihin yöt ja päivät. Kädet pöhöttyivät ja olivat niin kuin pölkyjä. Sitten meille sanitääreille annettiin pressukaularemmit, joita kiinnitettiin paareihin ja siten työtämme helpottaakseen ne vaihdettiin nauhoihin, kertoo Maria Sergejeva. Haavoittuneiden joukossa oli paljon tuttuja uhtualaisia - Konsta Ivanov, klubin paras pianoharmonikan soittaja, Heikki Sallinen, kolhoosin silloinen puheenjohtaja, Juho Lesonen ja monta muita. Fysiikan ja astronomian opettaja Aarne Laitinen, joka oli minusta paras koulunopettaja, myös haavottui. Hän jäi ikuisiksi mieleeni ja minä aina lämpimästi muistan häntä, ainakin kun katson tähtitaivasta - minusta tuntui, että opettajamme tiesi melkein kaiken Tähtikunnasta ja meteoriiteistä, eläytyneenä Mari muistelee kouluvuosijaan ja haikein mielin sodassa menneitä."

"Vaikein tapaus sydämmen muistina

Helteisenä kesänä 41 kolmelle uhtualaistytöjen sanitäärijoukkueelle riitti töitä ympärivuorokausien. Vähäiseen uneen päästesään heillä ei ollut voimaa edes isokokoisten sotilassaappaiden riisumiseen, niissä nukuttiinkin. Saunasta eli kylystä ei ollut puhuttakaan, hyvä oli näinkin, että päästiin joessa ja lammessa uimaan. Vuorokaudessa tehtiin kymmeniä reissuja Kemiin kuoppaisia teitä pitkin, 180 km päähän Uhtualta, eivätkä kaikki tytöt selvityneet niistä. Tatjana Lesonen ja Iro Ivanova kuolivat Kemissä pommitukseen, eikä haavoittuneidenkaan keskuudessa se ollut harvinaista. Mari sanoo itkeneensä joka kerta kun nuoret miehet kuolivat autossa käsiin. Ihmisen muisti pelaa yleensä siten että siinä säilyy vaikeimmat kokemukset ja parhaat elämykset. Mari Sergejevakin muistaa sellaisen vaikean tapauksen sodan alusta, kun hänen saattamiensa sotilaiden joukossa oli eräs oikein pahasti haavoittunut mies, suomalainen kuten jälkeensä selvisi.

Tavallisesti suomalaiset jättivät hyvin vähän omia sotilaita taistelutantereille. Sitäkään haavoittunutta en aluksi luullut suomalaiseksi, sillä hänellä ei ollut sotilaspukua päällä. Sillä miehellä oli oikea jalka murskattu, verta valui kauheasti ja se oli sellaista hyytelömäistä. Vasta autossa ajellessaan miehen kortista ja puheestaan älysin, että hän olikin suomalainen. Hän oli erittäin pahassa kunnossa ja minä suorastaan pelkäsin, saatanko hänet elävänä Kemiin?. Hän pyysi minulta vettä, mutta tietenkään en antanut vettä sille, koska en tiennyt

onko hänellä haava mahassa, virtsarakossa vaiko mahalaukussa. Ehkä hän luuli minua saitaksi, kohtuuttomaksi, mutta minä olin silloin vienyt Kemiin jo satoja haavoittuneita ja tiesin hyvin, ettei niille saanut antaa vettä, kertoo sotaveteraani M. Sergejeva sotatapauksesta niin kuin se olisi tapahtunut eilen. Tapetaanko minut - kysyi suomalainen sotilas nuorelta karjalaiselta tytöltä. Mari vastasi <<ei>> ja olipa oikeassa. Kuten 1990-luvun puolivälissä selvisi, Kemistä mies evakuoitiin Petroskoihin, missä häneltä leikattiin jalka, ja edelleen vietiin vankileiriin Karaganda- kaupunkiin. Kolmen vuoden päästä 1944 hänet luovutettiin Suomelle, Nykyään se mies, Tauno Seppänen, asuu Kajaanissa. Kaikki tämä tuli Marin tietoon vasta pari vuotta sitten. 1995 voiton päivän 50- vuotisjuhlan merkeissä Kalevalassa järjestettiin yhteinen tapaaminen karjalaisten ja suomalaisten sotaveteraanien kanssa, jossa Mari Sergejeva kertoikin siitä mieleensä painuvasta sota-ajan tapauksesta. Tapaamisessa mukana ollut Talvisodan historiikkaa tutkiva Leo Kortimo, evp. rajavartijamestari Suomussalmelta, löysi sen miehen Suomesta, mikä oli muuten hyvin vaikeata, sillä henkilötiedot täysin puuttuivat. Kajaanissa asuva sotaveteraani Timo Seppänen oli juuri Marin kaukaisena 1941 Kemiin saattama haavoittunut suomalainen. He ovat jo olleet puhelinyhteydessä, mutta eivät vielä tavanneet toistaan. Suomen sodanajan Rjp8 osasto on kutsunut M. Sergejevan jo kaksi kertaa vierailulle Suomussalmelle, mutta hän terveyssyistä ei voinut lähteä matkalle, kaksi infaktia ja insultti ovat estäneet häntä tapaamisesta T. Seppäsen kanssa.”

”Kotiin Uhtualle

Yllä kerrottu tapaus oli vain yksi hetki pitkässä nelivuotisessa sotatarinassa. Mari Laukkanen sanitääri ja myöhemmin sairaanhoitaja, on pelastanut kymmeniä satoja haavoittuneita Karjalassa, Kirovskin alueella, Puolan rintamalla ja Berliinin taisteluissa. Gdyna-kaupungin lähellä 2. helmikuuta 1945 hän sai ruhevamman ja mitallin uljuudesta ja mitaleita lähes 20. Ankaria Berliinin taisteluja Mari nimitää helvetinkattilaksi, missä molemmat osapuolet taistelivat kuin leijonat. Voiton viesti tuli Marille hänen ollessaan työvuorolla.

Olipa meillä itkua ja naurua sillä me tiesimme oikein hyvin, millä hinnalla oli saatu se suuri voitto, sotaveteraani M. Sergejeva kertoo liikuttuneena. Kesän 1945 ylikersantti Mari Laukkanen oli Saksassa, mutta koti-ikävä kovasti kirveli häntä, kotona Uhtualla odotti hänen äitinsä. Kohta tuli Stalinin käsky demobilisoida armeijassa olleita asiantuntijoita ja näin Mari pääsi kotikonnuille Uhtuan kouluun. Ensimmäinen oppivuosi oli kova - sekä opettajat että kokivat nälkää ja kurjuutta.

Maria Aleksejevna Sergejeva toimi alkeiskoulun ja työopetuksen opettajana Uhtuan-Kalevalan koulussa yli 30 vuotta. Vuodesta 1977 hän on eläkkeellä ja asuu edelleen Kalevalassa puolisonsa, Dimitri Ivanovitshin kanssa. Mari ihmettelee, miksi nykyään kouluissa koululaisten kasvatustyö on lyöty laimin? Kyllä opettajaveteraaneja edellenkin kutsutaan kouluun Voiton päivän aattona, muttei enää kertomaan menestä sodasta, vaan teelle. - Lasten on tiedettävä siitä, kuinka heidän mummonsensa ja vaarinsa taistelivat ja kuinka moni heidän maamiehensä on menettänyt henkensä, jotta nykyiset lapset saisivat elää rauhassa Maria Sergejeva korostaa.

S. Staskoit’.

Lähde: Vienan Viesti 29.05.1998.”

Taulu 109 (taulusta 66)

8. Jussi Juhonpoika Peilamo e. Peksujev

s. 25.04.1876 Kostamus Kylä (Timonen)

Puoliso: 28.05.1903 **Tatjana Miitreintytär Peilamo o.s. Peksujeva**

s. 22.01.1881 Kostamus Kylä

Lapset:

Aleksndra Peilamo, s. 30.05.1904 Kostamus

Irene Peilamo, s. 18.10.1905 Kostamus.

Olga Peilamo, s. 24.12.1912 Juuka.

Veera Peilamo, s. 15.02.1916 Juuka.

Paavo Peilamo, s. 05.02.1918 Juuka.

Niina Peilamo, s. 08.09.1922 Juuka.

Taulu 110 (taulusta 66)

8. Marttina Juhonpoika Peksujev

s. 14.04.1878 Kostamus Kylä (Timonen)

k. noin 1936.

Puoliso: 30.06.1906 **Jelena Stafeintytär Remsu**

s. noin 1888 Vuokkiniemi

Lapset:

Nikolai Peksujev, s. noin 1909 Kostamus Kylä (Timonen)

Anni Gerasimova o.s. Peksujeva, s. noin 1910 Kostamus Kylä (Timonen)

Vasili Peksujev, s. 13.04.1914 Kostamus Kylä (Timonen), k. 25.02.1944 Kaatunut sodassa.

Aleksi Peksujev, s. noin 1920 Kostamus Kylä (Timonen)

Taulu 111 (taulusta 66)

8. Maria Juhontytär Rugojeva o.s. Peksujeva

s. 01.04.1880 Kostamus Kylä (Timonen).

Puoliso: 15.02.1902 **Ortjo Timonpoika Rugojev**

s. 23.03.1874 Kostamus Suojärvi.

"Timo-ukon paikalle rakensivat siis uuden talon Ortjo, josta muuten käytettiin myös suomalaista nimeä Otto, ja Simana. Simana meni "starttsoih" eli srannikaksi" (eräs uskonlahko) ja siinä uskossa kuoli."

Lähde: Virtaranta, Pertti: Kulttuurikuvia Karjalasta, Kostamuksen patriootti s. 171. Gummerus Kirjapaino Oy Jyväskylällä 1990. ISBN 951-35-4914-3. 310 sivua.

"**Ortjon ensimmäinen vaimo oli Timosen Iivanan tyttö Outi Kostamuksen Kylältä**, toinen Lukki joko

Luvajärvestä tai Vonkarvesta. Ortjolla ja Lukilla oli tytär Oksenie, jonka nai Kostamukseen v. 1902 syntynyt, v:sta 1953 Vuokkiniemessä elänyt Mikittä Huotarinpoika Vatani."

Lähde: Virtaranta, Pertti 1978: Vienen kylä kiertämässä, s. 252 Karjalaiskylä entistä elämää Venehjärvestä Kostamukseen.

Taulu 112 (taulusta 66)

8. Otto Juhonpoika Peksujev

s. 18.03.1882 Kostamus Kylä (Timonen)

k. 14.01.1921 Juuka.

Puoliso: **Anna Lindblad**

s. 16.12.1885.

Lapset:

Anna Peksujeva

Iida Peksujeva

Paula Peksujeva

Taulu 113 (taulusta 66)

8. Irina Ivanintytär Laukkanen o.s. Peksujeva

s. 25.04.1885 Kostamus Kylä (Timonen)

k. noin 1921 Kontokki.

Puoliso: 14.01.1904 **Juho Riionpoika Laukkanen**

s. 01.09.1882 Kontokki

k. noin 1928 Kymilinna.

Lapset:

Heikki Laukkanen, s. 12.04.1905 Kontokki

Juho Laukkanen, s. 05.10.1907 Kontokki.

Anni Laukkanen, s. 03.11.1909 Kontokki.
Ville Laukkanen, s. 01.01.1913 Kontokki.
Simo Laukkanen, s. 03.02.1915 Kontokki.
Maija Kokkonen o.s. Laukkanen, s. 01.04.1920 Kontokki.

Vallankumouksen aikana ja sen jälkeen Juho oli työssä räätälinä Kuhmonniemessä Ipatovilla. Karjalan kansannousun aikaan 1921 - 22 Iro oli vakavasti sairaana. Kuhmossa silloin ollut Juho Laukkanen lähti hakemaan perhettään turvaan Suomen puolelle, Iro oli juuri kuollut hänen saapuessaan kotiin ja lähtemään jouduttiin niin kiireesti, että hän jäi hautaamatta. Perhe pakeni hevosen vetämällä reellä. Pimeässä keskellä järven jäätä Simo putosi kenenkään huomaamatta reestä. Simo juoksi surkeasti itkien reen jäljessä useita kilometrejä ennenkuin huomattiin, ettei hän ollut mukana. Hevonen käännettiin ympäri ja väsynyt poika peiteltiin turvaan.

Annin ja Simon muistitiedon mukaan Juho- isä oli keväällä 1922 käskenyt, Juho poikaansa menemään rajan yli katsomaan oliko Kontokkiin jääneestä talosta enää mitään jäljellä ja aloittamaan kevätyöt, muu perhe tulisi myöhemmin. Juho tekikin näin, mutta ennenkuin hän ehti palata takaisin, raja suljettiin ja hän jäi Neuvostoliiton puolelle.

Lilja Karvonen (o.s. Laukkanen) puolestaan muisteli isänsä kertoneen, että Juho ankarana kasvattajana oli halunnut pakottaa tätä räätäliksi. Juho poika oli kuitenkin ollut varsin haluton ryhtymään vaatturin virkaan ja karannut rajan yli.

Suomen puolella perhe asettui Kuhmoon Väisästen omistamaan Konapin taloon, jossa Juho harjoitti räätälin ammattia ja piti pientä kauppaa.
20-luvun puolivälin paikkeilla perhe siirtyi Kymilinnaan Kotkan lähelle pakolaiskeskukseen.

Taulu 114 (taulusta 66)

8. Simo Juhonpoika Peittola e. Peksujev

s. 01.09.1891 Kostamus Kylä (Timonen)
Puoliso: 06.02.1913 **Palaka Ivanintytär Peittola o.s. Huovinen**
s. 13.10.1893 Suomussalmi Kuivajärvi
Lapset:
Irja Peittola, s. 12.12.1913 Kostamus.
Paula Peittola, s. 07.06.1916 Kostamus.
Vilho Peittola, s. 1921
Juho Peittola, s. noin 1924.
Paavo Peittola, s. 30.03.1927
Santeri Peittola, s. 14.06.1929.
Yrjö Peittola, s. 14.06.1929

Taulu 115 (taulusta 66)

8. Ulli Juhontytär Bogdanova o.s. Peksujeva

s. noin 1894 Kostamus Kylä (Timonen).
1. puoliso: 01.07.1915 **Jupla Huotaripoika Bogdanov- Hyvönen**
s. noin 1888 Akonlahti Märkävaara.
2. puoliso: **Trassie Bogdanov**
Lapset:
1. **Mari Prohorova o.s. Bogdanova- Hyvönen**, s. 09.08.1914 Akonlahti.
1. **Ivan Bogdanov (Hyvönen)**
1. **Risto Bogdanov (Hyvönen)**
2. **Jaakko Bogdanov**
2. **Anni Bogdanova**

Taulu 116 (taulusta 67)

8. Jelena Miitreintytär Nykänen o.s. Melentjeva

s. Akonlahti Timola.

Puoliso: **N.N. Nykänen,**.

Lapset:

Valte Nykänen

Taulu 117 (taulusta 67)

8. Pekka Miitreinpoika Melentjev-Omenainen

s. 16.01.1885 Akonlahti Timola

Puoliso: **Kaisa Maria Marjovaara Pyykkö**

s. 30.05.1885 Pielisjärvi Sikovaara

Taulu 118 (taulusta 67)

8. Ivan Miitreinpoika Melas- Melentjev- Omenainen

s. 17.01.1896 Akonlahti Timola

Puoliso: **Tiina Johanna Matintytär Melas- Melentjeva- Omenainen o.s. Honkanen**

s. 27.07.1896 Pielisjärvi Vuonislampi 4.

Lapset:

Annikki Määränen o.s. Melas- Melentjeva- Omenainen, s. noin 1924

Taulu 119 (taulusta 67)

8. Nasto Miitreintytär Sinikivi o.s. Melentjeva

s. 14.04.1898 Akonlahti Timola

1. puoliso: **Huotari Sirkeinpoika Sinikivi- Huotarinen**

s. 20.04.1894 Akonlahti

k. 16.11.1927 Kymilinna.

2. puoliso: **Antti Heikinpoika Melentjev**

s. Pielisjärvi.

Lapset:

1. **Veikko Sinikivi**

s. 10.05.1920

1. **Veera Sinikivi**

Me alla mainitut Vienan Karjalan väliaikaisen toimikunnan jäsenet ilmoitamme täten muuttaneemme nimemme seuraavasti:

Feodor Feodoroff on oleva Huoti Sinikivi. Kontokin edustaja.

Lähde: Karjalan Vartia n:o 1, Uhtualla 15.12.1919. Uusinta painos 2002, Toimittanut Heikki Tarma.

Kustantanut Karjalan Sivistysseura

Taulu 120 (taulusta 67)

8. Irina Miitreintytär Melentjeva- Omenainen

s. noin 1904 Akonlahti Timola.

Puoliso: **N.N**

Lapset:

Valde

Taulu 121 (taulusta 68)

8. Nasto Miitreintytär Arhipova o.s. Laukkanen

s. noin 1898

Puoliso: **Nikolai Arhipov**

k. Vangittu 1938.

Taulu 122 (taulusta 68)

8. Anna Miitreintytär Prohorova o.s. Laukkanen

Puoliso: **Prohorov**

”Päivää!

Olen lukenut lehdistä ilmoituksenne, joka kiinnosti minua hyvin paljon. Päätin kirjoittaa siitä, mistä minulla on tietoja.

Minun isoäitini oma sukunimi oli Läykyeff (Prohorova Anna Dmitrin tyttö). Hän on jo kuollut, mutta hänen siskonsa on elossa (Paraskovija Dmitrin tyttö).

Keromuksien mukaan isoäitini isä Dmitri Ivanovin poika Läykyeff ja isoäitini Anna Feodorin tyttö Läykyeff olivat asuneet vanhassa Kontokki kylässä.

Ilmeisesti vanhan kontokin sijaintipaikka on Kontokki-järven rannalla (Kostomuksessa). Puhutaan, että siellä oli aikaisemmin vanhan kylän taloja (nykyaikana sen paika nimi on Giproruda, mutta en ole varma, että näin on).

Minulla on tietoja, että Dmitri Ivanovin poika oli hyvä Räätäli.

Tässä on ne tiedot, mistä minä voin ilmoittaa teille.

Hyvää jatkoa. kunnioittaen

Valentina.

Osoite:

Karjala

Kostamus

Oktjabrskaja katu 2-43

Ivanina Valentina (Mihailovna)

Lähde: Kirjeet Venäjältä”

Taulu 123 (taulusta 68)

8. Paro Miitreintytär Lysenko o.s. Laukkanen

Puoliso: **Lysenko,**

Taulu 124 (taulusta 68)

8. Mihail Miitreinpoika Laukkanen

s. noin 1905 Rukajärvi

k. 10.01.1938 Ammuttu.

Puoliso: **N.N**

Lapset:

Boris Laukkanen

Synt. 1905, Rukajärvellä asui siellä, Karjalainen. Entinen kommunisti puolueen jäsen, Työläinen. Vangittu 16.12-37. tuomittu 28.12.37. Ammuttu 10.01.1938 Rukajärven vierellä.

Taulu 139 (taulusta 75)

8. Toivo Heikinpoika Laukkanen

s. 04.06.1930 Pirttilahti Vuokkiniemi

k. 24.02.2015 Ruotsi.

Puoliso: N.N

Paulille:

Ilmeisesti tiedätkin, että **Toivo Laukkanen eleli Pirttilahdessa mummonsä Okahvie Antipin`n hoivissa.**

Tätini eivät tiedä koska ja miten Toivo oli ilmestynyt Pirttilahteen, paitsi että Toivon isä oli viety 1938 Stalinin vainoissa. Ämmö Okahvie Antipin huolehti myös orvosta Liisa Eriksonista, joka meni myöhemmin naimisiin Teppo Löytölän kanssa ja asuu siis Ruotsissa.

Okahvie Antipinin kuva on mm.kirjassa Kansanrunon Kauko-Karjalaa ja Kalevalan synty (Väinö Kaukonen) ; WSOY 1984 (sivu 148).

Lähde: Sähköposti Asmo Kalliolta 23.09.2002.

Pauli

lähdin myös jäljittämään Toivo Laukkasta, ja hänen evakkoretkestään Ruotsiin on lyhyt maininta kirjassa Valkoiset sivut (Äänislinnan yhteislyseosta) s.138. Toivohan oli siellä opiskelemaisena. Kirjoittaja on Martti Hölsä; painettu 1997.Hyvää ajankuvaa. Samoin jääk. ev. Ragnar Nordström kirjassa Voitto tai kuolema (1996)kertoo **Toivon matkasta. (eversti osti tätieni mukaan Toivolle polkupyörän - ensimmäisen Pirttilahdessa - ja muutenkin oli kuulemma mieltynyt Toivon reippauteen)** Pyörästä on jopa kuva olemassa, mutta minun on vielä paljon harjoiteltava kuvien retusointia koska osa suvun hallussa olevista kuvista on todella huonokuntoisia.

Samoin näyttää jutustelu Welling/ Laukkanen suvusta jatkuvan Karjala- lehdessä. Lukaiseppa 13.3. ilmestynyt numero - Jääsken kärjäjtk. vuodelta 1666.

Lähde: Sähköposti Asmo Kalliolta 24.03.2003.

Hän tuli Suomeen v.1942 - 1943. sotilaiden matkassa Akonlahdesta, oli Suomessa n. 2 v. Menestyi koulussa hyvin, kävi 2 luokkaa talvessa. Sodan loputtua VALPO rupesi etsimään Toivoa palauttaakseen hänet Neuvostoliittoon. Eversti Nordström auttoi Toivoa, antoi rahaa ja neuvoi häntä matkustamaan Ruotsiin. Toivo matkusti siten, että osti lipun asemavälin kerralla ja tuli Kajaaniin. Kajaanista Toivo matkusti Aavasaksaan ja sieltä Ruotsiin. Nikke oli ollut pidätettynä, koska luulivat häntä Toivo Laukkaseksi. Lähde: Laukkanen, Nikke. Haastattelu 1996. Haastattelija Pauli Laukkanen.

Vienasta tulivat Loviisan yhteiskoulua käynyt Toivo Laukkanen ja Jussi Mäkelä. Jälkimmäinen oli Äänislinnan yhteislyseon oppilas ja hänen tarkoituksenaan oli jatkaa koulun käyntiä Loviisassa. Molemmat olivat alaikäisiä ja yksikseen. Näin he kuuluivat niihin lapsiin ja nuoriin, joita Valvontakomissio vaati ehdottomasti luovutettavaksi Neuvostoliittoon. Kummallakin oli lähtö jo hiljalla Helsingin kokoamiskeskuksessa, mistä he kuitenkin karkasivat ja pääsivät vaiherikkaan pakomatkan jälkeen turvaan Ruotsiin. Hurjia retkiä 14- ja 15-vuotiaille poikasille Lähde: Nevalainen 2006; Nevalainen, Pekka, Karjalan kansaa valistamassa. Itä-Karjalan pakolaiset opinteillä Suomessa s. 280. Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran Toimituksia 1091. Karisto Oy Hämeenlinna 2006.

Jussi Mäkelä on siirtynyt tuonilmaisiin. Sitä on vaikea uskoa todeksi, vaikka hän täyttikin tammikuun 13. Päivänä 70 vuotta. Viimeksi tapasimme 20.5. Jämsän Himoksella Äänislinnan yhteislyseon oppilaiden yhteisessä tilaisuudessa, jonne oli saapunut osanottajia Karjalasta ja Suomesta sekä Jussi Ruotsista. Pian eron jälkeen sain kuulla Jussin nukkuneen ikiuneen kodissaan Tukholmassa.

Jussilla oli dramaattinen elämä. Jo pikkupoikana hän koki kodissaan koko elämään vaikuttaneen perhedraaman. Jatkosodan ajan Jussi vietti orpopoikana Vuokkiniemessä ja talvikaudet 1943-44 Äänislinnan yhteislyseoissa. Pakolaisena hän saapui Suomeen tarkoituksenaan jatkaa koulunkäyntiä Loviisassa, mutta sen keskeytti Valpo: **Jussi pidätettiin ja häntä odotti palauttaminen Neuvostoliittoon. Yhdessä Toivo Laukkasen kanssa poikien onnistui kuitenkin puijata leirin upseeria ja monivaiheisen pakomatkan jälkeen asettua asumaan Ruotsiin. Jääkärieversti Nordström auttoi monin tavoin poikia elämän alkuun.**

Monivaiheinen oli Jussin elämä Ruotsissakin. Se seestyi vasta viimeisinä vuosina. Jussi löysi uudelleen myös. Kotiseutunsa Vuokkiniemen, jonne hän teki useita matkoja. Hän osallistui innolla Vuokkiniemen

kirkon jälleenrakentamiseen lahjoittamalla huomattavia rahasummia. Hän toimi Vuokkiniemi-seuran yhdyshenkilönä Ruotsissa kuolemaansa saakka. - Kepeät mullat haudallesi, Jussi!
Heikki Kyyrönen.

Lähde: Karjalan Heimo n:o 7-8/2000, s. 109.

Taulu 140 (taulusta 75)

8. Helmi Heikintytär Fokin o.s. Laukkanen

Puoliso: **Fokin**

s. Jyskyjärvi.

Taulu 163 (taulusta 105)

9. Vilho Heikinpoika Laukkanen

s. 1934

Puoliso: **Ljudmila Laukkanen o.s. Borisovna**

Ljudmila Borisovna on kirjoittanut rakkausromaani tyylisen kirjan "Yritä olla onnellinen" (Petroskoin yliopiston Kirjapaino 1998) elämästään Vilho Heikinpoika Laukkanen kanssa, kirjailijanimellä L. Vitusla. Kirja sisältää Ananie Melentjevin piirtämän kartan Kontokin kylästä ja jonkin verra valokuvia.

Heikki Laukkanen oli Kontokin kolhoosin puheenjohtaja, hänet vangittiin 1938 ja samana vuotena ammuttiin. Heikin vaimo Anni Laukkanen (synt Akonlahdessa) jäi kahden pienen lapsen kanssa. Kun alkoi sota kesällä 1941 kaikki Kontokin eläjät kiireesti evakoiitiin. Mitään mukaan he eivät voineet ottaa kun kulkivat metsäteitä Kemiin asti. Kemistä kaikki kontokkilaiset vietiin evakkoon Arkankelin alueelle, siellä heidät sijoitettiin eri kolhooseihin.

Jo junassa nuorempi poika sairastui, sillä he kovasti kärsivät nälkää ja vilua. Kun tultiin perille, niin 5 vuotias nuorempi poika kuoli. Anni oli myöskin sairastellut ja sai lisäksi punataudin, sillä aikuiset saivat leipää vain 400g ja lapset 200g, he keräilivät kaikenlaisia jätteitä lisää ruuaksi. Anni kuoli myöhään syksyllä (joskus satoi jo lunta). Siis siitä perheestä jäi vain vanhin pojista Vilho Laukkanen. Hän kovasti pelästyi kun hänen äiti kuoli, ruumis oli kylmässä talossa jonkun aikaa. Vilho juoksi piiloon naapuritalon navettaan. Siellä oli lämmintä ja jonkunverran ruokaa.

Hän oli elänyt juomalla lehmien utareista maitoa ja syömällä lehmien apetta. Ihmiset olivat ihmetelleet kun lehmät lypsävät huonosti. Hän ei osannut sanoa kauanko hän oli siellä navetassa, koska hän oli vasta 7-vuoden ikäinen. Ja sattui kerran, että emäntä näki hänet ja vei pojan kyläneuvostoon. Sieltä Vilho vietiin sairaalaan, sitten hänet sijoitettiin lastenkotiin. Tämä kaikki tapahtui talvella 1941. (Vilho kertoi koko elämänsä kun tuli kotiseudulle.) Hän kasvoi lastenkodissa, päätti 2-vuotisen ammattikoulun ja sai sähkömestarin ammatin (Vilho tuli sähkömies ja hyvä TV asentaja.) Sen jälkeen palveli 2-vuotta armeijassa. Armeijan palveluksen jälkeen päätti matkustaa kotikylään Kontokkiin. Hän ei tietänyt, että kylämme oli poltettu kesällä 1941. Hän etsi täältä Laukkasia ja kun lähempiä sukulaisia hänellä ei ollut, niin Vilho eli meidän perheessämme vuoden, työskenteli metsässä hakkaajana. Hän aina haaveili, että hänen pitää löytää työtä sähkömiehenä ja löysi ilmoituksen sanomalehdestä, että Petroskoihin tarvitaan sen alan työläisiä. Hän matkusti Petroskoihin, pääsi työhön, joka häntä miellytti. Ensi vuoden asui yhteisasunnossa, ja vuoden päästä sai oman kortteerinsa. Löysipä hän sieltä naisenkin, mutta heidän elämästään kunnon perhettä ei tullut, sillä vaimo olikin alkoholisti ja Vilhokin osasi juoda. Lapsia heillä ei ollut. Minä kyllä koettelin Vilholle selittää, että vodka ei ole paras maailmassa. Koetti Raijakin häntä neuvoa (Raija opiskeli silloin yliopistossa). Ei siitä ollut apua. Usein Vilho lomaili perheessämme (yhden kerran tuli vaimonsa kanssa ja kokonaisen kuukauden juopottelivat ja minä sanoin, että tule yksin, niin otan vastaan) Vilho Kuoli 1971 keuhkokuumeeseen. Haudattu Petroskoihin.

Lähde: Sergejeva (Laukkanen), Maria. Haatattelu 11.07.1998 Uhtualla. Haastattelija Pauli Laukkanen.

Taulu 169 (taulusta 110)

9. Nikolai Marttinanpoika Peksujev

s. noin 1909 Kostamus Kylä (Timonen)

Puoliso: **Manu Triihpontytär Peksujeva o.s. Peksujeva**

Lapset:

Viktor Peksujev

Vladimir Peksujev

Valentina Hruleva o.s. Peksujeva.

Taulu 170 (taulusta 110)

9. Anni Marttinantytär Gerasimova o.s. Peksujeva

s. noin 1910 Kostamus Kylä (Timonen).

Puoliso: **Tanila Gerasimov**

Taulu 171 (taulusta 110)

9. Aleksi Marttinanpoika Peksujev

s. noin 1920 Kostamus Kylä (Timonen)

Puoliso: **Klavdia**

Lapset:

Valeri Peksujev

Olga Peksujeva

Ljudmila Peksujeva

Leonid Peksujev

Nikolai Peksujev

Taulu 180 (taulusta 119)

9. Veikko Huotinpoika Sinikivi

s. 10.05.1920

Taulu 181 (taulusta 124)

9. Boris Miihkalinpoika Laukkanen

Puoliso: N.N. Laukkanen

Laukkanen Boris Miihkalinpoika

Lapset: (hänellä kolme lasta)

Hänellä kolme lasta, asuu Mujejärven piirissä.

Hyvää päivää Herra Laukkanen.

Luin teidän lehti ilmoitus. Antakaa anteeksi, että vastaan niin myöhemmin. Kerron vähäsen omasta

perheestäni. Olen Läykyeff Boris Mihailin poika. Isäni ja äitini sukunimi myös on Läykyeff.

Vuoden 41-n asti me asuimme minun isoisäni (läykyeff Dmitri) ja isoäitini (Anna) talossa Rukajärvi-kylässä (venäjäksi Rugozero)

Meidän suvusta voisi paljon kertoa minun täti - Paraskovia Dmitrin tyttö. Hän asuu nyt Voloma - kylässä.

Hän on ainoa henkilö 16-lapsisen perheestä, joka tällä hetkellä on elossa. Hänen kertomuksen mukaan minun

isoäitini Aino (Anna?) on kotoisin Kontokki-kylästä. Isoisäni Dmitri on kauppiaan poika (kauppias tullut asumaan karjalaan Arhangelista).

Minulla on kolme lasta. Luulen, että en ehdi tekemään samaa määrää lapsia, kun isoisäni.

Kirjoittakaa meille, jos teille tulee lisää kysymyksiä. Tulkaa käymään meillä (juomaan kahvia)

Terveisiä kaikille suomalaisille Laukkasille. Näkemiin.

Osoitteeni:

186986 Karjala

Muenjärven piiri

Lenderi

Severnaja - katu, 31

Läykyjeff Boris Mihailinpoika.

Lähde: Kirjeet Venäjältä: Läykyjeff Boris Mihailinpoika (käännös Aleksi Ldinin)
